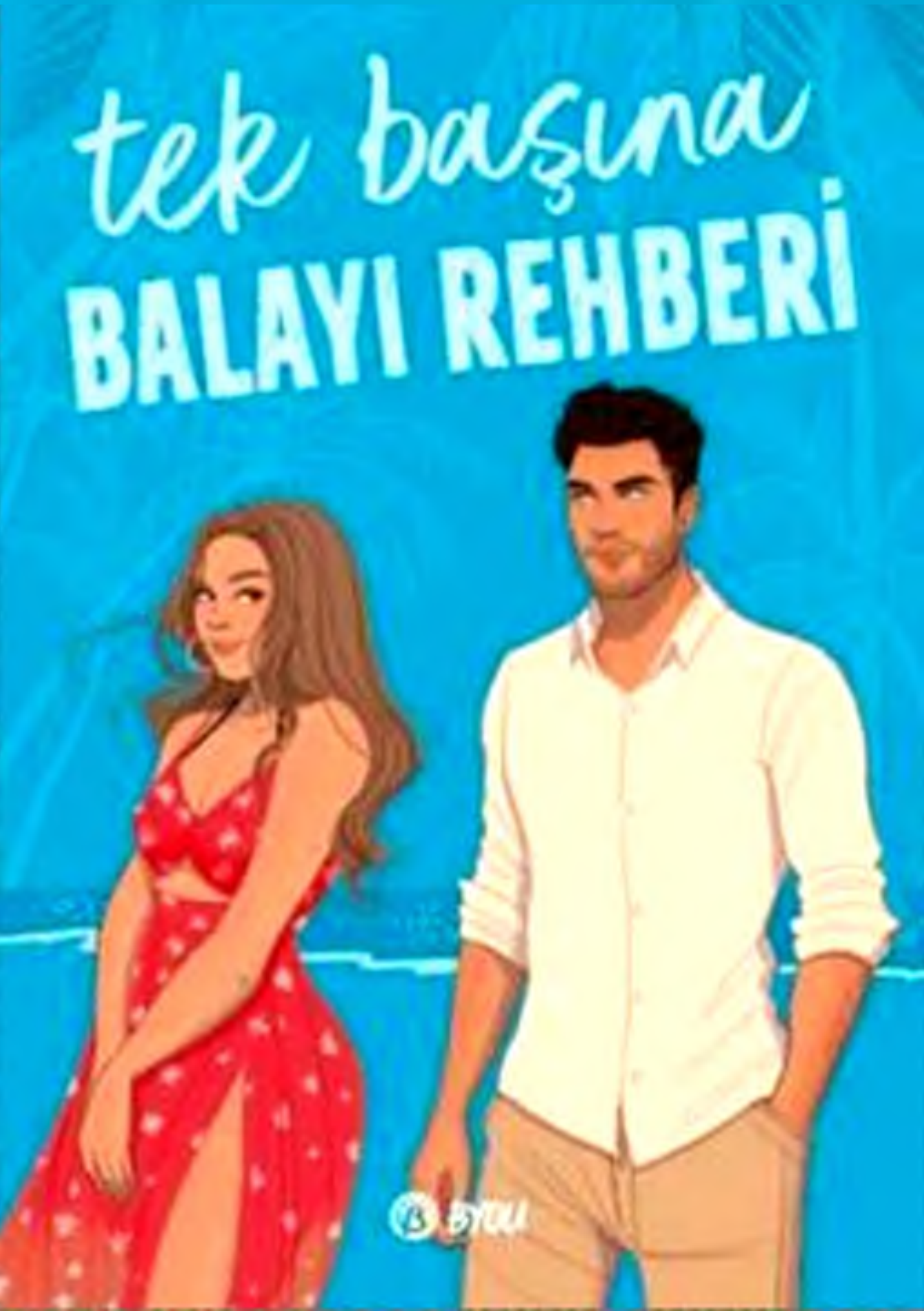
OLIVIA HAYLE

tek başına BALAYI REHBERİ

Cennet gibi bir ada. İki yabancı.
Aralarında hiç beklemedikleri,
ateşli bir çekim...

Eden onu aldatan eski nişanlısını düğünden önce sepetlediğinde, aklındaki son şey Karayipler'deki balayı tatillerine tek başına gitmek. Ne var ki tatilin ücret iadesini almak mümkün olmayınca, küçük bütçeyle tatil yapanlar için yazılmış rehber kitabını valizine atıp kırık kalbiyle yola koyuluyor.

Tek planı plajda gevşemek, okyanusta yüzmek ve bolca kokteyl içmek. Yani kendini yeniden bulmak... Hatta belki bir kez daha kaybetmek.
Beklemediği şeyse, bu göz kamaştırıcı adadaki ilk gecesinde masasına oturan ketum, yakışıklı yabancı.

Phillip Meyer suratsız bir işkolik ve o kadar kötümser ki, Eden dünya hakkında yanıldığını ona kanıtlamak için kendi aşk acısını bile unutmaya razı. İkisinin hiçbir ortak yanı yok... Arkada bıraktıkları aşkları maziye gömmek dışında!

Eden'ın balayı için seçtiği lüks tatil köyü fazla büyük değil ve kader onları tekrar bir araya getiriyor. Ve tekrar. Katamaranla denize açılmalar ve gece yarısı yüzmeleri, gecenin bir vakti odaya yemek siparişlerine ve yakıcı flörtlere dönüşüyor. Belki de zıt kutuplar sahiden de birbirini çekiyor!

Fakat her tatilin bir sonu vardır, en unutulmaz olanın bile... Acaba bu iki zıt kutup, farklılıklarını unutup çekimlerini adanın ötesine taşıyabilecek mi? Yanıtı, bu mükemmel yaz kitabının sayfalarında gizli!

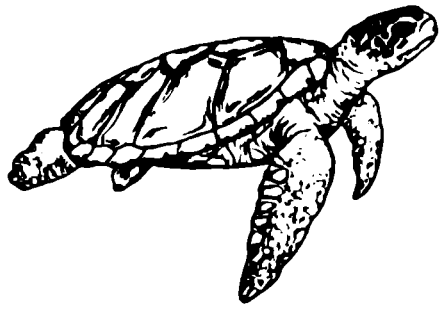
Yetişkin okurlar içindir.
ISBN 978-625-423-781-2
9 786254 237812
BYOU
www.byoukitap.com
Kapak tasarımı ve resimleyen:
LENI KAUFFMAN

Tek Başına Balayı - Rehberi

Kitap Kurdu

Tek Başına Balayı Rehberi

Kitabın özgün adı: *How to Honeymoon Alone*

1. baskı: Ağustos 2024
ISBN: 978-625-423-781-2

Yayın kordinatörü: Ünal Üzüm
Yayın yönetmeni: Gökçe Demir
Kapak resmi: Leni Kauffman
Harita: Robert D.
Telif hakları sorumlusu: Emrah Babal
Çeviren: Bige Turan
Yayına hazırlayan: Sibel Doğru
Grafik tasarım: Bahar Düzen zm

Baskı ve cilt: Unifset Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.
Yakuplu Mah. 194. Sok. No:1/159 3. Matbaacılar Sitesi
Beylikdüzü / İstanbul - Tel: 0212 875 37 85
Sertifika No: 72541

Copyright © 2024 Olivia Hayle

Bu kitaptaki tüm karakterler ve olaylar tamamen kurgu ürünüdür.
Gerçek olaylara, hayatta ya da ölü insanlara benzerlikler sadece rastlantısaldır.

Okuyacağınız hikâye yetişkin okurlar içindir. Yetişkinlere yönelik konular,
küfürlü konuşmalar ve müstehcen sahneler içerir.

Türkçe yayın hakları Beta Basım Yayım Dağıtım A.Ş.'ye aittir.

Beta Basım Yayım Dağıtım A.Ş.
Sertifika no: 49286
İkitelli OSB Altıntaç İş Merkezi Eski Turgut Özal Caddesi
D Blok No:3 Kapı No: 405 İkitelli/Başakşehir/İSTANBUL
Tel: (0212) 511 54 32 Faks: (0212) 513 87 05
www.betayayincilik.com

Duzenleme
Ny.Ozlem

Yayın hakları ve izinler ile ilgili her türlü soru için:
bilgi@betayayincilik.com

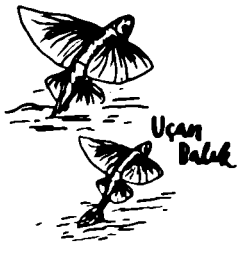
Tüm hakları saklıdır. Tamamının ya da herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni
olmadan çoğaltılması yasaktır.

BARBADOS

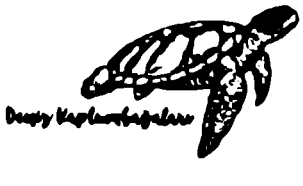
K
KB
KD
B
D
GB
GD
G

ATLANTİK OKYANUSU

Crab Hill
ST. LUCY
Boscobelle
ST. PETER
Mile and a Quarter
Belleplaine
Speightstown
ST. ANDREW
Lower Carlton
SAINT JAMES
Bathsheba
ST. JOSEPH
St. Elizabeth
Holetown
Rock Hall
Four Roads
Bath
ST. THOMAS
Market Hill
ST. JOHN
Çalıklar
Fitts Köyü
SAINT PHILIP
ST. MICHAEL
ST. GEORGE
Church Köyü
Ellerton
Glebe
Six Cross Roads
Station Hill
Bridgetown
Crane
St. Patrick's
St. Martins
Sargeants
CHRIST CHURCH
Hastings
Worthing
St. Lawrence
Oistins
Silver Sands

Bir

Kimi şeyleri yalnız yapmak zordur. Kocaman bir kutudan çıkan parçaları birleştirip, mobilya hâline getirmek mesela ya da liseden sağ salim mezun olmak. Bir restoranda tek başına oturup, yemek siparişi vermek bunlardan bir diğeridir. Fakat en yakın arkadaşım bu basit gerçeği bir türlü kavrayamadığından telefonumun ekranından bana aksi aksi bakışlar atıyordu.

"Gir içeri ve otur," dedi. "Siparişini ver, yemeğini ye. Milletin ne düşündüğü kimin umurunda?"

Oteldeki yatağıma uzandım. "Benim."

"Hayır, değil. Hiçbir önemi yok."

"Doğru, ayrıca ta Barbados'a kadar otel odama tıkılmak için gelmedim."

"Aynen öyle. Hayatının en güzel iki haftasını yaşamaya gittin," dedi Becky. Yan tarafına bir hamile yastığı yaslamış hâlde, ekoseli koltuğunda oturuyordu. Müstakbel vaftiz kızım nedeniyle şu anda yanımda değildi. "Gününü göstereceksin o... Aman neyse. Adını anmayacağım, senin de *aklından bile geçirmeni* yasaklıyorum."

Arkadaşımı selamladım. "Tamam öğretmenim."

"O şaşaalı restoranda yemeğini yiyeceksin, sıcak havanın keyfini çıkaracaksın ve sonrasında, kendini ödüllendirip odanda eski dizilerin tekrarlarını izleyebilirsin."

"Hamilelik seni otoriter yapmış bakıyorum," dedim.

Kocasının sesini telefonun diğer ucundan duydum, görüntüye girmiyordu ama yakınlardaydı. "Sen söyledin bak, ben değil!" diye bağırdı.

Becky onu susturdu. "Eden'la konuşuyorum."

"Merhaba Patrick," dedim.

"Merhaba Eden," diye seslendi. "Benim yerime de güneşlen!"

"Güneşlenirim!" Becky'nin gözlerinin içine baktım. "Ama, otoriter ol ya da olma, haklısın. Orada tek başına yemek yiyen tek insan bensem ne olmuş?"

"Hiç," diye onayladı. "Geri döndükten sonra orada gördüğün insanlardan tekini bile tekrar görmeyeceksin zaten."

"Kesinlikle." Yatakta doğrulup, halıfleks kaplı yerde yarı açık duran valizime baktım. İçinden Kara Cuma indirimindeki bir mağaza gibi rengârenk yazlık elbiseler dökülüyordu. "Kırmızı elbisemi giyeceğim."

"Ha şöyle," dedi. "Bir de Eden? Kanıt olarak senden renkli tropikal içkinle çekilmiş bir fotoğraf istiyorum."

Gözlerimi devirdim. "İyi, tamam."

"Güzel," dedi ve ekranda bana gülümsedi. "Keşke yanında olabilseydim."

"Keşke," dedim. "Teşekkürler."

"Her zaman. Şimdi çık dışarı, eğlen ve beni kıskandıracak kadar yanık bir tenle dön."

Telefonu kapattık, boş ve sessiz otel odamda yalnız kaldım. Penceremden okyanus manzarası görünmüyordu. Manzaralı oda fazla pahalıydı. Onun yerine, Winter Resort'un muntazam düzenlenmiş yemyeşil bahçesinin manzarasını gözler önüne seriyordu. Yeni açılmış bu lüks otel, Caleb ile benim balayımızı planlarken umduğumuz her şeye sahipti.

Ve ben de hepsinden sonuna kadar faydalanacaktım. Bunu yaparken Becky'ye fotoğraflarla kanıt sunmak zorunda kalsam da.

Caleb'ın müfredat dışı faaliyetlerinden haberdar olduğum ilk birkaç hafta boyunca yataktan çıkmak bile zulüm gibiydi. Sokağın başındaki kafeye kendimi sürüklemek, âdeta bir maraton koşusuydu.

Ninova

Dolayısıyla, bir gün Becky ile telefonda konuşurken akşam yemeğine ne pişirmek istediğimi anlattığımda, Becky *Bana fotoğrafını yolla, yoksa olmamış sayarım*, demişti.

Ben ona açıkça söylemesem de, yemek pişirmediğim gün sayısının pişirdiğim gün sayısından daha fazla olduğunu anlamıştı.

Böylece ben de ona her şeyin fotoğrafını göndermeye başladım ve nişan atmamdan sonraki üç ayın içinde, küçük, sıradan eylemler bana bir spor yarışmasına katılıyorum gibi hissettirmekten çıktılar. Artık içimdeki acı dayanılmaz boyutta değildi. Omuzlarıma çöken yük, beni yerle bir etmiyordu. Hâlâ ağırdı ancak olsa olsa bir sırt çantasıydı, beni yavaşlatmıyordu.

Belki günün birinde onu sırtımdan tamamen çıkarabilirdim.

Kırmızı elbisemi giydim, telefonumu, cüzdanımı ve rehber kitapçığımı çapraz çantama koyup omzuma astım. Bu benim seyahatimdi. Benim. Onu ben planlamış, yapılması için ben ısrar etmiş ve yıllardır ben hayalini kurmuştum.

Ergenlik yıllarımda çalışma masamın üstünde bir hayal panosu tutardım. Yıllar içinde çok değişmişti fakat birkaç şey aynı kalmıştı; durmadan değişen bir hayaller denizindeki sağlam sütunlardı bunlar.

İçlerinden biri Karayip Denizi'nin turkuaz mavisiydi; palmiye ağaçlarıyla çevrili sular yumuşacık beyaz kumları yalıyordu.

Bu seyahat ülkeden ilk çıkışımdı, memleketim Washington Eyaleti'nden Vancouver, Kanada'ya yaptığım araba gezilerini saymazsak ki ben saymıyordum. Onlar gerçekten sayılmazdı. Hayır, bu ilkti. Buradaydım. Seyahatteydim.

Ve aklımdan geçirmem gereken son insan Caleb'di.

Kahverengi saçlarımı şöyle bir taradım, onu tarakla düşüncelerimden atabilirmişim gibi kafama agresif darbeler indirdim.

Nihayet asansörle lobiye inerken gayet sakindim. Biraz yürüyerek tesisin bahçesine ulaştım, açık alanda ilerlerken yumuşacık cıvıldayan böcekler bana âdeta serenat yapıyordu.

Ninova

Restoranın bir yanı bir bahçeye, diğer yanı denize açılıyordu. Mütemadiyen ılık olan bu iklimde pencereye gerek yoktu.

Hava sıcak ve rutubetliydi, bir kat fazladan giysi gibi vücudumu sarıyordu. Fakat denizden esen esinti, nazikçe beni serinletiyordu. *Karayip Denizi*'nden esen esinti yani.

Hafifçe başım döndü ve içim gıcıklandı.

Yurt dışındayım, diye düşündüm, *ve buna kimse mâni olamaz.* Sihir tam da buradaydı. Yeni deneyimlerdeydi, sakin okyanusta, kumsallardaydı. Sadece uzanıp ona tutunmalıydım, o kadar.

Başgarsonun kürsüsünün önünde durdum. Ötedeki keten örtülü masalar akşam yemeğine gelmiş insanlarla doluydu ve içerisi tıklım tıkıştı. Sandaletlerimle topuklarıma basarak arkaya doğru sallandım ve sağa sola bakındım. Görünürde hiç boş masa yoktu.

Belki de oda servisiyle paçayı sıyırabilir ve sahiden de kendimi televizyona kaptırabilirdim.

"İyi akşamlar," dedi güler yüzlü bir karşılayıcı. "Rezervasyonunuz var mıydı?"

"Hayır, yok. Bayağı meşgulsünüz gördüğüm kadarıyla. Bir kişilik yeriniz var mı?"

"Sadece bir kişi mi?"

"Evet." Sindim.

"Bir kontrol edeyim..." Ekrana baktı, birkaç tuşa bastı. "Bir boş masamız görünüyor. Bu akşamki son boş masamıza geçeceksiniz!"

"Ah, harika. Teşekkürler."

Hemen yanımda bir adam boğazını temizledi. "Buradasın demek," dedi bana. "Kusura bakma, geç kaldım. Masa aslında iki kişilik olacak."

Kafamı kaldırıp tanımadığım adama baktım.

Koyu kahverengi saçlı kafası benden birkaç santim yüksekteydi ve beyaz bir gömlek giymişti. Ayrıca beni manalı manalı süzüyordu.

"Sorun değil," dedi görevli, bir menü daha aldı. "Bu taraftan lütfen."

Adam dönüp dopdolu restoranda yürümeye başladı. Akşamıma burnunu sokan yabancıyla bakışarak olduğum yere çakılı kaldım.

Ninova

Adam tek kaşını kaldırdı. "Son masayı paylaşalım mı?" diye sordu ve hareket etmemiz için el etti.

Şaşkınlıktan donakalıp, görevliyi uslu uslu takip etmekten başka bir şey yapamadım. Görevli bizi hemen iskelenin ve yumuşacık dalgaların yanındaki iki kişilik bir masaya götürdü. Masada tek bir mum yanıyor, hafif esintide titreşiyordu.

"Buyurun," dedi görevli neşeyle ve menüleri bıraktı. "Garsonunuz birazdan içki siparişlerinizi almaya gelecek."

Ve böylece, karşımdaki yabancı adamla göz göze kalıverdim. Bir sandalye çekti, sanki çalmamış gibi oturuverdi. Sert hatlı çenesinde kirli sakalı uzamaya başlamıştı. Ketum ve biraz yırtıcı birine benziyordu, sanki hep istediğini alan, dediğim dedik biriydi. Tıpkı şu anki gibi.

"Affedersin ama," dedim. "O neydi öyle?"

"Belki seni tanımak istemişimdir," dedi. Aksansız konuşmasına bakılırsa, o da Amerikalıydı. Kalabalık restorana imalı imalı baktım. "Hayır, dolu bir restoranda boş masa istedin."

"Senden de hiçbir şey kaçmıyor." Önündeki sandalyeyi başıyla gösterdi. "Otursana."

"Yedi sene karate dersi aldım ve yanımda hep biber gazı taşırım. Halka açık bir yerde olduğumuzu da hatırlatırım."

"Uyarıyı aldım say," diyerek menüyü açtı. "Buranın balığı çok iyiymiş diye duydum."

Nihayet oturdum, hareketlerim yavaştı. "Evet. Adından belli."

Alçaktan mırıldandı. Ben de başımı menüye eğdim fakat sözcükler birbirine karışıyordu. En azından adamın aniden çıkagelmesiyle diğer insanlar beni yalnız görünce ne düşünecek diye hayıflanmama gerek kalmamıştı.

Masanın karşı tarafında menünün sayfasını çevirdi. "Bir teşekkür olarak yemeği ben ısmarlıyorum," dedi. "Canın ne isterse seç. Ayrıca içinden gelmiyorsa zoraki sohbet etmeye çalışmana da gerek yok. Benim de zaten e-postalarıma bakmam lazım."

Adama bakakaldım. "Burada çalışacak mısın?"

Ninova

Gözlerini menüden ayırmadı. "Sırf sessizliği doldurmak için boşa çene çalmamızı mı tercih ederdin?"

"Vay canına. Ne bileyim... Şaşırdım."

Adam hafifçe kaşlarını çatarak, kafasını kaldırıp baktı. "Ne?"

"Sanırım daha önce hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı."

"Anladım. Bazen çok dobra olabiliyorum."

"Ya, sahi mi?" diye sordum. Sözlerimden kinaye akıyordu.

Adam menüyü masaya koydu, durum içine dert olmuş gibi görünüyordu. "Akşamına davetsiz katıldığım için özür dilerim. Sakıncası var mı acaba? Eğer var dersen, başka soru sormadan kalkıp gideceğim."

"Sorun yok," diye ağzımdan çıkıverdi çünkü en azından, Becky'ye anlatacak bir hikâyem olacaktı. "Ben sadece... şaşırdım."

Adam konu kapanmış gibi başını salladıktan sonra menüsüne geri döndü.

Aramızdaki sessizlik uzadı. Menümü okudum ama kelimeler kafama girmedi, ara sıra çaktırmadan adama bakıyordum. Caleb ile nişanı atmamdan bu yana, aileden, iş yerinden ya da bir arkadaşımın kocası olmayan bir erkekle konuşmamıştım.

Adam öne doğru eğildi, bir tutam siyah saçı alnına düştü. Bileğindeki kalın kol saati masada yanan mumun ışığını yansıttı.

"Ne söyleyeceksin?" diye sordum nihayet.

Adam menüyü çat diye kapattı. "Biftek."

"Biftek," diye tekrar ettim. "Balığıyla meşhur bir restoranda? Denizin ortasındaki bir adada? Barbados'ta kılıç balığı meşhurdur, haberin var herhâlde?"

"Evet."

"Ben yerel avlanan yelken balığı söyleyeceğim."

Adam yine o gırtlaktan gelen mırıltıyı çıkardı, bol pantolonunun cebine elini soktu. Telefonunu çıkarıp masanın üzerine koydu. "Kaba olmak istemem," dedi, "ama sahiden birkaç e-postaya yanıt yazmam lazım."

"Tatilde çalışıyor musun?"

Ninova

Adam gözlerini çoktan ekrana çevirmişti. "Evet."

"Neden oda servisinden sipariş etmedin o zaman?" diye sordum.

Kafasını kaldırıp bakmadı fakat sorum onu germişe benziyordu. "Ben geldiğimde odam tam temizlenmemişti. Şimdi düzeltiyorlar."

"Ah." Beş yıldızlı bir otel için... biraz garipti ama neyse öyleyse. Ben de tatlı menüsünü ve şarap listesini okuyarak kendimi oyaladım. Bakışlarım, kadehle şişe fiyatları arasındaki imkânsız uçurum arasında gidip geldi. Caleb ile benim maaşlarımızı düşündüğümüzde bu ancak hayatta bir kez yapabileceğimiz bir seyahatti.

Winter Resort'ta kalmak bizi her zaman biraz aşacaktı. Oturup balayını iptal etmeye kalkışınca ve uçuşlar için iptal etme ücretlerini, artı standart çift kişilik oda için yatırdığımız depozitonun yanacağını öğrenince... Eh. Caleb zaten düğünümü çalmıştı, bir de ömürlük rüya tatilimi çalmasına izin verseydim, namerttim.

Eski Eden olsa, bir başına yabancı bir ülkeye seyahat etmeyi aklının ucundan bile geçirmezdi. Ancak aylar önceki Eden, başnedimesini en yakın dostlarından biri ve nişanlısını da ömrünü birlikte geçireceği erkek sanıyordu, o yüzden pek de işini bilen biri sayılmazdı.

Görünüşe göre, şimdiki Eden da maceracıydı, hayatında hiç tanımadığı biriyle cennette bir akşam yemeği yemeye razıydı. Masaya çakılmış gibi hissediyordum. En azından tek başıma yemek yemiyordum fakat hâlâ gergindim. Ancak artık sebebi başkaydı.

Adama doğru baktım. Bana adını bile söylememişti. Gözlerinin köşelerindeki ince çizgilerden çıkardığım kadarıyla benden birkaç yaş büyüktü ama taş çatlasın o kadar. E-postalarına yanıt yazarken kaşlarını çatmıştı.

İş pek iyi gitmiyor herhâlde, diye düşündüm. Anaokulundaki öğrencilerimin yazı yazamamasına minnettardım. Strese gireceğim e-postalar almıyordum.

Garson masamıza döndü. "İçki siparişi için hazır mısınız?"

"Kırmızı şarap," diye sipariş etti karşımda oturan adam. "Merlot olsun."

Ninova

"Hemen geliyor. Siz hanımefendi?"

"Ben bir rom panç alayım lütfen."

Garsonun ağzı kulaklarına vardı. "Restoranın özel kokteyli. Harika bir seçim. Bizimle ilk yemek yiyişiniz mi?"

"Adada ilk gecem aslında."

"Gerçekten mi? Hoş geldiniz!" dedi bir bana bir karşımdaki adama bakarak. "İkiniz burada şahane vakit geçireceksiniz. En romantik adadır burası."

Tanımadığım adam telefonunu bıraktı. "Öyle mi?"

"Ah, evet," deyip göz kırptı garson. "O yüzden siz keyfinize bakın, olur mu? Birazdan gelip yemek siparişinizi alacağım."

Masaların arasında gözden kayboldu ve benimle gizemli adamı kendi hâlimize bıraktı. Ya da daha doğrusu, onu kendi hâline. Adamın gözleri ekrandaydı.

Kolumu parmaklıklara yasladım. Okyanus kapkara bir örtüye bürünmüştü ve usulca kıyıya vuran dalgaları zar zor seçebiliyordum.

"Biliyor musun, kendini zorla masama davet ettirirken bana adını söylemedin."

Adam bir tam dakika boyunca telefonunda çalıştıktan sonra, cihazı masaya ekran aşağı gelecek şekilde bıraktı. Koyu mavi gözleri, gözlerimin içine baktı. "Phillip Meyer," dedi, kocaman elini masada öne uzatarak. "Memnun oldum."

Tokalaştım. "Eden Richards."

Elimi iki kez sıktı, sağlam tokalaşmıştı, sanki bir iş toplantısındaydık. "Beni bakkala gitmek zorunda bırakmadığın için tekrar teşekkürler Eden. Müteşekkirim."

Geri çektiğim elim sıcaktı. "Tabii. Yani, hayır işlerine düşkünümdür."

Adam kaşlarını kaldırdı ve gözlerinden bir keyif ifadesi geçti. "Hayır işi?"

Garsonumuzun geri dönüşüyle yanıt vermekten kurtuldum. Bir kokteyl bardağında rom panç ve bir kadeh kırmızı şarap getirmişti, iç-

Ninova

kilerden biri diğerinden bariz daha eğlenceliydi. İçinde bir nane yaprağı ve bir dilim donmuş limon duruyordu.

"Güzel hanımefendiye," dedi garson gülümseyerek ve Phillip'e döndü. "Şanslı bir adamsınız."

Ağzımı açtım -ne demek için bilmesem de- fakat Phillip benden önce davrandı. "Evet ve bana hatırlatmayı hiç ihmal etmez."

Garson kahkaha attı, ben de karşımda oturan kişiye pis pis baktım. Phillip ise bana okunamaz gözlerle bakıyordu. "Bu gece bana bir iyilik yaptın. Çok şanslıyım."

Gözlerimi devirmek istedim ama garson siparişlerimizi alıp yanımızdan ayrılana dek bekledim. "Ne yani, şimdi de çift mi olduk?"

"Bozuntuya vermemek için yaptım," dedi Phillip. "Merak etme, yedi yıllık karate geçmişini unutmadım. Ya da biber gazı spreyini. Gümrükten geçirmeyi nasıl başardın?"

"Mühim değil," dedim. Uydurmaca olan her şeyi kolayca gümrükten geçirebilirdiniz. Adam yanlış bir fikre kapılmasın da.

Fakat çoktan telefonuna geri dönmüştü bile.

Rom pançımdan bir yudum aldım, baharat cennettiydi. Gözlerimi kapatıp uzaktaki dalgalara kulak verdim.

Tatildeydim. Karayipler'deydim. Artık kaderimin efendisiydim.

Ve keyfime diyecek olmayacaktı.

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" diye sordum. "Ben sana bu gece büyük bir iyilik yaptım sonuçta."

Phillip kafasını kaldırıp baktı. "Evet."

Telefonumu uzattım. "Bir fotoğrafımı çeker misin?"

"Fotoğraf mı?"

"Evet."

Beni acımasızca yargıladığı her hâlinden belliydi. Onu görmezden gelerek mutlu mutlu poz verdim ve kadeh kaldırıp içkimi kameraya gösterdim.

Birkaç saniye sonra Phillip telefonumu indirdi. "Al. Birkaç tane çektim."

Ninova

"Şahane, teşekkürler."

Birkaç kere çenesi oynadı. "Sosyal medyanı tatil resimleriyle doldurup taşıracaksın, değil mi?"

Caleb ile ikimizin ortak arkadaşlarını düşünerek olumsuz anlamda kafa salladım. Herkesin iki kişilik ayırtıldığını bildiği tatilden tek başıma fotoğraflarımı yayınlayarak kendimi iyice küçük düşürmeye niyetim yoktu. "Hayır. Hem öyle yapsam bile, bunun nesi kötü?"

Yanıt vermek yerine şarabından bir yudum içti. Sessizlik, kendi içinde yanıttı.

"Yerel üretilmiş romla yapılmış bir içecek olsaydı bahse girerim tadı çok daha iyi olurdu," diye belirttim.

"Kesinlikle olmazdı."

Gülümsedim. Sınıfımdaki öğle uykusunu uyumamış, beş yaşındaki huysuz çocuklar gibiydi. Tek fark şuydu ki adam muhtemelen otuzlarındaydı, işkolikti, yani kısacası on yıldır şekerleme yapmamıştı.

"Ne?" diye sordu.

"Hiç. Pek iyi bir ruh hâlinde değilsin, değil mi?"

Adam yine uzun süre sessiz kaldı ve yüzündeki belli belirsiz şaşırmadan anladığım kadarıyla, onu gafil avlamıştım.

Fakat bunu anlamak için yaşamak lazımdı. Bir değil, iki kez ağlamayı başardığım bir uçak yolculuğundan, tüm eşyalarımı yeni bir eve taşıyarak geçirdiğim aylardan sonra, bu bana iyi gelmişti. Konuştuğum insanın, durumum hakkında her şeyi bilmediği bir zamanı hatırlamıyordum.

Phillip isteksizce iç geçirdi. "Hayır, bu gece en keyifli hâlimde değilim."

"Olsun. İnsan her zaman çok iyi olamaz." Ardından sözlerimi zihnimde tekrar ettim ve derhâl kafamı iki yana salladım. "Kusura bakma, bunu söylediğimi unut."

Sandalyede arkasına yaslandı. "Bu gece neden burada yalnızsın?"

"Sen neden yalnızsın?" diye sordum. Sol elimle içkimi sıktım. Nişan yüzüğü yokken elim çıplak gibiydi.

Öğrendiğim anda Caleb'ın kafasına fırlattığım yüzük.

Ninova

Pırıltılı şeyi aramak için kaldırımdaki çatlakların arasına eğilişini, yerlerde sürünüşünü izlemek dramatikti ve içimin yağlarını eritmişti. Tırnaklarına toz girmesinden nefret ederdi hep. Umarım o gün bol bol girmiştir.

Benim başnedimemle, Becky ile birlikte en yakın arkadaşlar üçlümüzün *eski* üyesiyle ilişki yaşadığını öğrendiğimde kendimi ne kadar pis hissettiğimi Tanrı bilir.

"Yalnız seyahat ediyorum," dedi Phillip. "Buraya sırf adayı görmeye geldim."

"Ah, şu tesadüfe bakar mısın?" dedim ve kocaman gülümsedim. "Ben de tam aynı sebeple geldim."

Phillip eliyle çenesini sıvazladı ve masamızdan başka yerlere, restoranın içine baktı. Bakışlarını takip ettim. İçerisi insan doluydu. Çoğu beyaz örtülü masalarda, mum ışığında baş başa oturmuş çiftlerdi.

Bir çift açıktan açığa öpüşüyordu.

İnledim. "Tanrım, burası da balayı çiftlerinden geçilmiyor."

"En kötüleri onlar," dedi Phillip.

"İlk kez anlaştığımız bir nokta?"

"Görünüşe göre evet."

"Neden o kadar kötüler biliyor musun?" dedim, aniden bulduğumuz bu uzlaşmadan dolayı sinirlerimin yatıştığını hissetmiştim. "*Durmadan* çevrelerindeki herkese ilan etmelerinden. Onların yeni evli olması bütün dünya için çok önemliymiş gibi."

Phillip çenesini sıkarak başını salladı. "Check-in kontuarlarında," dedi. "Uçuş hosteslerine."

"Kahvaltıda, öğle ve akşam yemeğinde garsona. Biliyor musun, bugün otele giriş yaparken birisinin, ağır valizlerini taşıyan komiye söylediğini işittim."

"Onlara yardım ederken bir yandan da onları tebrik etmesini istemişler yani," dedi Phillip. "Eziklik."

"Ezik ötesi," diyerek ona katıldım. Neredeyse biten içkimden bir yudum daha aldım. İyi hissediyordum. Yalnız tatilimin ilk gecesinde

Ninova

hissetmeyi beklediğimden daha iyi hem de. "Eh, ben buraya balayına gelmedim."

"Yeni evlilere yönelttiğin yakıcı eleştirilerinden tahmin ettim," dedi. Ses tonunda kuru bir eğlence gizliydi. Neredeyse bu konuşmanın bitmesini istiyor ama dahil olmadan da edemiyor gibiydi.

"Hiç çaktırmıyorum, değil mi?" dedim. "Ama aslında balayına gelecektim."

"Ah."

Garson yiyeceklerimizi getirdi. Beyefendiye biftek, hanımefendiye balık; iki yemek de nefis kokuyordu. Karnımın iyice zil çaldığını hissettim. Uçak yolculuğu, stres... Sıcak yemeklerle birlikte hepsi eriyip gitti.

Aramızda tekrar uzun, kibar bir sessizlik oldu ve balığımdan bir lokma aldım. Lezizdi, tadı tuzu yerindeydi ve sıcaktı.

"Üzüldüm demeli miyim?" diye sordu Phillip sonunda.

"Ah, hayır. Böylesi hayırlıymış. Uğurlar olsun, falan filan. Ama baştan planlanmış, parası ödenmiş bir tatile *gitmeden* de edemezdim, anladın mı? Özellikle de hayalimdeki ülkeye."

"Anlıyorum," diye iç geçirdi. "Yazık olurdu."

"Muazzam bir yazık hem de. O yüzden buradayım."

"Bütün yeni evlilerden nefret etmekle meşgulsün."

Yine gülmeme sebep oldu. "Evet. Belki de artık kuyruk acım var."

Phillip omuz silkti. Tek omzunu kaldırıp indirirken lacivert gözleri gözlerimdeydi. "Senden alıntı yapmam gerekirse, insan her zaman çok iyi olamaz."

"Eh, o zaman ben kuyruk acısı olanlar kulübünün en yeni üyesiyim."

Phillip oflar gibi güldü ve etini dilimlemeye devam etti. Çok geçmeden yine e-postalarını kontrol etti ve kaşları çatıldı ama ben hâlimden memnundum. Adamın bir duygu kırıntısı göstermesini sağlamıştım. Ve ilk tek başıma yemeğimden sağ çıkmıştım, hoş Becky bunu galibiyet saymazdı çünkü teknik olarak tek başıma değildim.

Phillip yemeğimiz biter bitmez hesabı istedi ve gelince ne kadar tutmuş diye bakmadı bile.

Ninova

"On iki numaralı bungalova yazın," dedi.

"Phillip," dedim.

"Tabii efendim," diye yanıt verdi garson.

"*Phillip*, kendi payımı ödemek istiyorum."

Masadan kalkarken başını iki yana salladı. "Hayır."

"Hayır ım? Neden?"

"Çünkü rahatlayıp gevşeyeceğin akşamına davetsiz katılmama izin verdin," dedi. "Bu gece için teşekkürler Bayan..."

"Richards," dedim. *Hemen mi unuttu?* "Eden Richards."

"Eden. Doğru ya. Gezinin geri kalanında iyi eğlenceler."

"Evet, sana da. Çok fazla çalışma."

Adam yine yarım güldü ve restorandan çıkıp gitti. Mutlu mesut yeni evlilerin arasından geçen uzun ve ciddi biri.

Demek bir bungalovda kalıyordu. Bu, tatil köyünün en pahalı seçeneğiydi ve araştırma yaparken şöyle bir bakmıştım. Fakat fiyatını bir kez görünce, Caleb ile benim gibi insanlara uygun olmadığını anlamıştım.

İçkimden bir yudum aldım, artık sulanmıştı ve tadı limonsuydu. *Demek insan bungalovda kalsa da yine de sefil olabiliyor.*

Tatil köyünün en ucuz odasmda kalıyor olabilirdim. Restoranda tek başıma yemek yediğim her gece gerilebilirdim. Ama hepsine rağmen buradaydım, bu güzel mekândaydım ve bu deneyimin hakkını vermek kendime olan borcumdu.

Kendi kaderimin efendisiyim, diye düşündüm tekrar. Ömrümün en güzel iki haftasını geçirecektim. Bunu hak ediyordum.

İki

Nefis bir gündoğumuna uyandım. Bulutlar gökyüzünden hızlıca geçerek, âdeta durmadan değişen bir halı deseni oluşturdular. Otel odam, tatil köyünün fosforlu yeşil bahçesine nazırdı. Burada her şey bir nebze daha parlaktı sanki. Çiçekler bile daha iriydi, renkleri daha keskindi.

İnanılmaz jet-lag kanunları sayesinde kahvaltı için açık büfeye erkenden indim. Bitmek bilmeyen ziyafetin tüm harikalarından birer lokma almak, bu adadaki iki haftada başaracağım en zor görev olacağa benziyordu. Akla hayale gelebilecek bütün meyveler, omletler, pankek, waffle, yumurta çeşitleri, kızarmış ekmekler, kruvasanlar ve göz alıcı bir granola malzemeleri köşesinin hakkını teslim etmek için bir fotoğrafını çekmek zorundaydım.

Denize giden tahta yürüme yoluna yakın bir yerden masa kaptım ve bütün sabahı tam şu dört şeyi yaparak geçirdim: yiyerek, turkuaz dalgaları seyrederek, kitabımı okuyarak ve göz ucuyla Phillip Meyer'ı kollayarak.

Birçok işi aynı anda yapmak benim göbek adımdır.

Bungalovda kalanlar da ortak kahvaltıya iniyor muydu emin değildim gerçi. Bütün ziyafet sofrası, tek gecesi benim bir aylık maaşıma eşit olan villalarına servis ediliyordu muhtemelen.

Yine de her ihtimale karşı gözlerim açıktı.

Nihayet onu gördüğümde ikinci mango suyumu içiyordum. Tek bir

hedefe odaklanarak kahvaltı büfesinin önünden geçti ve kahve standının yanında durdu.

Bej rengi bol pantolon, mavi polo yaka tişört giymişti ve golf sahasında ihale kapatacak gibi görünüyordu. Kitabımı masada bırakıp ayağa kalktım ve ona doğru süzüldüm.

Koyu kahve saçları bugün dünden daha esmer görünen yüzüne düşmüştü, böylesi kolay yanması birçok açıdan haksızlıktı.

"Günaydın," dedim.

Eliyle kahve fincanını yavaşça kavrarken başını yana çevirdi. "Merhaba," dedi. "Eden, değil mi?"

"Doğru bildin." Elbisemin cebine tıkıştırdığım dürülmüş yirmilik banknotları buldum ve uzattım. "Dün hesabı ödediğin için teşekkürler ama borcum kalsın istemem."

Elime, sanki bir hakaretmiş gibi baktı. "Ne? Tabii ki hayır."

"Evet. Önceden buluşmak için sözleşmemiştik ve birbirimizi tanımıyoruz. Yemeğimi ısmarlamana izin veremem."

"Eden," dedi ve kahve fincanını tezgâha koydu. Adımı her harfi vurgulayarak söylemişti. "Sana emrivaki yaptım. Paranı almam mümkün değil."

Ona en harika gülüşümü çaktım. "Almazsan bütün tatil köyünde seni kovalamak zorunda kalırım. Hangi bungalovda kaldığını da biliyorum, unutma."

Karşımdaki yetişkin adam gözlerini devirdi. "Doğru. Karate de biliyordun sen, değil mi?"

"Siyah kuşak," diye palavrayı sıktım. "Al bakalım. Kendi hesabımı ödeyecek şekilde yetiştirildim."

Phillip karnına sancılar giriyor gibi görünse de elimle uzattığım parayı aldı. "Tamam. Madem bu kadar çok istiyorsun..."

"İstiyorum."

"Pekâlâ," dedi. "Fakat irademe dışı olduğunun not edilmesini isterim."

Sırıttım. "Not edildi. Eh, umarım tatilin iyi geçer öyleyse. İş dışı bir şeyler planlamayı ihmal etme. Ada çok güzel, biliyorsun."

Ninova

Başını salladı. "Bir şeyler planladım."

"Güzel. İyi eğlenceler!"

"Sana da," dedi ve parayı arka cebine soktu.

Masama geri döndüm, arkama dönüp nereye oturduğunu bulmak için baktığımda çoktan gözden kaybolmuştu. Kahvesi de.

Kuş sütü eksik bir ziyafet sofrası ve onun tek aldığı bir kahve.

Kitabımı tekrar açtım. *Bungalovcu tipler işte*, diye düşündüm.

Plajda tek başına yayılmak, bir restoranda tek başına yemek yemekten çok daha kolaymış, bunu keşfettim. Neredeyse tereyağından kıl çeker gibiydi. Sırtımın bazı kısımlarına uzanıp krem sürememek dışında, Caleb'in yokluğunun getirdiği hiçbir belirgin eksiklik hissetmiyordum. Üstelik birçok artısı vardı.

Mesela, kitabımı huzur içinde okuyabiliyordum. Birlikte olmamaları gereken fakat tüm engellere göğüs geren ve böylece -eminim- hepsini aşacak iki kişi hakkındaydı.

Kaç haftadır bu kitabı okumak istiyordum.

Bir sayfayı okudum. Bir sayfa daha. Derken hikâyeye hiç odaklanamadığımı fark ettim. Karakterler arasında genellikle hoşuma giden türden bir konuşma yaşanıyordu ama takip edemiyordum. Etrafımda dönen sohbetlere fazlasıyla çekiliyordum.

Winter Resort'ta kalan konuklar bir cinayet romanının sayfalarını muhtemelen tek başlarına doldurabilecek potansiyele sahip tiplerdi. Kitabımı açık tuttum, gözlüğümü çıkarmadım ve kapağın arkasından gözlerim fıldır fıldır etrafıma baktım.

Yanımdaki çift son derece zarifti. Adamın saçları doğal olamayacak kadar siyah duruyordu ve rüzgârla arkaya yatmıştı. Kadınsa ciklet çiğneyerek aylak aylak bir dekorasyon dergisinin sayfalarını çeviriyordu.

Bunlardan müthiş şüpheli olurdu. Onlara ağız sulandıran bir isim verirdim. Fitzgerald ya da Huntington gibi bir soyadı mesela. Buraya tekleyen evliliklerini onarmaya gelmiş olurlardı.

Ninova

Kitabın sırt kısmına parmağımla bir fiske attım ve keşke yanıma defter alsaydım diye düşündüm.

Bir romans da çıkardı buradan. Tatil köyünde kalan iki kişi bir çekim yaşardı. Belki içlerinden biri cinayetin şüphelisi olurdu...

Kurban kim olurdu peki?

Sahile doğru gözlerimi çevirdim, ortalık turist kaynıyordu, her biri diğerinden daha ilginçti. Aylardır ilk kez, yazmak için parmaklarım karıncalandı. Çevremi hikâyeye çevirmek istedim.

Uzun zamandır bir ilham tohumu bulamıyordum.

Gerçi, belki de buluyordum, diye kendi kendime itiraf ettim. Tohumlar her yerde olabilirdi ama onları ben görmemiştim. Fikirleri besleme, büyüyüp serpilmiş hikâyelere dönüştüklerini görme arzusu eksikti.

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, Caleb ve Cindy'nin iğrenç yalanını yakalamadan önce susmuştu bu arzu aslında. Nişanlım yardım etmek için parmağını kıpırdatmazken koca bir düğünü organize edeceğim diye stresten geberiyordum.

Bir yasak ilişki.

Belki bu insanlardan ikisi yasak ilişki yaşıyordu. Belki yanımda oturanların durumu da buydu. Göz ucuyla ikiliye baktım. *Kadın evli, buraya âşığıyla gelmiş, saçları boyalı adamla.* Belki tatil köyünde bir tanıdığına rastlardı... Sırrını keşfedecek birine.

İşte alın size cinayet nedeni.

Çantamın içini karıştırıp bir tükenmez kalem aradım ama bulamadım. Cep telefonumla idare ettim. Fikirler içimden döküldü; bir nota, düşünce silsilesine, zamanla filizlenip yeşerebilecek bir şeylere dönüştüler.

Cennette cinayet, iyi bir konuydu.

Sol ayağımı şezlongdan indirip sıcak kumlara soktum. Kıyıya vuran yumuşacık dalgaların sesi, yaratıcılık patlamama arka plan müziği oldu.

Son kitabımı yazmayı bitireli neredeyse bir yıl olmuştu. Merkezinde güçlü bir aşk hikâyesi yatan bir cinayet romanıydı. Kimilerine göre

Ninova

ise bir romantik polisiye ya da romantik gerilim romanı. En sevdiğim üç şeyin kombinasyonu: gerçek suç, bir miktar gizem ve tarihteki meşhur âşıklara meydan okuyan bir aşk hikâyesi.

Daha önceden yazdığım kitaplar gibi, o da dizüstü bilgisayarımdaki bir klasörün içine tıkılmıştı.

Neredeyse yedi yıldır, yazdığım tek bir kelimeyi bile hiç kimseye göstermedim. Şeyden beri... Eh. O düşünmek istemediğim olay yaşandığından beri. Benim kişisel Voldemort'um.

İsmi lazım değil.

Ayak parmaklarımı iyice kuma gömdüm ve kıyıda dikilen iki kadın gözüme çarptı. Kavga ediyor gibi görünüyorlardı. Bir kadın sözlerini vurgulamak için elini kuğu gibi hareket ettiriyordu, karşısındaki kişinin yüzü ise kaskatıydı.

Kız kardeşler, diye düşündüm. Anne babalarından birinin ölümünden sonra buraya gelmişler, koca mirastan ödedikleri her şey dahil bir tatile çıkmışlar. Olay örgüsüne birkaç sürpriz katabilirler...

Birkaç sürpriz benim bildiğim bir şeydi. Cindy ve Caleb hayatıma bir tane katmıştı mesela.

Onların sürprizinden önce her şey benim için planlıydı.

Hayatımın geri kalanı ya da en azından önümüzdeki yirmi yılı belliydi. Caleb ve ben birlikte büyük bir ev almak için para biriktiriyorduk. İki üç yıl içinde bebek denemelerine başlardık. Ev, çocuklar, iş, iki araba ve belki bir köpek. Tahmin edilebilir, sağlam, güvenli bir hayat.

Şimdiyse önümde upuzun bir gelecek, rahat bir ilişkinin çöküşü ve kendi başıma ben kimim sorusu duruyordu.

Daha kötüsü ise, yeniden birileriyle çıkmaya başlama ihtimaliydi. Uygulamalar indirmek, internetten adamlarla tanışmak. Online tanışmanın düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Parmaklarımla telefonun yan kısmına hafifçe vurup yanımda oturan çifti bir kez daha süzdüm. İşte bu olabilirdi. Cinayet kurbanı buraya, internetten tanıştığı birisiyle buluşmaya gelmiş olabilirdi. Bu soruşturmayı da bayağı yavaşlatırdı çünkü karakterlerim, bunu sadece

Ninova

kurbanın cep telefonuna erişim sağlayınca öğrenebilirlerdi. Ki telefon elbette kilitli olurdu.

Parmaklarım yeni fikirler ve bir hikâyenin parçalarıyla ekranda uçuşuyordu âdeta.

Tanıdık bir sesle daldığım hayal dünyasından koparıldım.

"...hayır, olmaz o. Olmayacağını biliyorsun. O belgeler son derece sıkı olmalı, adamlar madem şey istiyor..."

Huzur bozucu masa hırsızı Phillip'ti bu. Elinde telefonu, kulağında kulaklıklarıyla beyaz kumların üzerinde yürüyordu.

Winter Resort plajının sonuna kadar yürümesini seyrettim. Topuğunun üzerinde dönüp geri gelmeye başladı, çıplak ayakları kumsalda izler bırakıyordu.

Sinirinin bozuk olduğu belliydi. Ta uzaktan, güneş gözlüğü gözündeyken bile yüzü gergindi. Akşam yemeğinde e-posta yanıtlamaktan, Karayip kumsallarında iş aramaları yapmaya terfi etmişe benziyordu.

Bacaklarımı kendime çekip telefonumdaki notlar uygulamasına döndüm. Adamın ileri geri mekik dokumasında ve ellerini oynatmasında hayal gücümü tetikleyen bir şeyler vardı.

Belki benim hikâyemde o, bu tatil köyünün müdürü olabilirdi. Bir sırrı vardı, müşterilerden ve personelden sakladığı bir sır...

Ya da belki de bu adam, New York ya da Londra'dan uçakla gelmiş, şirketi yeni batmış, yüksel profilli bir misafirdi? Şüphelilerden biri olmak zorundaydı, orası kesindi.

Yanımdan geçerken konuşmasından parçalar kucağıma çalındı. "Briggs, bu benim sorunum değil. Senin sorunun. Müşterinin özel olarak istediği kişi sensin, gerçi nedenini anlayamıyorum ya..."

Üç kez daha aynısı oldu. Adam yanımdan her geçişinde daha çok eğleniyordum. Karakteri inşa etmem için harika bir temel oluşturacaktı. Huysuz ve zengin, en sonda ortaya çıkacak büyük bir sır saklayan biri. Belki de iki ana karakteri ve aralarındaki romansı etkileyen bir sır olacaktı.

Şezlongumun tam önünde durdu. Sırtı bana dönüktü ve ufka bakıyordu.

Ninova

"...tamam. Sen belgeleri yolla, ben hepsini okurum... Hı hı. Hoşça kal."

Benden tarafa döndü ve beni görünce durdu.

Hafifçe tebessüm edip merhaba anlamında elimi kaldırdım. Huysuz olsun olmasın, artık karakter listemin bir parçasıydı.

Bir saniye heykel gibi durduktan sonra baş selamlıyla karşılık verdi. Sanki koridordan geçerken karşılaşan iki iş arkadaşıymışız gibi kısa bir baş hareketiydi bu. Sonra, telefonunu elinde evirip çevirdi, plajdan tekrar bungalovlara doğru yürüdü. Lüks villalar ve orada kalan jet set kodamanların arasında gözden kaybolurken arkasından baktım.

Tatil köyünün henüz keşfetmediğim bir parçasıydı orası.

Limonatama uzanıp büyük bir yudum aldım. Belki de burada iki hafta o kadar da zor geçmezdi.

Ninova

Üç

Ertesi sabah oldu ve kahvaltı büfesini inceleme işime geri döndüm. Vardığım sonuçlara gelince... Meyveler olmazsa olmaz, özelikle de bu adada yetişen mangolar. Ve ne kadar iyi olsalar da waffle'ların tabakta yer kapladığına değmez, sipariş üstüne pişirilen pankekler bu kadar pofudukken hayır. Buradaki seyahatim sona ermeden kahvaltı biliminde ustalık mertebesine ulaşmış olacaktım.

Verandada kahvaltımı ettim. Berrak mavi sulara bakıyordu, hafifçe sallanan palmiye ağaçları gölgeleriyle ortamı serinletiyordu. Bir süredir burada oturuyor, hem yemeğimi yiyor hem yanımda getirdiğim üç kitaptan ilkini okuyordum. Göz ucuyla aynı zamanda diğer tatilcileri izliyordum.

Dünkü kız kardeşler geri dönmüştü ve kahvaltıda münakaşa etmeseler de, hareketlerinde belirgin bir gerginlik vardı. Elbette kardeş olup olmadıklarını bilmiyordum. Hatta haklarında hiçbir şey bilmiyordum, böylece hayal gücüm bir sürü çılgın hikâye yazmaya yer buluyordu.

Yeni hikâyemde kötü karakter olma potansiyeline sahip ketum iş adamı ise ortalıkta görünmedi.

Tatlı ve sıcak bir sabahtı, nem yine hissediliyordu ve uzun saçlarımı örmek zorunda kaldım. Yüzümü çevreleyen küçük saç tutamları aradan kaçtı ve bizim oralarda yapmadıkları gibi kıvır kıvır oldular. Koyu renk gözlerime ve açık kahve saçlarıma bakan kolay bronzlaştığımı

sanabilirdi fakat yaz esmerliğine geçmeden önce muhakkak bir pembe dönemden geçerdim.

Sabah saatleri öğlene evrilirken üstüme bikinimi giydim, pareomu sardım ve plaj çantamla rehber kitapçığımı aldım. Lobiden geçerken, otelin ortak alanlarında hep havada asılı olan o turuncumsu kokuyu derin bir nefesle içime çektim. Beş yıldızlı servis tam buydu işte. Kayıt yaptırdığım ilk gezi yarındı ve neler beklemem gerektiği hakkında bilgi almak istiyordum.

Danışma masasının önünde kuyruk vardı, ben de otele yeni giriş yapan kocaman çantalı bir çiftin arkasında yerimi aldım. Beklemek benim için sorun değildi. Sadece şnorkel gezimi kaçırmamak için yarın nereden alınacağımı teyit etmek istiyordum.

Arkamdan sinirli bir iç çekiş duydum. Görünüşe göre beklemek bazılarına dert oluyordu. Omzumun üstünden şöyle bir baktım.

Phillip Meyer'dı.

Beni fark etmemişti henüz. Bakışları kafamın üzerinden danışmada çalışan tek görevliye lazer gibi odaklanmıştı.

Kendimi tutamadım.

"Acelen mi var?" diye sordum.

Bakışlarını bana çevirdi, çenesini sıktı. Ama beni tanıyınca yumuşadı. "Merhaba Eden. Seni görmedim."

"Selam."

"Böyle bir yerde iki resepsiyonist çalışmasını bekliyor insan."

"Belki çalışıyordur," dedim sakin sakin. "Belki birisi hastadır ya da önemli bir telefona bakması gerekmiştir..."

Gerçek bir yanıt beklememiş gibi bir an suspus oldu. "Evet. Doğru."

"Çıkış mı yapıyorsun? Galiba oda anahtarını şuradaki kutulara bırakabiliyorsun. Yani, acelen varsa diye dedim."

"Çıkış yapmıyorum."

"Ah, tamam." Rehber kitapçığımı oynattım, iki elimle tuttum ve söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım.

Phillip benden önce davrandı. "Sen de yapmıyorsun, değil mi?"

Ninova

"Hayır."

"Doğru tahmin etmişim. Valizler yok," dedi, yere doğru bakarak. Bakışları ellerime kaydı. "Rehber kitapçık mı o?"

Sayfaların arasından çıkan rengârenk yapışkanlı not kâğıtlarıyla dolu rehbere baktım. "Ah, evet. Ada hakkında biraz okuyordum."

"Belli oluyor." Dudağı hafifçe kıvrıldı. "Ne kadar kalmayı planlıyorsun? İki ay mı?"

"İki hafta," dedim. "Ama hazırlıklı olmakta fayda vardır. Plan yapmayı başaramayanlar..."

"Başarmamayı planlar," diyerek lafımı kesti. "Yüzde yüz katılıyorum."

"Öyle mi? Senin rehberin nerede öyleyse?"

Telefonunu kaldırdı. "İnsanlık bilgisinin birikimi ve toplamı parmaklarımın ucunda ve muhtemelen bir kitaptan daha güncel."

"Cep telefonuna bayağı bağlı görünüyorsun," dedim şahane bir karşılıkla. Gelmiş geçmiş en nüktedan anımdı.

Oysaki adam sadece homurdandı. "Modern çağın illeti. Sen ne için sıra bekliyorsun o zaman? Wi-Fi sinyalin senin de mi berbat?"

"Hayır, benimki çalışıyor. Sen o yüzden mi geldin?"

Başıyla onayladı. "Görünüşe göre internet vericisi ta bungalovlara kadar ulaşmıyor, en azından sağlam olarak ulaşmıyor. Bu sabah iş için görüntülü aramadaydım ve kesilip durdu."

"Görüntüyü kapatmayı denedin mi? Bazen işe yarıyor."

Son derece sahte bir sabırla bana baktı. "Evet. Onu denedim."

Beş yaşındaki mızmız çocuk geri döndü. "Aramalarını lobiden yapsana," diye önerdim.

"İleride öyle yapmak zorunda kalacağım." Kara kaşları çatıldı. "Eee, sen neden sıradasın?"

"Yarın için bir şnorkel turuna kayıt oldum. Herhâlde bütün seyahatimin zirve noktası olacak. Deniz kaplumbağalarını görmek için sabırsızlanıyorum ve beni alacakları yeri doğru mu anlamışım diye kontrol etmek istedim."

"Gün batımında çıkılan bir tekne turu mu bu?"

Ninova

"Evet, galiba. Sanırım Bridgetown Marina'dan kalkıyor."

"İyi eğlenceler," dedi.

"Sağ ol. Planım bu. Ah, ilerliyoruz."

Önümüzdeki büyük valizli çift resepsiyon görevlisine doğru yanaştı, görevli onları sıcak sıcak karşıladı. Önce kadın konuştu. Gür sesi resepsiyonda çınladı. "Teşekkür ederiz. Nihayet burada olduğumuz için çok heyecanlıyız. Balayına geldik de!"

İçimden çıkan inceden iniltiyi bastıramadım. Phillip homurtuyla güldü ve sesi aynı benimki kadar alaycıydı.

"Balayı çiftleri," diye bıyık altından mırıldandı.

Kafamı iki yana salladım. "Her yerdeler."

"Bırakacağım yorumdan bir yıldız düşürdü bile," dedi kara kara.

Bunu ifadesiz bir sesle söylemesi beni güldürdü. Aslında küçük bir kıkırdamaydı ama Phillip duyar duymaz kaşlarını kaldırdı.

"Ah, yo," dedim. "Eminim bu trilyoner tatil köyü karalar bağlayacak."

Phillip bakışlarını kaçırsa da dudakları yine hafif kıvrıktı. "Bağlasınlar. Ben *çok sert* yorumlar yazabilirim."

Balayına gelmiş çift check-in işlemlerini tamamladı ve neşeli bir *Her daim yaz olan Winter'a Hoş Geldiniz* nidasıyla odalarına uğurlandılar. O kadar bayık bir cümleydi ki kalıbımı basarım, çalışanlara eğitim sırasında ezberletiliyordu.

Resepsiyonist bana kocaman bir gülüşle, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. Tam o sırada personel kapısının arkasından başka bir çalışan belirdi, hemen danışmaya yürüdü.

Arkamdaki kişiyle göz göze geldi. Tahminimce Phillip ile. "Buraya gelirseniz hemen yardımcı olabilirim beyefendi. Beklettiğimiz için özür dileriz."

Phillip'e bakış atmamak için kendimi zor tuttum. Eminim baksaydım, gözlerimin içinde *Bak, sana demiştim* yazardı.

İçimden bir ses yine de bu kelimeleri duyduğunu söylüyordu.

Sorularımı sormayı bitirdiğimde Phillip çoktan gitmişti ve lobi yeniden boşalmıştı. Yan kapıdan çıktım, bahçeye ve okyanusa doğru kıvrıla-

Ninova

rak inen tahta yürüme yoluna bastım. Beyaz kumlu plaja eşit aralıklarla dağıtılmış şezlonglardan sadece yarısı doluydu. Etraftaki her şeyi yıkayıp ışıldatan güneş sayesinde, gözlüğüm olmadan tek bir şey görmem mümkün olamazdı. Deniz suyu turkuaz ve berraktı, sadece biraz dalgalıydı. Denizi bir kusursuzluk aynası olarak görmediğim ilk gündü bu.

Şezlongum hâlâ boştu. Benim değildi de, bir günün üstüne sanki benim gibi olmuştu. Biz insanlar alışkanlıklarımıza bağlı yaratıklarız, değil mi?

Böyle düşününce aklıma bir fikir geldi.

Belki de hikâyemdeki iki karakter plajdaki bir şey üstüne kavga eder. Diğerlerinin dikkatini çeker ve cinayetten sonra, şüpheler onların üstünde yoğunlaşır. Fakat bu da bir başka aldatmacadır... çünkü tartışma sadece bir şezlong kapma davasından çıkmıştır. *Bu benim. Senin mi? Üstünde havlu yoktu! Yoktu ama ben hep bu şezlonga oturuyorum. Biz nereden bilelim peki?*

Zavallı kitabım yanımda el değmeden duruyordu çünkü bugün yanıma almayı hatırladığım defterime notlar karalamakla meşguldüm.

Kendimi bu kadar gaza gelmiş hissetmeyeli aylar oluyordu; çevrem bir hüsran değil, ilham kaynağı olmayalı. Demek ki tek ihtiyacım, mekân değişikliğiymiş.

Delicesine karalamaya kendimi kaptırmışken Becky aradı. Yan karakterleri meydana çıkarıyordum, cinayet kurbanının kimliğini anlamaya çalışıyordum fakat cinayeti çözmeye çalışırken birbirine âşık olması gereken çift henüz eksikti. Ne onları ne de aşk hikâyelerini biçimlendirebiliyordum.

"Selam," dedim.

"Ah, bu senin odaklanmış sesin."

Kıkırdadım. "Tek kelime ettim."

"Evet ve çok odaklanmış bir kelimeydi. Kötü bir zamanlama mı?"

"Hayır, tabii ki hayır. Tatildeyim. *Derya deniz* kadar bol vaktim var."

"Eh, senin rehberini gördüm ve *derya deniz kadar vaktin* olduğu doğru bir tespit mi emin değilim. Bu iki haftaya çok şey sığdırıyorsun."

"Şu ilk günleri çok tembel geçirdim, haberin olsun."

Ninova

"Öyle mi?"

"Evet. Ve burada, otelde kalan başka biriyle konuştum."

Becky dalga geçer gibi nefesini tuttu. "Konuştun mu? Olamaz. Yoksa asansörde mi? Yoksa hava hakkında mı?"

"Hayır ve hayır, çok bilmiş şey. Geçen gece mecburen aynı masada yemek yedik."

Tam beklendiği üzere, konuşma kısa süre sonra ayrıntılarla dolup taştı. Omzumun üstünden bakıp kulak misafiri olacak uzun boylu, esmer, asık suratlı bir adam olup olmadığını kontrol ettim ama ortalıkta gözükmüyordu. Etrafımdaki insanlar da seyrelmişti.

On dakika sonra nedenini anladım.

Deniz daha önce çalkantılı olsa da şimdi resmen dalgalıydı. Ortalıkta tek bir yüzen kişi kalmamıştı. Tepemde bulutlar ağırdı; hızlı hareket ediyor, güneşi ve mavi göğü kapatıyorlardı.

Eşyamı topladım, telefonumu kulağımla omzumun arasına sıkıştırdım. "Nasılsın? Ayakların hâlâ ağrıyor mu?"

"Sorunlarımın en küçüğü bu şu anda. Ağrıyan ayaklar, berbat mide yanmaları, tutulmuş bir sırt ve pelvik kuşak ağrım var, yani kalça kemiğim ayrılıyor. Henüz doğum yapma kısmını yaşamamama rağmen üstelik."

"Dinledikçe içim açıldı."

"Ah, öyledir. Çok tavsiye ederim. Patrick de hamile kalamadığı için çok kıskanıyor."

Kıkırdayarak güldüm. "Kuyruğuna geldin. Keşke elimden gelen bir şey olsa..."

Becky, "Kendim ettim kendim buldum," dedi perişan bir sesle ve çok sevdiğim o kara mizah tınısıyla. "Eh, Patrick de yardım etti tabii ama ben neye bulaştığımın bilincindeydim."

"Bu şikâyet etme hakkın yok demek değildir."

"Teşekkürler. Senin de çokça kafan şişti."

İç geçirdim. "Eh, senin de Caleb ve Cindy'yle az kafan ütülenmedi."

"Ona ben de kızmıştım. Hâlâ da kızgınım. Kahretsin, gitmem lazım. Tabii koltuktan kalkabilirsem."

Ninova

Gülümsedim. Becky beni her zaman neşelendirirdi. "Konuşuruz sonra."

"İple çekiyorum," dedi. "Gerçek insanları kurmaca insanlara çevirmede iyi eğlenceler."

Bu yorumuna kahkaha attım. "Psikopatmışım gibi konuşuyorsun."

"Bütün yazarlar öyle değil midir?" diye sordu ve hat kesildi. Beyaz kumlardan havuz kenarına doğru yürürken hâlâ gülümsüyordum. Belki de öyleydik. Belki ben bunu burada, bu yeni yerde test edebilirdim; şu iki haftanın geri kalanı boyunca her kim olmak istersem olabilirdim. Pinecrest, Washington'da asla var olamayacak yepyeni bir versiyonum.

Cindy'nin adını duyunca içim sızlamıştı. Her zamanki gibi geçecekti ama havuzun barında durup bir mojito alırsam işim kolaylaşırdı.

Hava bozduğu için plajdan ayrılan insanların havuz kenarına göç ettiğini fark ettim. Ya kabinlere yayılmışlar ya da şemsiyelerin altına uzanmışlardı. İğne atsan yere düşmezdi.

Mojitomu ve plaj havlumu aldığım gibi havuzun uzun kenarından yürüdüm. Tam en sonda tek bir boş şezlong kalmıştı ve devasa şemsiyenin altında yağmurdan korunaklıydı.

Benden önce kimse kapmazsa.

Gözlerimi hedefe dikerek parmakarası terliklerimle bir hırsla yürüdüm. Burası tam bir ilham madeniydi ve defterimi tekrar açmak için sabırsızlanıyordum.

Öylesine odaklanmıştım ki önümde koşan küçük çocuğu fark etmedim. Çocuğun heyecan dolu çığlığını duymamla elindeki şişme oyuncağa çarpmam bir oldu.

Her şey aniden gelişti. Çocuğa çarpmamak için sağa adım attım ve bu esnada kendi dengemden feragat ettim. Yakındaki tek şeye doğru kaykıldım.

Bir şezlonga yani. Üstünde bir insanın oturduğu şezlonga.

Dizlerim minderli oturma yerine yaslandı ve zarifçe durdum. Bir zarar yoktu, yara yoktu, hasar yoktu, sadece elimdeki aşırı pahalı mojitoyu kaybetmiştim. Plastik bardak elimden fırladı ve içindeki buzlu içecek şezlongda oturan adama ve dizüstü bilgisayarına saçıldı.

Ninova

"Olamaz," dedim, şemsiyenin direğine tutunup güç alarak. "Kahretsin. Merhaba. Of, pardon."

Phillip bana omzumdan iki kafa çıkmış gibi bakıyordu. "Eden?"

"Evet. Kahretsin, bilgisayarına geldi mi?"

Phillip öne doğru baktı. "Evet. Bir dakika, o kadar kötü değil..."

Havlusunu bilgisiyarına sarmaya başladı ama ben ondan önce davrandım ve çılgın hareketlerle kolumu bilgisayara siper ettim. "Çok özür dilerim. Bu mahvolmuşsa, sana yenisini alırım, söz."

"Gerek yok."

"Ciddiyim. Sadece, o çocuğu görmedim ve birden..."

"Senin hatan değil," dedi Phillip. "Bu tatil köyü çocuksuz diye pazarlanıyor."

"Öyle mi?"

Sesine meşum bir ton sızdı. "Evet. Aradığım pek az nitelikten biriydi. Bu aile için neden bir istisna yaptılar anlamadım..."

"Bilgisayarın iyi mi?"

"Sağ çıkar," dedi Phillip ama bu ihtimale pek sevinmiş gibi değildi. Dizüstü bilgisayarını yanındaki sehpaya koydu, gayet iyi görünüyordu. Kullanılabilir.

"Dökülenler teğet geçti neyse ki," dedim. "Ama baksana... Of. Senin üstüne dökülmüş."

İkimiz de başımızı eğip Phillip'in bacaklarına, şortuna ve üzerindeki bej rengi polo yaka tişörte baktık. Sağ uyluğunun üstünde tek bir nane yaprağı süs olarak kalmıştı ve dizlerinin ortasına da buz küpleri sıkışmıştı.

"Özür dilerim," dedim. "Gerçekten."

Phillip sandalyeden kalkıp silkelendi. Minik nane yaprağının yere düşüşünü izledim. "Özür dilemeyi bırak."

"İzin ver sana bir içki daha alayım."

Phillip bana gözlerini dikti. "Eden, sen *kendi* içkini döktün."

"Ah, doğru ya. Pardon." Mahcup mahcup kıkırdadım ve çantamı düştüğü yerden kaldırdım. "Özür babında sana bir içki alayım o zaman."

"Gerek yok. Senin hatan değildi."

Ninova

Ağzım kulaklarıma vardı. "Hadi ama, izin ver. Ne istersin? Ah, çalışıyor muydun?"

"Evet. Wi-Fi burada daha iyi çekiyor." Elini siyah saçında gezdirdi. Şimdi saçları her zamankinden daha dağınık görünüyordu, sanki az önce yüzüp çıkmış da havluyla şöyle bir kurulamıştı.

"Anladım. Odandaki sorunu hallettiler mi?"

"Şu anda birisi orada, cihazı kontrol ediyor."

"Güzel," dedim, bir kere kafa salladım, iki kere kafa salladım. "Çok güzel. O zaman, ıı, mojito sever misin?"

İnatçılık ediyormuşum gibi iç geçirdi. "Evet."

"İyi. Bekle, hemen döneceğim."

"Çocuklara dikkat et," dedi arkamdan.

Ettim. Oraya giderken *ve* elimde ateş pahası iki mojito taşırken aşırı dikkatliydim. Ölüm kapanı parmakarası sandaletlerimle nereye bastığıma o kadar dikkat ediyordum ki Phillip'in dizüstü bilgisayarını tekrar açmadığını geri dönene kadar fark etmedim.

Bunun yerine beni seyrediyordu.

Mojitoyu yanındaki sehpaya koydum. "Al bakalım! Az önceki olay için özür dilerim. Bilgisayarın çalışmıyor mu?"

Phillip gözlerini içkiye dikmişti. "Bu ne?"

"Beni affet mojitosu. Bir... beni-afito."

"Hayır, içindeki pembe şemsiyeyi soruyorum."

"Ah, o mu? Barmen ekledi. Sanırım tatilde olduğunun ve eğlendiğinin sembolü." Yavaşça gülümsedim, geçen akşamki yemek aklıma geldi. "İçerken fotoğrafını çekmemi ister misin?"

Bana kuru kuru baktı. "Kesinlikle hayır."

"İş arkadaşlarına gönderebilirsin."

"Benden nefret ederler," dedi ve naneli kokteylden kocaman bir yudum içti. Parmaklarıyla şemsiyeyi bir kenarda tutmak için mücadele verdi ve gülüşümü bardağımın arkasına sakladım. "Şimdikinden daha fazla yani."

Hımmm... İlginç bir yorumdu. En azından öz farkındalık konusunda puanı yüksekti.

Ninova

"Eh," dedim. "İş toplantında iyi eğlenceler o hâlde."

Phillip başını salladı. Polo tişörtünün en altında hâlâ ıslak bir leke vardı ve kendimi kötü hissetmeden ona bakamıyordum. Havuz başındaki herkes olanları görmüş olmalıydı. Belki de puanlama yapmışlardı. *O zavallı performansa yedi nokta sekiz puan.* Çok şükür, çalışanlar bu faciaya tanık olmadı, yoksa ellerinde havlular ve kocaman sırıtışlarla koşarlardı, ben de kendimi daha kötü hissederdim.

"Tamam," dedi. "Sana da... rehberinle iyi eğlenceler."

Söyleyiş tarzına bakılırsa neredeyse fesat bir yorumdu. Yine de ses tonunda bir kara mizah tınısı gizliydi. Belki de Phillip espri yapmaya alışkın değildi.

"Tamam." Şakacıktan şerefineymiş gibi kadeh kaldırdım, yanından uzaklaşıp havuzun diğer ucundaki her an kapıldı kapılacak gibi duran boş şezlonga yürüdüm.

Gökyüzünden ilk yağmur damlası düşmeden şemsiyenin altına kendimi attım. Tropikal yağmur şiddetliydi. Damlacıklar havuz kenarının zemininden sekiyor, sanki geldikleri buluta geri dönmeye çalışıyorlardı.

Şezlonga kıvrıldım ve fırtınamsı yağmur damlalarının tepemdeki şemsiyeye patır patır vuruşlarını dinledim.

Yağmur varken bile hava hâlâ sıcaktı. Etrafımızdaki bitki örtüsünden topraksı, çiçeksi bir koku yayılıyor, havuz kenarındaki ısınmış taşlardan buhar yükseliyordu.

Sihirli bir ortamdı.

Yüzüme bir tebessüm yayıldı. *Bunu kitabıma koymalıyım.* Belki de o çift bir yere saklanır, mecburen derme çatma bir barınağa sığınırlar ve birbirlerine açılırlar.

Yağmur öylesine yoğundu ki aradan diğer tatilcileri net göremiyordum. Havuzun tam karşı tarafında tanıdık bir karaltı, bej rengi tişört ve siyah saçlar vardı. Yüz ifadesini seçemiyordum ama herhâlde kaşları çatıktı. Bunu düşününce daha fazla gülümsedim.

Tek görebildiğim, bana dönük oluşuydu.

Ninova

Dört

Beş yıldızlı bir açık büfe kahvaltısına, üstelik keyfini çıkaracak bol bol vakit olmasına alışmak ne kolaydı. Ertesi sabah da her zamanki -okyanusa nazır- masamdaydım, taze meyve, yumurta ve pastırma dolu tabağım önümdeydi.

Zor hiçbir yanı yoktu.

Esas zorlanma, ilk ders için okula yetişmeye çalışırken arabamdaki beş dakikalık granola bar rutinine geri döndüğümde yaşanacaktı. Restoranda yemeklerinin tadını çıkaran insanlara bakıp kısa bir süreliğine de olsa, bu tür bir lüksü yaşayabildiğim için minnettarlık duydum.

Not defterimi açıp en tepesine *Oyun Planı* yazdım. Eğer geçen yıllardakinden çok daha fazla yazma ilhamıyla dolduğum bu hikâye konusunda ciddiysem, araştırmamı yapmam gerekti. Winter Resort internet sitesi bana ilham verici görseller sunardı fakat kişisel tecrübenin yerini hiçbir şey tutamazdı.

Ve yazarların bir şeyleri *deneyim etmesi* lazımdı.

Büyük yazarların kimileri savaşa gitmiş, seyahat etmiş, içerek ülkeden ülkeye geçmişlerdi. Benim zenginlerin yaşantısının kapısını aralayışım belki *o kadar* üzücü değildi ama yine de içine girdiğim bir deneyimdi.

Son iki gündür çizdiğim karakterlerle tamamlanmış defterimi çantama koyup tatil köyünde gezintiye çıktım. Lobi. Bahçeler. Açık havuz.

Ninova

Bir sürü yeri öğrenmiştim ama hâlâ görmediğim alanlar vardı. Spor salonu, spa, konsiyerj masası.

En iyi kısmı sona sakladım. Bungalov bölgesi.

Dışarıdan bakışta bile lüks ve özel görünüyor, davetlilere korunaklı bir mahremiyet sunuyorlardı. Binalar arasındaki yol geniş, kum rengi taşlarla bezeliydi ve aradan ancak bir golf arabası geçecek kadar büyüktü. O araçlardan birkaç tanesini daha önceden lobiye park edilmiş hâlde görmüştüm. Çanta taşımak ya da konukları kalacakları özel yerlere götürmek için kullanılıyor olmalılardı. Patikaya alçak çitler ekilmişti ve her bir birimin girişini demir kapılar engelliyordu.

Bungalovların isimleri de vardı ve her birinin ismi girişteki ahşap tabelaya kazınmıştı. Bir bungalovun adı *Çulluk*'tu. Rehber kitabımdan okuduğum kadarıyla bunun bir kuş cinsi olduğunu biliyordum. Uzun gagalı, küçücük bir kuştu, deniz kıyısında uçuşurken görülebilirdi. *Yeşil Maymun, Derisırtlı, Şakrak ve Islıkçı Kurbağa*'nın yanından geçtim.

Adı *Şahin Gagalı* olan bungalov dikkatimi çekti. Bugün öğleden sonra çıkacağım şnorkel turunda adı geçen kaplumbağa türlerinden biriydi. Bu bungalov da diğerlerinden farksız görünüyordu. Koyu renk ahşap merdivenlerle geniş bir kapıya çıkılıyordu ve iki yana kusursuz düzenlenmiş saksılar dizilmişti.

Çok güzledi. Bungalovun etrafında dolaştım, taşlardan oluşan bir yürüme yolu *Şahin Gagalı* ile komşusunun arasından denize doğru iniyordu. Su pırıl pırıl, turkuaz bir şeritti, etrafı beyaz kumlarla çevriliydi ve bungalov konuklarının bu plaja özel erişimi vardı. O kadar güzeldi ki kalbim eridi.

Burada sonsuza dek yaşayabilirdim.

Vücudumda, Washington'daki soğuk kışı özleyen tek bir hücre bile yoktu.

Manzaraya son derece hoş bir şekilde karışıp görünmez olan iki bungalovun ortasında durdum. Plaja doğru yollanmadan önce, ilham amacıyla burada birkaç fotoğraf çektim. Tam o sırada sağdaki çitin arkasından gelen bir ses duydum. "Kahretsin," dedi birisi. "Tamam. Sen oraya nasıl girdin?"

Ninova

Yanıt yoktu. Merakıma yenilerek parmakucuna yükselip çalıların üstünden arka tarafa baktım.

Bungalovların özel verandaları vardı. Bir adamın kafasının arkasını ve omuzlarını gördüm, sonra adam eğildi.

Phillip'e benziyordu.

Tekrar doğruldu. Evet, gömlek ve esmer saçlar.

Beş litrelik boş bir sürahi elindeydi. Herhâlde her bungalovda bir tane vardı, otelin ana binasında ise sebiller hollere eşit aralıklarla dizilmişti. Şişenin içinde panikle kıpırdayan minicik, yeşil bir şey gördüm.

Kertenkele miydi? Bir kurbağa mı yoksa?

"Şu çalının arkasında seni özgür bırakacağım..." Kendi kendine konuştuğundan Phillip'in sözleri zor duyuluyordu, ama yine de seçebilmiştim.

Görüş alanından çıktım, sahile doğru yürümeye devam ettim, gülüşüm bütün yüzüme yayıldı.

Herhâlde burası herkesin içindeki iyiyi ortaya çıkarıyordu.

Şnorkel turuna bir saat kalmıştı. Bu bir saati de plajda geçirdim, ayaklarım kumun içinde oturdum ve annemlerle Becky'ye birkaç fotoğraf yolladım.

Saat üç olmadan otelin lobisinde bekliyordum. Uzun saçlarımı güzelce örmüştüm, şapkam başımdaydı ve Becky'nin verdiği su altı fotoğraf makinesi çantamdaydı. Tur organizatörüne e-posta atıp şnorkel turu rezervasyonumu iki kişiden bir kişiye değiştirmesini yazmanın acısını, arkasından turun görsellerine bakınca atmıştım.

Turkuaz rengi bir deniz. Suyun altındaki kaplumbağaların fotoğrafları. Teknenin kıçından izlenen gün batımı. Kalbim kırıkken Karayip Denizi'nde bir teknede olmak, kesinlikle Pinecrest'teki anaokulu derslerimin arasında ağlamaktan daha iyiydi.

Minivan beni otelin lobisinden aldı ve iki Hollandalı turistin yanına sıkıştım. Bridgetown'daki marinaya varmak yirmi dakika sürdü. Gözlerimi yoğun güneşten korumak için şapkamı alnıma indirdim ve bizi bekleyen teknelere baktım.

Ninova

Ve turistlere.

Öğrendiğim üzere, açık büfe bar, samimi akşam yemeği ve şnorkel turuna yer ayırtan iki minivan dolusu insandık.

Toplanan gezginleri gözlerimle şöyle bir tarayınca içim sıkıldı. Yarısı benim yaşımdaydı ya da benden küçüktü. Bikinili iki kadın teknenin önünde poz verirken üçüncüsü fotoğraflarını çekiyordu. Hemen yanımda İngiliz bir çift, sarmaş dolaş ayakta durmuş, fısır fısır konuşuyordu.

Burada tek başına olan sadece bendim ve bunu hissedebiliyordum.

Görevlilerden biri yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalıydı. "Evet, bugün çok samimi geçecek," diye sırıttı. "Sanırım bir evlenme teklifi de olacak."

"*Evlenme teklifi* mi?"

"Evet," dedi güverte görevlisi. Not defterinde bir sayfayı açtı. "Çok yaygındır. Hoş bir ortam, bol içkili bir kutlama. Bir dakika bir bakayım... Evet, sonuncu minivanı bekliyoruz."

Tekneye binmeye can atan insanlara baktım. "Şu anda turist sezonunda mıyız?"

"Sayılır," dedi adam ve bana baktı. Daha fazla güldü. "Merak etmeyin hanımefendi, sizi iyi ağırlarız. Bir denize açıldık mı, rüzgâr saçlarınızı savuracak ve bütün dertleriniz uçup gidecek."

Elimden geldiğince mutlu bir şekilde ona gülümsedim. İnsanlar tamam da, evlenme teklifi?

Midem kasılmaya başladı.

Rıhtıma inmeli, suda inip çıkan katamarana binmeyi bekleyen insanların arasında sıraya girmeliydim fakat ayaklarım yere çakılmıştı. Teknenin içinde hoparlörler açıldı, bangır bangır bir dans müziği çalmaya başladı.

Ben sadece kaplumbağaları görmek istiyordum.

"Eden!" Birisi bana seslendi.

İsimleri kontrol eden güverte görevlisine baktım. Ama bana o seslenmemişti. Hayır, o yüksek ses yanımızdaki iskeleden gelmişti.

Ninova

Phillip Meyer küçük rıhtımda bana doğru yürüyordu.

"Selam," dedi nefes nefese. "Şnorkel turuna yer ayırtmıştın, değil mi?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Yanakları al aldı, esmer teni daha koyu görünüyordu. "Evet."

"Güzel. Ben de yer ayırttım çünkü. Benzer bir güzergâh ve planı var: Şnorkel ve akşam yemeği. Diğer turistleri atla, benimkine katıl."

Ona bakakaldım. "Seninki nerede?"

Benim binmem gereken katamaranın yanındakini işaret etti. Aynı büyüklükteydi –turkuaz sulara tahtıymış gibi oturmuş, kocaman ve bembeyazdı– ama içi neredeyse boştu. İki tekne çalışanı halatları çözüyordu fakat tek bir turist göremedim.

"Bu *senin* teknen mi?"

"Önümüzdeki dört saat boyunca, evet." Sesi gergindi. "İki kişilik ayırtılmıştı, o yüzden parası çoktan ödenmiş ve müsait bir yer daha var."

Söylediklerini algılamam biraz uzun sürdü. "Ama birbirimizi hiç tanımıyoruz."

"Birlikte yemek yedik," dedi Phillip. "Teknede özel bir rehber ve diğer mürettebat olacak. Kaplumbağaların arasında şnorkel yapacağız."

"Emin misin?"

"Evet," dedi. "Geminin burnunda tek başına oturmak istemez misin? Onca insanla iç içe olmaktansa?" Hemen yanımdaki şamatacı yirmili yaşlarındaki gençleri gösterdi, öğle vakti içmeye başlamış olduklarına iddiaya girebilirdim.

Benim için bu turun çekici yanı, açık denizde şnorkel yapmak ve muhteşem manzaralar görmekti. Diğerleri için sınırsız içki, bileti sattırmıştı.

"Eden," dedi Phillip. "Koskoca katamaran sırf bana ait, ben ve üç mürettebat. Bana yemek pişirecekler. *Sadece bana.*"

"Vay canına," diye nefes verdim.

Yüzünde stresli bir ifade vardı. "Ayak bağı olmazsın. Hatta bana bir iyilik yapıyor olursun."

Ninova

"Öyle mi?"

"Bütün güvertenin üstü gül yapraklarıyla dolu."

Her şey yerine oturdu, kızaran yanaklarından kasılmış ağzına kadar tüm ifadesini çözdüm.

Phillip utanmıştı. Ben mutlu çiftlerle ağzına kadar dolu bir teknede yanımda bu tecrübeyi paylaşacak kimsem olmadan otururken nasıl hissedeceksem, o da öyleydi. Tek fark, onun etrafında sadece çalışanlar olacaktı ve hepsi aslında bu turun iki kişi için ayırtıldığını bilecekti. Çünkü gül yaprakları tek anlama gelebilirdi.

Phillip katamaranı gösterdi. "Biniyor musun, binmiyor musun?"

"Biniyorum," dedim, "o gül yapraklarını kaldırırsan."

"Çoktan denize attım bile."

Ninova

Beş

Tekne kocamandı.

Üç minivan dolusu insanla binsen tıklım tıkış olacakken, şimdi sadece iki yolcuyla sahiden dev gibiydi. Bütün tur boyunca Phillip'ten uzak durabilirdim, hem de parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmadan.

Onunla birlikte tekneye bindim ve mürettebat bana kocaman gülümsedi. Phillip'in esasmda burada olmaması gereken sıradan bir kadını, koşa koşa rıhtımdan alıp getirmesine şaşırdılarsa da belli etmediler.

Profesyoneldiler.

"Tekneye hoş geldiniz Bayan..."

"Eden," dedim. "Lütfen bana Eden deyin."

Teknenin pruvasındaki direklerin arasına kocaman kocaman ağlar gerilmişti. Bir tanesine havlumu serip sırtüstü uzandım. Tekne hareket etti ve hemen altımda dalgaların dansını hissettim. Carlisle Koyu'na doğru, tam gaz ilerliyorduk.

"Buyurun," dedi Jamie gülümseyerek ve bana alkolsüz bir piña colada uzattı. Kendini baş güverte sorumlusu olarak tanıtmıştı ve Phillip ile bana içecek ya da atıştırmalık bir şeyler hazırlayabileceğini söylemişti. Kolalı beyaz gömleği, esmer tenine çok tezat duruyordu.

"Teşekkürler, şahane görünüyor."

Ninova

"Ne zaman isterseniz," dedi Jamie ve omzunun üstünden Phillip'e baktı. Güvertede alçak bir bankta oturuyordu, koyu camlı güneş gözlüğü takmış, telefonuna bakıyordu.

Görünüşe bakılırsa Karayipler'de gezen bir teknede yapılacak en iyi şeyi yapıyordu. E-postaları yanıtlıyordu. Burada internet bağlantısını nereden bulmuştu?

En azından Jamie'nin yüzündeki ifadeden bunu merak eden tek kişi olmadığımı anladım.

Gözlerimi ufka çevirdim, sıcacık havanın ve okyanus dalgalarından püsküren suların yüzüme çarpmasının tadını çıkardım. Canlanmıştım, haftalardır olmadığım kadar canlanmış hissediyordum kendimi. Bu seyahat öncesi içimde yükselen bütün endişelere sırf bu an için değmişti.

Katamaran bizi Carlisle Koyu'nun sakin, açık mavi sularına götürdü. Kaptan tekneyi durdurdu ve denizin dibine çapalanmış şamandıraya hafif bir halat attı.

"Suya dalmaya hazır mısın?" diye sordu Jamie bana. "İhtiyacın olan bütün şnorkel malzemeleri burada."

"Hayatta kaçırmam," dedim.

Belli ki Phillip de kaçırmayacaktı. Bize doğru yürüdü, hafifçe sallanan güvertede dengesini koruyordu.

"Siz de arzu eder misiniz efendim?"

Phillip evet anlamında başını salladı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Gömleği üstünden çıkarırken başka tarafa baktım. Ben kolayca yanma yeteneğine sahip değildim –evrimin son derece haksız bir şekilde kimilerine bahşettiği bir yetenekti bu– ve Phillip'in yanında ne kadar solgun kaldığımın farkındaydım.

Karın kasları vardı. Göz ucuyla gördüm. Dümdüz karnına kazınmış belli belirsiz çizgiler ve şortunun içine doğru inen ince bir tüy tabakası.

Sinir olup içim şişti. Tabii ki heykeltıraş elinden çıkmış gibi bir vücudu vardı, kusursuzluğunu bozan tek şey sık sık asılan suratıydı. Lila bikinimi seviyordum ama birden bana çok minik, çok az et kapatıyor

Ninova

gibi göründü. Ben akşamlarımı spor salonlarında ter dökerek geçirmiyordum.

Dolayısıyla, deniz gözlüğüme odaklandım ve yanımdaki uzun boylu, kaslı adamı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"Diğer turist teknelerinden uzakta durduk," dedi Jamie, "ama burada da bir sürü deniz kaplumbağası gezer. Çoğunluk yeşil kaplumbağadır ama şanslıysak bir şahin gagalı da görebiliriz. Yanıma kaplumbağalara yiyecek alıp size eşlik edeceğim."

"Deri sırtlı kaplumbağa yok mu?" diye sordum.

Şaşırarak gülümsedi. "Batı kıyı şeridinde ender görülürler, o yüzden muhtemelen yoktur. Burada hangi türlerin yaşadığını biliyor musun?"

"Gelmeden önce okudum," dedim. "Ayrıca şimdi yumurtadan çıkma mevsimleri değil mi?"

"Kesinlikle," dedi. "O yüzden plaja uzanmadan önce iyice baktığından emin ol. Gönüllüler yuvaların yerini işaretler ve onları korurlar. Suya girmeye hazır mısınız?"

Katamaranın arkasındaki platforma geçtim. Turkuaz rengi sular yavaş yavaş kenarı yalıyordu ve yüzeyin hemen altında sadece denizin dibindeki kumları görüyordum. Çok, çok aşağıdaydı. Olağanüstü görünüyordu.

Bu kadar derin suları görünce anlık bir korkuyla ürperdim, dört bir yanımız derin denizle çevriliydi. Fakat berraktı ve ılıktı, hafif bir heyecanla durdum. Macera. Amacım buydu.

Macera yaşamaktı.

Phillip dalma platformunda yanıma gelip durdu. Tekneye bindiğimizden beri çıtı çıkmamıştı fakat şimdi kuru ve alaycı bir sesle konuşmaya başladı. "Okulda öğretmenlerin göz bebeğiydin, değil mi?"

Ona yandan baktım. "Sen parasını ödediğin pahalı katamaran turunun keyfini çıkarmak yerine, e-postalarına yanıt vermeyi mi yeğlersin?"

"E-postalara yanıt yazmak, benim keyif çatma yöntemimdir," dedi son derece ciddi bir şekilde. Fakat sonra durdu ve dudakları kıvrılarak

Ninova

güldü. "Şaka yapıyorum," dedi ve deniz gözlüğünü taktı. "Hadi gel. Suya girelim artık."

"Tamam," dedim ve engin okyanusa tekrar baktım. "Kaplumbağalar beklemez."

Su tahminimden daha soğuktu ve çok tuzluydu, karnımın üstünde süzülmek son derece kolaydı. Hemen aşağıda okyanusun kumlu dibini görebiliyordum. Çok uzaktaydı. *Barbados'ta hiç köpek balığı saldırısı yaşanmamıştır.* Bunu da etraflıca araştırmıştım. Dalgalar yumuşak ve usuldu, başımı suyun içinde tutarak süzüldüm, şnorkelden nefes alıp verdim.

Jamie de yanımızda suya daldı. Seslendi ve kafamı kaldırıp baktım, otuz santim ileride bize el sallıyordu. "Orada!" diye seslendi ve önümüzdeki bir yeri işaret etti.

Gösterdiği tarafa doğru yüzdüm, gözlerim suya kenetlenmişti. Ve işte oradaydı.

Kocaman bir deniz kaplumbağası dalgaların altında hızla yüzüyordu. Palet gibi kolları ile bacaklarını bir kere hareket ettirdi ve yükseldi, Jamie'nin elinden kurutulmuş balığı alıp aynen yüzüp gitti. Karadakiler ne kadar zarafetten uzaksa, denizdekiler bir o kadar su jimnastikçisiydi ve buralar onların diyarıydı.

Bir kaplumbağa derken üç oldular, hepsi altımızdaki turkuaz sularda yavaşça süzülüyordu. Sandığımdan daha büyüktüler ve çok daha meraklıydılar. Bir kaplumbağa yakınıma gelip ayaklarımı inceledi ve ayaklarımı olabildiğince dikkatli çırptım. Mutluluktan patlayabilirdim.

Bunu sonsuza dek hatırlayacağım, diye düşündüm. *Sonsuza dek, sonsuza dek, sonsuza dek.*

Otuz dakika sonra küçük su altı kameram dolmuştu. Platforma tırmandım, üstümden deniz suları akıyordu.

"İnanılmazdı!"

Jamie kıkırdayıp şnorkel setimi aldı. "Bunlar Baja kaplumbağaları," dedi. "Tabii öyleler."

Saç örgümü burup sıktım, su damlacıklarını turkuaz okyanusa saldım. "Yeşil kaplumbağalar, değil mi?"

Ninova

"Ta kendileri," dedi Jamie.

Phillip arkamızdan kol kasları gerile gerile merdivenlerden çıktı ve platforma gelip yanımda durdu. Vücudundan çizgiler hâlinde sular akıyor, kollarındaki ve kaslı göğsündeki görünmeyen yollardan aşağı iniyordu. Phillip ıslak saçlarını alnından geriye attı ve bu hareketle karın kasları gerildi.

"Şahaneydi," dedim. Phillip hayatımda tanıdığım en suratsız ve zengin işkolik olabilirdi fakat o bile okyanusun devleriyle birlikte yüzmeye dudak bükemezdi.

"Yanında fotoğraf makinesi mi getirdin?" diye sordu. Güneş artık simsiyah görünen ıslak saçlarında parlıyordu.

"Evet. Görüntü kalitesi çok iyi olmayabilir gerçi." Küçük plastik makinemi gösterdim. Fotoğrafları eve dönünce tab ettirecektim... Hâlâ analog fotoğraf basan yer kalmışsa tabii.

Phillip makineye uzun uzun baktı. "Kaplumbağaları gösteriş için mi saklayacaksın?"

"Evet. Öğrencilerime seyahatimden fotoğraf getireceğime söz verdim."

Phillip katamaranın güvertesine çıktı, ben de onu takip ettim. Altımızdaki parlak platformda su birikintileri oluşmaya başladı. "Öğrencilerine mi?"

"Evet, ben öğretmenim."

"Ah," dedi. O kelimenin altında koca bir dünya saklıydı, sanki benimle ilgili her şeyi açıklıyor gibi. "Tahmin edeyim. Lise değil."

"Hayır, anaokulu öğretmeniyim."

Tekrar dudakları kıvrıldı ve lacivert havlusunu alıp kafasını ovuşturdu. Ellerinin hızlı hızlı hareket edişini izlememek için gözlerimi kaçırdım. Nedense bu hareket bana çok mahrem göründü. Duştan yeni çıkmış gibi.

"Anaokulu?" dedi. "Söylemek zorundayım, benim süperkahraman tanımıma uyuyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Süperkahraman mı?"

Ninova

"Her gün iki düzine küçük çocukla uğraşıyorsun? Yarısı yerinde duramıyordur, diğer yarısı da uhu yemeye çalışıyordur. Evet." Havluyu katamaranın güvertesine attı ve yere oturup üstüne uzandı.

Havluma daha yakından tutundum. Tam yanımda, *çok* gözümün önündeydi, güçlü uzun bacakları, yanık tenli karnı ve gözlerimin içine bakan gözleri vardı. E-postalarına odaklanmışken onunla baş etmek daha kolaydı. Fakat böyleyken? Onun bir erkek olduğunun, tanımadığım bir erkek ve objektif olmak gerekirse, çok çekici bir erkek olduğunun farkına varıyordum.

Havlumu dikkatlice yanına serip, bağdaş kurarak ortasına oturdum. Bikiniyle. *Bunu düşünme*, dedim kendi kendime. Onun benim hakkımda ne düşündüğü ya da düşünmediği önemli değildi.

Güvertenin altında tekne canlandı. Şimdi batı kıyılarına gidiyorduk, turkuaz sular teknenin gövdesine çarparken ilerlemeye başladık.

"Eğlenceli ama. Çocukları seviyorum." Phillip'e şöyle bir baktım ve eklemeden duramadım. "Ayrıca, öğretmensen tatillerde çalışmak zorunda değilsin."

"Öğrencilerin için kaplumbağaların fotoğrafını çektin," dedi Phillip gözlerini açmadan. Elleri başının altındaydı. Gevşemiş, güneşleniyordu ve hafifçe tebessüm ediyordu. "Demek oluyor ki sen de çalışıyorsun Bayan Çok Düzgün ve sakın aksi havalara girmeye çalışma."

"Eee, sen ne iş yapıyorsun?"

"Avukatım."

Zihnimde hemen gökdelenler, toplantı masaları ve bilgisayar ekranında geçen sabaha kadar çalışmalı geceler canlandı. "Vay canına," dedim, sonunu uzatarak.

"Her ne düşünüyorsan..."

"Muhtemelen doğrudur, değil mi?"

Sessizlik oldu. Ardından, kabulleniş.

"Muhtemelen."

Kıkırdadım. "İyi ki güzel tatillerle kendini ödüllendiriyorsun o zaman. Küçük şemsiyeli içkini sevdin mi?"

Ninova

"İçkiyi evet," dedi.

"Bir tane daha ister misin?" Ayağa kalktım ve tekrar teknenin içinde yürüdüm. Sınırsız barın hakkını vermemiştik henüz.

"Eden!" diye seslendi Phillip. "Şemsiye istemem!"

"Seni duyamıyorum!" diye seslendim ben de.

Şemsiye koyacaktım.

Hatta üç ayrı rom pançın içine üç tanesi girmişti. Akşam yemeği teknenin kıç tarafında servis edilirken ben ikincimi içiyordum. Winter Resort'a çok uzak olmayan, bu ayrıcalıklı kıyıda, gün batımı eşliğinde turkuaz suların ortasındaydık.

Huşu içinde iç geçirerek bir sandalyeye oturdum. Burada olduğuma inanamıyordum. Bunu yaptığıma, bunları gördüğüme. *Caleb'sız burada olduğuma inanamıyordum.*

Phillip boğazını temizledi. Düşüncelerimi böldü ve karşıya bakınca elini uzattığını gördüm.

"Efendim?" diye sordum.

"Telefonunu versene," dedi. "Gün batımında burada bir fotoğrafının olmasını istersin, değil mi?"

"Ah, ne iyi düşündün! Sağ ol!"

Daha önce çok pratik yaptım gibisinden bir şeyler mırıldandı fakat onun da dudaklarında yarım bir tebessüm vardı. İçkiler amacına ulaşmıştı.

Jamie ve yardımcısı Aaron bize ızgara mahi-mahi, salata, fırında patates ve bir içki daha servis ettiler. Hayatımda yediğim en nefis yemeklerden biriydi. Okyanustan yeni çıkmıştı, dalgalarda süzülen bir teknede yeniyordu.

Tam o anda darbeyi vurdum.

"Eee," dedim, balığımı keserken. "Güvertede gül yaprakları ne iş?"

Phillip inledi. Saçları kurumuştu, uçlarından kıvrılıyordu ve onları alnından geriye itti. "Şu mesele."

"Biliyorsun, bazı çıkarımlarda bulundum."

"Tabii ki bulundun," dedi ve içkisine uzandı. "Sence durabilir misin?"

Ninova

"Pek sanmam. Evet, Phillip Meyer. Sen de mi buraya balayına geldin?"

Gözlerini dalgalara doğru çevirip bana yanıt vermedi. Tahmin yürütmüştüm işte. Çift olarak çıkılan herhangi bir tatil olabilirdi ama bu sessizliği...

"Ah, doğru bildim," dedim. "Kahretsin."

Bu konuyu tamamen başından savarcasına elini salladı. "Evet, bu seyahat iki kişi için planlanmıştı."

"Üzüldüm."

"Üzülme. Olan oldu," dedi. Fakat bakışları hâlâ sulardaydı, sanki birinin ona denizden bir şamandıra atmasını bekliyordu.

"Burada benimle aynı durumda olan bir başkasıyla tanışacağım aklımın ucundan geçmezdi."

"Programından kılı kırk yararak yontup çıkardığı tatil günlerinin ziyan olmasını istemeyen biri mi?" dedi. "Çünkü o benim."

Bu yorumu beni güldürdü. "Yine de hâlâ çalışıyorsun."

Gözleri bir an parladı ama sonra iç çekti. "Evet ama o kadar çok değil ve çok daha nefis bir manzara eşliğinde. Yılın bu zamanında Chicago... Eh."

"Çok iyi anlıyorum. Ben Washington'danım, yani bizim oralar da pek güneşli değil," dedim omuz silkerek. "Sizi bilmem ama bize para iadesi yapılmadı. Ne uçak parası ne otel parası."

Phillip hımm der gibi bir ses çıkardı, sonra sustu. Tahmin edilemez, çetin ceviz mizacında bir şeyler gizliydi –*Kim başkasının masasına pat diye otururdu? Kim tanımadığı birini katamaran turuna davet ederdi?*– ve bu hâli, onunla sohbeti kolaylaştırıyordu. Âdeta her zamanki hayatımdan başka bir varlığa sahipti, benim bildiğim ve kabul ettiğim evrenin kurallarından muaftı.

"Yani eski nişanlın da burada mı?" diye sordu, parmaklarını masaya vurarak. "Başka bir otel odasında saklanıp, başka bir tekne turuna mı çıktı?"

"Ah Tanrım, hayır. Ona balayı tatilimizi benim aldığımı söyledim. Karayipler'e gitmek benim hayalimdi. Bu seyahati ben planladım, araş-

Ninova

tırmasını ben yaptım. Rehberi baştan sona okuyan bendim." Sözlerimi bu kadar vurguladığım için biraz utandım, omuz silktim. "Öğretmenin göz bebeği olduğumdan, anlarsın ya."

Ergenlik yıllarımda yaptığım o hayal panosunda Karayip sahilleri vardı, evet. Fakat yanında Eyfel Kulesi, hayalimdeki üniversitenin logosu, en sevdiğim Virginia Woolf alıntısı, keyifle koşuya çıkmış bir kadın ve hayattan istediğim bir sürü başka şey daha vardı. Hiçbir zaman koşucu olmadım, Paris'e de hiç gitmedim.

Ama heyhat, nihayet Karayipler'deydim ve yapmak istediklerim listesinden bir maddeyi elemiştim.

Phillip hâlâ parmaklarını masanın kenarına vuruyordu. "Anladım. Buraya gelmeyi gerçekten istiyordun."

Onaylarcasma başımı salladım. "Gerçekten, gerçekten istiyordum."

"Eh, benim bütün seyahat planım iki kişi için yapılmıştı."

"Size de mi ücret iadesi olmadı?"

"Sıfır," dedi Phillip yarım bir gülüşle. "Eden, bundan faydalanmalısın."

"Senin planından mı?"

"Evet. Hepsi önceden ödendi. Bugün bana çok sinir olmadın değil mi? Bu kocaman teknede?"

"Manzarayı izlemek yerine telefonda vakit geçirdiğin zaman dilimi hariç hayır."

Phillip'in gülüşü büyüdü. "O zaman beni mola köşesine alabilirsin. Ama bir düşün. Bu tatil günleri için önceden planlanmış başka etkinlikler de var."

Alt dudağımı ısırarak başımı salladım. Fena fikir değildi. Kesinlikle konfor alanımın dışındaydı. Onun her şeyi... Ve bu seyahatin her şeyi... İmtihan üstüne imtihandı. Yabancılarla sosyalleşme, engin mavi okyanusta şnorkel yapma ve büyüdüğüm yerden çok farklı bir yeri keşfetme.

Fakat belki de amaç buydu. Ben çok uzun zamandır üzgün ve olanla yetinen biriydim. Belki de ihtiyacım olan şey heyecan ve adrenalini tetiklemek için bir nebze korkuydu.

Ninova

Rom pancımı havaya kaldırdım. Karşımda oturan bu tanımadığım adamın beni takip etmesi bir saniye sürdü. Hakkında tek bildiğim adı, mesleği ve sıkışmış kertenkeleleri kurtardığıydı. İyi bir başlangıç sayılırdı.

"Tek başına balayına çıkmanın şerefine," dedim.

Bunu dediğime inanamamış gibi başını iki yana sallayarak kadehini benimkiyle tokuşturdu. "Tek başına balayına çıkmanın şerefine."

Ninova

Altı

Kumsal muhteşemdi. Başka kelime bulamıyordum. Winter Resort'un şezlonglarından birinde uzanıyordum, vücudumun bir kısmı şemsiyenin gölgesinde, o masmavi dalgaların kıyıyı yalayışını izliyordum. Ben bile bu kadar güzel vakit geçirdiğim için kendimden biraz nefret ettim.

Teknoloji tanrıları sayesinde otelin Wi-Fi'ı buraya kadar erişiyordu ve en sevdiğim gerçek suç podcast'ının son bölümünü dinliyordum. Yanı başımdaki buzlu limonata, plajdan içecek satarak geçen bir beyefendi sayesindeydi.

Kusursuz.

Telefonuma bir mesaj geldi. Becky'dendi.

Aman Tanrım. Marketteyim ve az önce Cindy'yi gördüm.

Okurken midem bir sıkıştı ama o bulantı hissi olmadı. Sonuçta aradan üç ay geçmişti ve bu zaman, ilk sancıyı azaltmaya yaramıştı.

Ne yaptın? Sebzelerin arkasına mı saklandın?

Hayır, ortalıkta bir fil olmadığı sürece bir şeyin arkasına saklanamayacak kadar hamileyim. Ona pis pis baktım.

Ekrana gülümsedim. Becky ilk andan itibaren benim tarafımı tutmuştu, ondan böyle bir şey rica etmememe rağmen. Üçümüz liseden beri bir ekiptik. Farklı üniversiteler ve şehirlere rağmen hiç kopmamıştık; düzenli telefonlaşmış, kız kıza tatillere çıkmıştık. *Senin onunla ilişkin ayrı,* demiştim dikkatlice Becky'ye. *Senin kendini mecbur hissetmeni istemiyorum...*

Becky ise oracıkta lafımı kesmişti. *En yakın arkadaşının nişanlısıyla yatan birini arkadaş olarak istemiyorum.*

Konu böylece kapanmıştı.

Belki Becky, günün birinde fikrini değiştirirdi ama o benim tanıdığım en "hak hukuk" insanıydı ve şimdilik benden daha tepesi atmış durumdaydı. İnanması zor olsa da.

Cindy ne yaptı?

Kasım ayında yaşanan o patlamalı günden bu yana, aslında biz karşılıklı oturup doğru dürüst konuşmamıştık.

Sebzelerin arkasına saklanan oydu! Şimdi fark ediyorum ki sana bu konuda mesaj atmamalıydım. ÖZÜR DİLERİM! Güzel Barbados'un keyfini çıkar ve Pinecrest'teki herkesi unut. Bana sahilin bir resmini yolla da, şiş ayak bileklerime baka baka ağlayayım.

Şezlongdaki bacaklarımın fotoğrafını çektim, arka plandaki güzel dalgalar da gözüktü. İki yelkenli tekne uzaklarda huzurlu huzurlu salınıyordu. Telefonuma derhâl arkadaşımın cevabı düştü.

Bunu hak ediyorsun.

Şezlongda arkama yaslandım ve Cindy'yi düşünmemeye çalıştım. Caleb'ı da. İkisini bir arada hele hiç. Hayır, o görüntüyü burada istemiyordum.

Ninova

Huzurlu yerde. Burası benim huzurlu yerimdi ve rüyalarımın tatiliydi.

Bir nebze başarılı da oldum. En sevdiğim podcast'ın iğrenç bir çifte cinayetin ayrıntılarını anlatan kulağımın içindeki yatıştırıcı sesi de yardımcı oldu. Gerçek suçlara olan merakımı Caleb hiç anlamazdı. Gelgelelim o artık yoktu ve podcast hâlâ devam ediyordu, demek ki hangisi benim çıkarımaymış?

Bırak, boş ver, dedim içimden. *Tatildesin.*

Onun yerine insanları seyrettim. Sahildeki diğer turistlere baktım. Birkaç sandalye ötedeki iki emekli, şezlonglarında uyukluyordu. Daha ileride, genç bir adam genç bir kadının sırtına bol bol krem sürüyordu.

Herhâlde yeni evliydiler.

Keskin bir ses huzurlu podcast'ımı böldü. Biri telefonda konuşuyordu. Meraklı olduğum için, daha iyi kulak misafiri olabilmek adına podcast'ın sesini kıstım ve boynumu uzattım.

Phillip'in sesiydi. Yine kumsalda yürüyordu, mayo şort giymişti, üstünde tişört yoktu ve Bluetooth kulaklıkları kulağındaydı. Yüzünün sert hatları gergindi. Biriyle kavga ediyordu.

Plajı boylu boyunca bir kere yürüdü. Sonra iki kere yürüdü. Sonra son bir kez daha, okyanusa sırtını vererek döndü. Kollarını göğsünde bağladı.

Elimi kaldırıp şöyle bir el salladım.

Gözleri bana çevrildi. Bir an, beni tanıyıp tanımadığını bile anlamadım. Fakat sonra kafa salladı; çenesini öne çekerek yaptığı bu hareket teknenin güvertesindeki rahat hâlinden çok farklıydı.

Podcast'm sesini açıp uzandım. Bugünkü bikinim minik beyaz puantiyeli lacivertti. Son derece edepli. Tekne turu sayesinde bugün bir parça daha yanık tenliydim.

Üstüme bir gölge düştü ve kafamı kaldırıp baktım.

"Selam," dedi Phillip, kulaklıkları çıkarmıştı.

Şezlongda doğrulup oturdum. "Merhaba," dedim. "Oturmak ister misin?"

Ninova

Yanımdaki boş şezlonga ona küfür ediyormuş gibi baktı. Ancak sonra iç geçirip oturdu. "Evet."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi ve telefonunu gereğinden daha güçlü bir şekilde, yandaki sandalyeye ekran aşağı dönük şekilde koydu.

Kaderle oyun oynamaya ve test edilip onaylanmış bir metodu denemeye karar verdim. Bu, pek çok insanı sakinleştirmişti. Çoğu anaokulu çocuklarıydı, zengin yetişkin erkekler değildi ama yine de deneyecektim.

"Şu anda kendini en iyi hâlinde hissetmediğini seziyorum," dedim. "Anlatmak istersen, iyi bir dinleyiciyimdir. Ama istemezsen, o da son derece kabul edilebilir."

Phillip bana o kadar uzun baktı ki rahatım kaçtı. Yüzü sertti, sanki onun ara buluculuk masasında karşısında oturan rakibiydim. Avukatlar ara buluculuk yapar mıydı ki? İtiraf ediyorum, meslekleri hakkında bildiğim çoğu şeyi televizyondan öğrenmiştim.

Ardından dudak büktü. "Benimle öğretmen sesinle konuşuyorsun, değil mi?"

"Evet. İşe yaradı mı?"

"Hayır. Yine de etkileyiciydi."

"Of ya," dedim. "Keşke beş yaşında olsaydın."

Homurtuyla güldü, boynunu ve ensesini ovuşturdu. "Bana bir makas verirdin ve yine mutlu olurdum."

"Genellikle çantamda bir makas taşırım," dedim ve bu gerçekti. "Hatta bazen silikon tabancası ya da sim de. Bana inanmayacağından eminim ama bir miktar simin çözemeyeceği sorun yoktur."

Koyu mavi gözleri aydınlandı. "Yakında mahkemeye çıkarsam bunu aklımda bulunduracağım."

Benim de gülümsemem büyüdü. "Hâkim o kadar etkilenecek ki."

Phillip çenesini sıvazladı. "Delil raporlarına da birkaç sticker eklerim."

"Altın rengi yıldızlar çok motive edici olabiliyor deneyimlerime göre."

Ninova

"Bir köşeye not edeyim," dedi. Gözlerindeki stres kaybolmuştu ama yine de dünkü gülüşü tam geri dönmemişti. Şezlongumdaki kitabı başıyla gösterdi. "Senin ünlü rehberin mi yine?"

"Hı hı," dedim. Uzanıp eline alırken itiraz edesim geldi ama dilimi tuttum. Bunun yerine kulaklıklarımı çıkardım ve Phillip'in sayfaları çevirişini sessizce izledim.

"Vay canına," dedi sonunda.

"Nasıl göründüğünü biliyorum."

"En azından sim yok." Bol bol çizilmiş bir sayfayı açtı. "Altın yıldız da yok. Ama bak, fosforlu kalem kullanmışsın. Bu tür sayfalarda işe yaradığından haberim yoktu."

"Özel bir tür alman gerekiyor," diye mırıldandım.

Başka bir bölümü açtı. Önemli kısımları işaretleyen yapışkanlı minik bayraklar vardı. Sıradan bir göz için, bir seyahat öncesi bu kadar çok araştırma yapan biri ancak bir kaçık olabilirdi.

"Yani adayı aslında gelecekte bir film çekiminde ya da ona benzer bir şeyde kullanmak için mi tarıyorsun?" diye sordu. "Yoksa bu balayı bahane miydi? Bana doğruyu söyle. Aslında gizli görevdesin."

Hayır anlamında kafamı salladım. "Keşke öyle olsaydı. Sadece biraz fazla takıntı yaptım."

"Belli oluyor." Phillip özellikle altı çizilmiş bir sayfada durdu. "Burada yıldızlı dipnotlar var. *Daha fazlası için... Daha fazla* bilgi de mi var?"

"Sadece internetteki bazı belgelerde."

"Senden çok iyi bir adliye katipi ya da asistanı olurdu," dedi.

"Lı, teşekkürler?"

Kafasını kaldırıp baktı. "Ah, şey demek istemedim... Sadece çok detaycısın. Bir iltifattı. Böylesi bir not tutma takdire şayan."

"Teşekkürler." Üzerine uzandığım plaj havlumun kenarıyla oynadım. "Olmayan düğün sonrasında bu seyahat benim cankurtaranım oldu, anlıyor musun? En azından bana öyle geldi. Mümkün olduğunca hazırlıklı olmak istedim. Cidden, belki biraz abarttım."

Ninova

Rehber kitabı kapattı. "Eh, benim on katım kadar araştırma yapmışsın. Hayır, yüz katım kadar."

Gülümsedim. "İki kişilik turunu sen hazırlamadın öyleyse?"

"Tanrım, hayır."

"O zaman eski nişanlın hazırladı?" dedim bir kumar oynayarak.

Phillip hayır anlamında başını salladı. "Hayır, bir profesyonelle çalıştık."

Ağzım minik bir *o* şeklini aldı. Tatillerini planlaması için başkasından faydalandığın bir hayatı hayal edemedim. Amerika'da bizim yolumuz hayatta kesişmezdi. Aynı şehirde bile otursak, yine aramızda iki ülke olurdu.

"Vay canına," dedim. "Size özel rehberinizi de verdiler mi?"

Phillip müstehzi bir edayla güldü. "Hayır. Sadece sekiz sayfalık bir seyahat planını ve her bir turumuzun rezervasyon detaylarını."

"En azından başlıklar fosforlu kalemle çizilmiş miydi bari?"

"Hayır," dedi Phillip. "Sim miktarı da şok edici derecede azdı."

Şakacıktan aklımı oynatmış gibi oldum. "Özür dilerim bunu söylediğim için ama bence sizi kandırmışlar. Yerinde olsam onlarla bir daha çalışmam." Phillip güldü, bu bugün ondan duyduğum ilk neşeli sesti. "Pekâlâ..." dedi ve tekrar telefonuna baktı. Telefonu elinde evirip çevirdi, sanki ekranı görmeye tahammül edemiyordu.

"Balık tutmayı sever misin Eden?"

"Balık tutmayı mı?"

"Evet. Olta, kanca, yem."

"*Nasıl* yapıldığını biliyorum," dedim ve Phillip'in gözlerinin içi parladı. "Ama sadece çocukken bir iki kez denemiştim. Amcamın ormanda bir kulübesi vardı, göle yakındı, bazen oraya giderdik."

"Sevdin mi?"

"Sekiz yaşındaydım," dedim. "Brokoli hariç her şeyi severdim. Niye ki?"

"Bugün öğleden sonra iki kişilik bir planım daha var. İlgini çekerse." Başını şezlonguma doğru yaklaştırdı, gözleri çıplak bacaklarımdan

Ninova

bikini üstüme doğru kayıverdi ve çekildi. "Güneşle önemli bir randevun yoksa tabii."

"Nerede balık tutacaksın?"

"Okyanusta," dedi ifadesiz bir suratla.

Gözlerimi devirdim. "*Phillip*," dedim. Adı dilimden mahrem bir isim gibi dökülüdü.

"Beni Winter Resort rıhtımından alacaklar."

"Ah. Vay canına."

"Üç saatlik bir yolculuk. Rehberim özellikle mahi-mahi ve kılıç balığı tutmada uzmanlaşmış." Omuz silkti. "Birisi bana kılıç balığı Barbados'ta meşhurdur demişti ama belki de araştırmasını düzgün yapmamıştır..."

Bacaklarımı şezlongun kenarından sarkıttım. "Gelirim," dedim. "Saat kaçta?"

"Üçte." Telefonunu alıp ayağa kalktı, boynumu arkaya yatırıp bakmak zorunda kaldım. Bu açıdan bakınca deli gibi uzun görünüyordu. "O saate kadar iyice yanıp kavrulma."

"Çok komik," dedim. "Hepimiz zeytuni tenli olamayız ya!"

Phillip hafifçe gülüp uzaklaştı ve *zeytuni* kelimesini hayatında duyduğu en komik kelimeymiş gibi bıyık altından tekrar edişini duydum.

Ninova

Yedi

Motorlu tekne masmavi sularda hızla ilerliyordu; rüzgâr uçurmasın diye şapkamı tuttum. Phillip karşımda oturuyordu. Şort ve yine gömlek giymişti, yanık tenli bileğine kalın bir kol saati takmıştı. Güneş gözlüğü yüzündeydi. Gülümsemiyordu, ciddiydi, genellikle olduğu gibiydi ve bu kez sohbeti yumuşatacak bir açık bar ya da rehber kitapçık da yoktu. Becky'ye daha önceden mesaj atmış, onunla gezintilerimi anlatmıştım.

Aklını mı kaçırdın? Adam belki seri katil! İyi de çekici demedin mi? Çünkü eğer öyleyse, bazı riskleri almaya değer.

Tipik bir Becky mesajıydı. Cevabı en koyu tatilci hâlim verdi; görünüşe göre bu kişi spontanlığa kucak açmıştı.

Eğer beni öldürürse, oradaki herkese onları sevdiğimi söyle. Aynca, telefondan cesedimin kimliğini belirlemen gerekirse, üzerimde mavi bir elbise var.

Anladım. Senin vakanın, podcast'ın en iyi bölümü olması için elimden geleni yaparım. Aynca. ADAM NE KADAR SEKSİ?

Büyük harflerle yazılmış sorusuna yanıt vermedim.

Şaşırtmacalı bir soruydu. Objektif olursak evet, yanımda oturan adam seksi diye tanımlanabilirdi, yüzü dalgalara dönüktü, güçlü kolunu koltuğun arka kısmına yaslamıştı. Fakat beni hep zorlayan o soğuk, kişiliksiz türden bir yakışıklılıktı onunkisi. Normalden biraz daha uzundu, saçları biraz daha dalgalıydı belki. Yüzü, onun yaşındaki bir erkekte olması gerekenden daha sertti.

Evet. Çekiciydi. Kesinlikle eski nişanlıma ya da Caleb'dan önce tutulduğum erkeklere benzemiyordu.

Balık tutma rehberimizin adı David'di. Elli yaşında bir Baja'lıydı, rahat ve samimiydi, gözlerinin içi gülüyordu. Tekneyi yavaşlattı ve turkuaz rengi dalgaların ortasında hafifçe durduk.

"Hazır mısınız?" diye bize sordu. "Çünkü sizi uyarıyorum, ikiniz de bir şey tutacaksınız."

David'in elindeki oltaları süzdüm. "Ben hazırım sanırım."

"Merak etme," dedi Phillip hemen yanımda. "Pek bir yetenek gerekmiyor."

"Çok sağ ol ya."

Ağzı yine kıvrılıp güler gibi oldu. "İyi bir şey bu."

Banktan kalktım. "Daha önce çok balığa çıktın mı?"

"Bir iki kere." David'in uzattığı oltayı aldı, neredeyse kendi boyu kadardı. "Doğrusunu istersen, çocukken çok balığa çıkardım."

"Gerçekten mi? Sever miydin?"

"Evet."

David bana kendi oltamı uzattı. Benim başlangıç seviyesinde olduğumdan gayet haberdardı ve oltayı nasıl tutmam gerektiğini, nasıl geri çekip savuracağımı açıklarken çok eğlendi.

David ve Phillip oltayı aşağı salarken ritmik hareketlerle nasıl ara sıra çekmem gerektiğini gösterdiler, bunun yüzen gerçek balık hareketi gibi olacağını ve daha büyük balıkları çekeceğini anlattılar.

"Balıklar sahiden böyle mi yüzüyor?" diye sordum onlara kollarım ağrırken. "Garip enerji patlamaları hâlinde?"

Ninova

Fakat ikisi de bu soruya uzun uzadıya yanıt verilmesi gerektiği kanısında değildi.

İlk balığı Phillip tuttu. İkinciyi de tuttu ve sonra David bir kılıç balığı tuttu. Phillip'in tuttuğu iki iskarmoz balığının aksine çok küçüktü, bu yüzden biraz daha yüzmesi için nazikçe denize geri bırakıldı.

Kollarım deli gibi ağrımaya başlarken nihayet bir şey benim de oltamı çekti.

"Aman Tanrım. Galiba bir balık tuttum."

"Sadece ısırıklıyor mu?" diye sordu David. "Yoksa oltaya takıldı mı?"

"Iı, aradaki fark ne?"

"Oltanı çekiyor mu?"

"Evet," dedim kollarım gerilerek. "Bence oltaya takıldı?"

"Yavaşça sar," dedi Phillip. Sesi yakından geliyordu, kendi oltasını kenara bırakmıştı. "Yavaşça ve düzenli düzenli. Aynen böyle. Böyle sarmaya devam et."

"Ağır," dedim. Adrenalinle kan akışım hızlandı. Belki bunu seviyorlardı? Kovalamanın heyecanını? "Görebiliyor musun?"

Teknenin yan tarafından aşağı eğildi. "Hayır... evet. David, bunu görüyor musun?"

Fakat David elinde ağ ile hazırdı. Yukarı sarı ve yeşilimtırak bir balık çıktı. Pug cinsi köpekler gibi küt bir yüzü vardı.

"Aman Tanrım! Bu ne?"

"Bir yunus yakaladın," dedi David.

"*Yunus* mu?"

"Evet. Yunus balığı. Siz buna daha çok mahi-mahi dersiniz," dedi. Balık epeyce çırpındı. "Baksana! İlk tuttuğun balığın!"

"Geri mi atsak?"

"Hayır, hayır, bir koca aile doyar bununla. Evet, lütfen!"

Phillip hemen yanımda sessizce konuştu. "Harika işti Eden."

"Sadece bir sopayı tuttum," dedim.

"Hayır, ritmik hareketlerle oltanı çekip bıraktın da," diye düzeltti beni. "Aradaki farkı yaratan buydu."

Ninova

Gülme geldi bana o anda.

On beş dakika sonra balık turumuz nihayete erdi. David ikimizin de yakaladıklarımızla bir fotoğraf çektirmemizi önerdi. Phillip çok isteksizdi ama ben balıktan çok yunus olduğuna inandığım kocaman yunus balığımla poz verirken ağzım kulaklarımdaydı. *"Barbados'u keşfet" listemden bir madde daha gitti.*

Telefonumun lensinden bakan David kaşlarını çattı. "Hem seni hem balığı aynı kareye alamıyorum. Biraz geri gider misin?"

Ufak bir adım attım. "Böyle mi?"

"Biraz daha."

Geriye gittim. Sonra, biraz daha geriye gittim ve bacağımın arkası teknenin kenarındaki parmaklığa çarptı. Dengemi kaybettim. Kollarım iki yanda çırpındı ama devasa bir balık tuttuğumdan dik duramadım. Mahi-mahi elimden kaçıp güverteye düşerken ben de arka üstü yattım.

"Eden!"

Üzerinden devrilirken parmaklığa tutunmaya çalıştım. Ama işe yaramadı tabii. Tekneden aşağı uçtum.

Koyu mavi derin sulara daldım. Ilık sularla çevrildiğim anda tekrar ayak çırpıp yüzeye çıktım. Kıyıdan o kadar uzaktaydık ki o kumlu dibi göremiyordum.

Phillip kahkaha attı. Daha önce kahkaha attığını hiç duymamıştım. O kadar yüksek sesle kahkaha atıyordu ki dalgaları aşıyordu ama tam anlamıyla sahici bir kahkaha sesiydi. Elini uzatmak için teknenin kenarından aşağı eğilirken bile gülüyordu. Şokumun en kötü anlarını teselli eden, gür, derin kıkırdamalardı bunlar.

Suda ayak çırpıp elimi uzattım, Phillip'in eline sardım. "İyi misin?" diye sordu Phillip hâlâ kocaman gülümseyerek. Yüzü aydınlanmıştı.

Evet anlamında başımı salladım ve Phillip beni tekrar güverteye çekti.

"Evet. Aman Tanrım, bunu bir daha *asla* yapmak istemiyorum!"

"Yunusun intikamı," dedi David, yerdeki balığa bir bakış atarak. "Sana bir deniz banyosu aldırdı."

Ninova

"Hakikaten aldırdı yalnız." Üstümden sular akarak ayakta durdum. Elbisem sırılsıklamdı, üstüme yapışmıştı ve çok şükür sandaletlerim bilekten bağlamalıydı, yoksa denizin dibini boylarlardı.

Phillip yanımda tekrar güldü. Güneş gözlüğünü çıkarmıştı ve öğleden sonrası güneşinde göz kenarlarındaki kırışıklıkları görebiliyordum çünkü ağzı kulaklarındaydı. "Teşekkürler Eden."

"Ne diyeceğini biliyorum."

Daha fazla güldü. "Sahi mi?"

"Evet. Sana koca bir eğlence oldum, değil mi? Hem de bedavaydı." Saçlarımı tutup burdum, güverteye sular damladı. Aşağı bakmak istemiyordum. Elbisem kesin vücuduma yapışmış, her bir kıvrımımı ortaya seriyordu.

Beni zaten bikinili gördü. Ayrıca, anaokulu öğretmeni olduğumdan bahsettiğim an, sahip olduğum en ufak cazibe kırıntısı da havaya uçmuş olmalıydı. Ya da kaplumbağalara çocuk gibi sevindiğimi ve su altı fotoğraf makinemi gördüğünde. İçi notlar ve renkli kâğıtlarla dolu rehber kitapçığımı görmesi de cabası.

Bir sürü seçeneği vardı.

"Evet," dedi Phillip. "Eğlendirdin. David, yedek havlun var mı?"

Balık tutma rehberimiz eprimiş bir havlu çıkardı. Kumaş sert ama kuruydu, vücuduma sardım.

"Üşüyeceksin," dedi Phillip arkamdan.

"Karayipler'deyiz."

"Motor çalıştığı saniye..." dedi.

Ne demek istediğini beş dakika sonra anladım. Winter Resort'a geri dönüş berbattı. Rüzgâr sırılsıklam elbiseme saldırdıkça her saniye dondukça dondum.

Phillip çantasını karıştırdı. "Yanıma yedek tişört aldım sanmıştım," diye mırıldandı.

Sırt çantasına eğilmiş bedenine baktım. "Ah, teşekkürler ama sorun değil. Neredeyse geldik zaten." Önüme baktım. "Ayrıca ben... Aslında, şunu bir tutsana?"

Ninova

Havluyu elimden aldı. "Tamam. Neden?" Gözleri ellerime kaydı, ellerim elbisenin eteklerinden tutmuştu. "Ah. Anladım."

Elbiseyi üstümden sıyırıp çıkardım. Phillip gözlerini kaçırdı, buzla dolu bir kovada duran balıklarımıza çevirdi. Gülüşü kaybolmuştu.

Islak, soğuk kumaş vücuduma yapışmayınca beş kat daha ısındığımı hissettim, çıplak tenimde tüylerim hâlâ diken diken havada olsa da. "Daha iyiyim. Acaba..."

Havluyu bana uzattı. "Tabii."

"Teşekkürler." Havluya sarındım, ıslak saçlarımı dışarı çıkardım, böylece saçlarım havluya değdi. "Eee, nerede balık tutuyordun?"

"Ne?"

"Nerede balık tutuyordun diyorum? Çocukken?"

Gözleri tekrar bana odaklandı ve boğazını temizledi.

"Michigan Gölü'nde."

"Chicago dışında mı?"

"Evet." Boğazını temizleyip arkasına yaslandı, batan güneş silüetini belirginleştirdi. "Göl kenarında bir kulübemiz vardı, yazları ve hafta sonları oraya giderdik."

"Ne hoş. Kardeşlerinle beraber mi balık tutuyordunuz?"

Olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır, kız kardeşim hiç sevmezdi. Ama babam severdi."

"Çok yunus tutmuş muydunuz?"

Yine yarım güldü. "Bir tane bile tutmadık, hayır. Hiçbir çeşidini."

"Hâlâ orada balığa gider misin?"

"Hayır, yıllar oldu gitmeyeli. Artık ben de en az senin kadar acemiyim."

"Eh, suya düşme kısmını kaçırdın," dedim. "Kilit nokta orasıydı."

"Ah, öyle mi?"

"Evet. Balık tutma başarısını kutlamak için, anlarsın ya. Okyanusa şükür sunma ritüelidir. Ama merak etme," diyerek uzandım ve koluna hafifçe vurdum. Teni sıcacıktı. "Eninde sonunda sana da kısmet olur."

Tek kaşını kaldırdı. "Çok yüreklendirdin, sağ ol."

Ninova

"Lafı mı olur."

"Eee, küçük rehberinde başka hangi faaliyetler var?"

"Başka mı?"

"Evet. Başka nereleri görmek senin için olmazsa olmaz?"

Phillip'e gülümsedim. "Sen bir monolog istiyorsun. Farkındasın, değil mi?"

Phillip'in yanağında bir gamze belirdi. Bir belirdi, bir kayboldu, sanki hiç olmamış gibiydi. "Monolog senindir, başla."

"Tamam. Şimdi, Karayipler'de çok rom üretimi yapılır, biliyorsun?"

"Duymuş olabilirim, evet."

Gözlerimi devirdim fakat istifimi bozmadan devam ettim. "Peki. En eski rom markası da bu adada üretiliyor."

"Öyle mi?"

"Barbados en eski rom damıtma tesisine ev sahipliği yapıyor, hoş bir sürü başka yerde de var. O yüzden buradayken yapmayı çok istediğim şeylerden biri rom tadımına katılmak, bir sürü değişik kokteyl denemek ve belki romun nasıl yapıldığını öğrenmek."

Phillip çenesini sıvazladı. "Biliyor musun, galiba tatil programımda buna benzer bir madde gördüm."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bir rom üretimhanesine özel tur ve rom tadımı."

Ağzım açık kaldı. "*Özel* tur mu?"

"Evet. Hâlâ tur planlamacımı paylamak istiyor musun?"

Ağzımı kapatıp kilitliyor gibi yaptım. "Yemin ederim, bir daha ona dil uzatmam!"

Phillip tekrar başını salladı ve gamzesi belirdi. "Eh. Galiba bu hafta sonu. Gelmek ister misin?"

Cevabım hazırdı. "Evet. Fakat sana bir şekilde ödemem lazım. Yani bu balık tutma turu, katamaran gezisi. Ben böyle gelip gelip..."

"Hayatta olmaz," dedi Phillip. "Her şey zaten ayırtılmıştı."

"Ama ben öyle üstüne konamam."

Phillip kolunu parmaklığa doğru uzattı, eli omzuma yakındı. "Eden."

Ninova

"Evet," dedim. "Phillip."

"Uçağımın kalkmasına bir gün kalana kadar bu seyahate çıkmaya aslında karar vermemiştim."

"Ya."

"Ve programdaki maddelerin yarısından kaytarmayı kafaya koymuştum," dedi. Bakışları benden dalgalara kaydı ve çenesini sıktı. "Söylesene. Bu otele giriş yaptığında, seni de evlendiğin için tebrik ettiler mi?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Tamam. Bana da aynısını yaptılar. O yüzden ilk gecemde restorandaydım ve oda servisi söylemek yerine senin masana çöreklendim. Çalışanlardan bungalovdaki bütün gül yapraklarını ve ikram şampanyayı kaldırmalarını istemiştim." Sanki bu hatırayı silmek ister gibi kafasını salladı. "Bir şeye konmuyorsun. Hem de hiç. Ben seni sırf kibarlık olsun diye çağıracak birine benziyor muyum?"

"Dürüst yanıt verebilir miyim?"

"Her zaman," dedi Phillip.

"Benzemiyorsun, hayır."

Başıyla onayladı. "Aynen. Nakit sıkıntım da yok. O yüzden bana hiçbir şeyin ücretini ödemiyorsun."

Ben de başımı salladım. "Tamam. Ama rehber kitap bende."

"Evet, elbette sende."

"Kullanmaktan kaçınmam. Ben de sana bilgiyle ödeme yaparım."

Phillip'in dudakları seğirdi. "Beni teklif ettiğime pişman edeceksin, değil mi?"

"Büyük olasılıkla," dedim. "Bu esnada bir sürü gereksiz bilgi öğrendiğinden emin olacağım."

Rüzgârda savrulan saçında elini gezdirdi. Gözlerinin çevresinde gülümser gibi kırışıklıklar belirdi. "Tam idealimdeki tatile benziyor," dedi.

Ninova

Sekiz

Odama geri dönerken otelin içi sessizdi.

Holdeki otomat makineler çikolatayla doluydu ve günlerdir irademe sahip çıkmıştım. Fakat bu gece öyle olmayacaktı. Saat 11.30'du, çoktan uyumuş olmalıydım ama izlediğim film çok ilginçti ve güneşin altında geçen tüm gün, üstüne balık tutma yorgunluğu derken canım çok çikolata çekti.

Elimde bir paket M&M ile yağma işlemini tamamladım. Avlanmış ve toplamıştım, artık otel odama dönebilirdim.

Derken kapımı açamadım.

Anahtar kartı kabarık bornozumun cebinde değildi, tişörtümün altına giydiğim braletin içine de tıkıştırılmamıştı. Ayrıca pamuklu şortumun cebinde de yoktu.

Başımı kapıya yasladım. "Kahretsin."

Gururumu yenmem bir dakika sürdü. Zor olsa da sakinleştikten sonra asansörlerin yolunu tuttum. Umuyordum ki otelde kalanların çoğunluğu restoranda ya da yataktaydı, lobide takılan yoktu ve kılığımdan ötürü beni kimse yargılamazdı.

Sandaletlerimle parmakucunda lobiye girdim, pek kolay iş değildi.

İçerisi bomboştu. Koskoca Winter Resort lobisinde tek bir insan, çalışan ya da tatilci, hiç kimse yoktu. Taş zemine ayağımla birkaç kez yavaşça vurdum, sonra devasa granit danışma masasının arkasına baktım. "Merhaba?"

Ninova

Ölüm sessizliği.

Sesimi yükselttim. "Affedersiniz? Merhaba?"

Birisi herhâlde küçük bir tuvalet molasına çıkmış, diye düşünerek lobide gezinmeye başladım. Hay, ne diye bornozla dışarı çıktıysam?

Otelin bahçesine çıkan kapıyı iterek açtım. Birileri check-in masasıyla ilgilenecek mi diye anlayana kadar azıcık yürüyüş yapayım bari dedim. Ya da belki de dışarıdalardı ve sigara içiyorlardı.

İçmiyorlardı ancak hava gündüzün bunaltıcı sıcağına göre çok hoş bir ılıklıktaydı. Doğru yerlere yerleştirilmiş ışıklandırmalar, alçak kutu gibi şimşirleri, palmiye ağaçları ve tropikal çiçekleriyle titizlikle düzenlenmiş bahçeyi aydınlatıyordu. Burası sahiden nefes kesiyordu. Hayatımda kaldığım en şahane tatil köyüydü.

Bornozumun kuşağını daha sıkı bağlayıp kemeraltında yürüdüm. Yürüme yolu uzakta, açık havuza doğru genişliyordu. Havuz akşam 8'de kapanıyor, büyük bir tabela konuklara gece yüzmenin yasak olduğunu hatırlatıyordu.

Fakat su şıpırtıları duyabiliyordum.

Meraktan dayanamayarak işin aslını öğrenmek üzere yürüdüm.

Bir adam kulaç atıyordu.

Siyah saçları kafasına yapışmış, geniş kulaçları yüzeyi deliyordu. Bu yüzme stilini bu kadar kolay tanımam ne garipti. Birlikte sadece bir kez şnorkel turuna çıkmıştık. Fakat bu kesinlikle Phillip'ti.

Şezlonglardan birine oturdum. Hepsi boştu, ortalık ıssızdı. Dekoratif ışıklar masayı aydınlatıyordu, tropikal gece hayatının sesleri havada yoğundu. Rehber kitabımdan bu sesin sanılanın aksine cırcır böceklerine ait olmadığını öğrenmiştim, ıslık çalan kurbağalardan geliyordu.

Phillip bir sonraki kulacının ortasında beni fark etti. Kolunu yanda indirdi ve dönüp suda ayak çırptı.

Gözlerine şaşırmış bir bakış yerleşti.

Hafifçe el salladım. "Merhaba."

"Karanlıkta gizlenmiş, yüzüşümü seyrediyorsun," dedi ve iki dev kulaçla havuzun kenarına geldi. "Hiç ürkütücü değil."

Ninova

"Akşam 8'den sonra yüzüyorsun," dedim. "En azından benimkisi yasak değil."

"Sen de aynısını yapmak üzere değil misin?"

"Yo. Ah, bornozumdan dolayı mı?" Başımı olumsuz anlamda salladım. "Rezil oldum."

İki kolunu da havuz kenarına koydu. "O zaman anlatmak zorundasın."

"Anahtarı unuttuğum için dışarıda kaldım."

Yarım bir gülüşle yüzü aydınlandı. "Bak sen?"

"Evet."

"Sen bitmek bilmeyen bir eğlence kaynağısın Eden."

İnledim. "Neden böyle şeyler hep benim başıma gelmek zorunda?"

"Gündüz okyanusa düşüşünü izledikten sonra... tam bir gizem diyebilirim."

"Çok komik. Sen neden otelin kutsal kurallarını çiğnedin?" Başımı ellerime yasladım, dirseklerimi dizlerimin üstüne koydum. "Akşam sporunu yapmadan duramadın mı?"

"Onun gibi bir şey," dedi Phillip.

"İyi bir yüzücüsün."

Başını salladı ama böbürlenerek değildi. Kendi hakkını vererekti. "Küçükken yüzme yarışlarına katılırdım."

"Ah, şimdi anlaşıldı," dedim. "O hırs, o kendini kontrol etme."

"Benim kendimi kontrol edişim hakkında ne biliyorsun?"

"Avukatsın, değil mi? Bu üniversite, hukuk fakültesi ve bir yığın kâğıt işi demek." Omuz silktim. "Belki hayatın televizyonda gördüğüm avukatlarınki gibi değil. Ama öyleyse disiplin gerek, çokça kahve ve çekici stajyerler. Bir miktar cinsiyetçilik de."

Bana birkaç saniye uzun uzun baktı. "Biliyor musun, tanıdığım en garip kadınsın."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ben mi?"

"Evet, sen."

"Bunu bir iltifat olarak mı almalıyım, bilmiyorum."

Ninova

"Ben de bilmiyorum," dedi ama yine hafif tebessümle. "Aklından geçeni olduğu gibi söylüyorsun sanki."

"Her zaman değil," diye karşılık verdim. Son aylarda içimden geçen birçok düşünceyi paylaşmamıştım. Kendimle ilgili, Caleb ile ilgili, Cindy ile ilgili. Neden sorusunu. *Neden, neden, neden?*

"Ah? Dillendirilmeye layık görülmeyenlerden korkmalı mıyım?" diye sordu Phillip.

Hayır anlamında başımı salladım. "Kusursuz bir meleğimdir."

"Tabii, eminim öylesin," dedi. "Hadi artık. Suya girsene."

"Havuza mı gireyim?"

"Evet. O kadar geldin, değil mi? Neden olmasın?"

"Çünkü... delilik bu. Ve çünkü üstümde mayom yok."

"O zaman iç çamaşırınla gir. Bu ışıkta seni kim görecek zaten?" Sırtüstü döndü ve havuzun kenarından ayrılıp suyun yüzeyinde süzüldü. Uzaktan sahildeki dalgaların sesini duyabiliyordum, kurbağa ve böcek seslerine karışıp bir serenada dönüşüyordu.

Phillip bu kez sırtüstü yüzerek kulaç atmaya kaldığı yerden devam etti. İki tam turu tamamlamasını izlerken ellerimle bornozumun kuşağıyla oynadım.

Tabii ki adamakıllı kulaç atan bir tipti. Yarı seri katil havasına ve bastırılmış kişiliğine bakılırsa, tam cuk oturuyordu ona.

Bunu kitabıma koymalıyım. Belki iki âşık böyle tanışıyorlardı. Gece yarısı havuzda. Ya da bu, birisinin kanıtıydı ama o saatte ortalıkta bunu teyit edecek kimse yoktu. İşte bu güzel olurdu.

Derin bir nefes aldım. Şu ana dek bu yolculuk tam bir çılgınlıktı. *Salla gitsin*den kendi tatilime sahip çıkmaya, risk almaya ve paslanmış hâllerimden sıyrılmaya kadar.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diyerek bornozu üstümden çıkardım.

"Burada fotoğrafı çekilecek deniz kaplumbağaları yok," dedi. "O yüzden, ben de inanamıyorum."

"Çok komik. Su soğuk mu?"

"Pek değil. Serin."

Ninova

"Yani buz gibi." Ayağımı suya soktum. Ilıktı. Kavurucu sıcakların ardından boş bir rahatlamaydı ama güneş yokken biraz üşütüyordu.

Ne yapıyorum diye düşünmeksizin pijamamın altını ve tişörtümü çıkardım, bir an iç çamaşırlarımla orada dikildikten sonra havuza adımımı attım. Phillip zaten diğer uçtaydı, tekrar yüzüyor, hayatta yapamayacağım mükemmellikte kulaçlarla havuzu arşınlıyordu.

Su cildime gevrek geldi. Derin bir nefes alıp omuzlarımı batırdım.

Güzeldi. Eh, güzel olacaktı. Yaklaşık iki dakika sonra. Phillip benden iki metre ötede suyun yüzeyine çıktı.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," dedim.

"Kuralları yıktığına mı? Yoksa yüzdüğüne mi?"

"İkisine de."

"Eh, kurallar çiğnenmek için vardır."

"Avukat olarak profesyonel fikrin midir bu?" diye sordum. "Çünkü bana pek doğru görünmedi."

Hayır anlamında başını sallayınca saçlarından damlacıklar uçuştu. Suyun yüzeyini dalgalandırdılar. "Hayır. Şu anda mesai saatleri dışındayım."

Suda boylu boyunca uzandım. Burada olmak, bunu yapıyor olmak ayrı bir lükstü. Tepemizdeki gökyüzü yıldızlarla doluydu ve damarlarımda akan kan heyecandan coşmuştu. *Burada sonsuza dek kalmak istiyorum.* Büyük, sıra dışı ve büyüleyici bir andı.

Phillip tekrar yüzmeye başladı.

Birkaç tur atmasını bekledikten sonra tekrar konuştum. "Kaç yaşındasın?"

Yavaş birkaç kulaç attıktan sonra yanıt verdi. "Senin beynin nasıl çalışıyor anlamıyorum."

"Ben sadece meraklıyım. Çok hassas bir konuysa, başka bir şey de sorabilirim. Babana balıkla birlikte çekilen fotoğrafını gönderdin mi?"

"Hayır, ama soruş biçiminden anladığım kadarıyla sanırım sen göndermişsin?"

"Evet. Annemler beni mahi-mahi ya da yunus balığı ile görünce çok etkilendiler."

Ninova

"Üç saniye sonra tekneden suya düştüğünü de anlattın mı?"

"O kısmı es geçmiş olabilirim."

Kıkır kıkır güldü. Kahkaha atışını ikinci kez duyuyordum, ikisi de aynı gün içindeydi.

İkisi de benim düşmemle ilgili anlardaydı.

"Zekice. Eh, otuz iki yaşındayım," dedi. Arkasından duvarı ayaklarıyla itip hızlı kulaçlarla bir tur yüzdü, konu kapanmış gibi.

Bense suya sırtüstü uzanıp tekrar gökyüzüne baktım. Burada ne kadar çok yıldız gözüküyordu, bizim oralarda görebileceğimden kat kat fazlaydı ve nedeni belliydi. Denizin ortasındaki küçük bir adada ışık kirliliği çok az olmalıydı.

Otuz iki. Başta onu daha büyük sanmıştım ama sırf gergin yüz ifadesini yanlış okumamdan kaynaklanmış olabilirdi. O ifade ve gerginlik balıkçı teknesinde silinmişti, güneşte yanmış, rüzgârla uçmuş gitmişti.

"Ben yirmi sekizim," diye öne çıktım, Phillip havuzda benden tarafa yaklaşınca.

Birkaç tutam ıslak saçını alnından geriye attı. "Anladım. Nişanlınla üniversitede mi tanıştın?"

"Hayır, aynı lisedeydik," dedim. "Ama ikimiz de üniversiteden eve döndüğümüz bir yaz çıkmaya başladık."

"Anladım."

Suyun üstünden ona baktım. Bana evlenmek üzere olduğu kadın hakkında ya da düğünün neden gerçekleşmediği hakkında tek yorumda bulunmamıştı. Ben sadece *vasat* bir merak duyuyordum. İçim içimi yiyor falan denemezdi.

"Sakın sorma," diye beni uyardı.

En masum tebessümümü takındım. "Sormayacaktım ki."

"Evet, soracaktın," dedi. "Gözlerinden okuyabiliyorum. Ama fazla hoş bir gece."

Havuzun kenarından ayrılıp süzüldüm. "Evet, öyle. Bu yüzden mi bu geç saatte buradasın?"

"Kafamı toplamam lazımdı," dedi.

Ninova

Havuzun karşı tarafına yüzüp kolumu kenarına yasladım. Başımı arkaya atıp suda gerindim. "Eh, birkaç tur daha yüzmen lazımsa, ben seni tutmayayım."

Hırıltıyla karışık bir yanıt verip müthiş bir teknikle kurbağalama yüzmeye başladı. Gözlerimi kapatıp ritmik su sesini dinledim. Bu güzeller güzeli ortamda saat gece yarısını geçmişti ve ben her anın tadını çıkarıyordum.

Ses sol tarafımda yükseldi ve birden durdu. Gözlerimi açmca Phillip'i hemen yanımda gördüm, uzun kollarını benim gibi iki yana açmıştı.

"Eee," dedi. "Sırada ne var?"

"Bu gece mi? Kapıyı açmama yardım edecek birini bulduğum anda otel yatağımla randevum var."

"Vay be. Korunmayı unutma."

"Hoppala."

Islak elini yüzünde gezdirdi. "Şaka yaptım. Hassasiyetini incitmek istemezdim."

"Sence ben böyle hassasiyetleri olan birine mi benziyorum?" Bir elimi kaldırdım. "Aslında dur, yanıt verme."

"Vermeyeceğim," dedi, sesi güler gibi çıkmıştı. "Yani ada turunda sırada ne var demek istemiştim."

"Ah. Yarın gündüz yine plajda olacağım. Sonrasında balık pazarına gitmeyi planlıyorum. Cuma gecesi ne de olsa."

Phillip'in kuru sesinde bir şüphecilik gizliydi. "Balık pazarı mı?"

"Evet. Adada yapılan çok meşhur bir aktiviteymiş. Izgara balık yiyip bir şeyler içebiliyorsun, canlı müzik de var... Bridgetown'un aşağısında."

"Oraya nasıl gideceksin?"

"Doğrusu, o kısmını henüz netleştirmedim. Rehberde dolmuş taksiler olduğunu okudum. Bu seçeceği düşünüyorum."

"Dolmuş taksiler," dedi Phillip. "Ve tek başına gideceksin?"

"Öyle planlıyordum, evet. Tabii senin de canın balık çekmediyse? Balık pazarında ızgara et yaptıklarını sanmıyorum dostum."

Ninova

"*Dostum* mu?"

"Evet, der demez bana da eğreti geldi. Geri alıyorum. Seni dostumluktan azat ediyorum."

"Teşekkürler," dedi ve yıldızlara doğru döndü. "Birisinin sana eşlik etmesini ister misin?"

"Tabii, eğer gitmek istiyorsan. Ama mecbur değilsin. Senlik bir ortam olmayabilir, biliyorsun."

Kenardan uzaklaşıp yüzdü ve karşıma geldi. "Hayır, bilmiyorum. Ne demek istiyorsun?"

Ona özür diler gibi gülümsedim. "Yani, on iki numaralı bungalov? Özel seyahat programı? Sende muhtemelen daha çok golf sahasıyla alakalı ya da kişiye özel turlarla dolu bir program vardır, minibüs ve balık pazarı değil."

Phillip kafasını iki yana salladı. "Hangisinden daha çok nefret ettim, kararsızım, böyle düşünmenden mi yoksa haklı olmandan mı," dedi. "Ama beni yarına yaz."

Gülüşüm büyüdü. Gerçekten çok yapmak istediğim bir şeydi fakat tek başıma ayaklarım geri geri gidecekti. "Sahi mi?"

"Evet."

"Tamam, süper. Lobide buluşuruz?"

"Olur."

"Nasıl şey yapacağımızdan emin değilim... Ah..." Elinde fenerle bize doğru yaklaşan güvenlik görevlisine doğru baktım. Feneri havuza tuttu, suspus oldum. Asiliğim kısa sürmüştü ve anında pişmanlıkla dolmuştum. Kuralları çiğnemekten nefret ederdim.

Güvenlik iç geçirdi ve sesi bütün havuzun çevresinde duyuldu. "Üzgünüm, havuzdan çıkmanızı rica edeceğim," diye seslendi. "Akşam 8'den sonra yüzmek yasak."

Fener havuzun çevresinde dolaştı ve sonunda üstümüze vurdu. Islak braletinin üstünde kollarını kavuşturmuş bana. Yakınımda sakin sakin yüzen Phillip'e.

"Lütfen," diye tekrar etti.

Ninova

"Özür dilerim!" diye seslendim, merdivene doğru son hızla yüzerek. "Bir daha yapmayacağız, söz."

"Güzel," dedi güvenlik. Özellikle bana bakmadan konuştu. "İyi geceler hanımefendi. Beyefendi."

"Teşekkürler, size de." Havuzdan çıktım, adam hızla uzaklaşıyordu.

Gece havası ılıktı fakat yine de bornozumu giyip güzelce sarındım. İç çamaşırımın, ıslak giyilmek üzere tasarlanmamış giysileri desteklemek için elinden geleni yapan lastik bandını daha fazla zorlamaya niyetim yoktu.

Phillip de peşimden havuzdan çıktı. Havlusunu alıp hızlı, sert hareketlerle saçlarını kuruladı.

"Paçayı bayağı kolay sıyırdık," dedim, utanarak gülüp.

Havluyu boynuna atıp bana keyifle baktı. "Azarlanmak ne kadar berbattı?"

Yüzümü buruşturdum. "Çok berbattı."

Phillip kahkaha attı. "Sağ çıktın. Kimseye zarar vermedik. Sorun yok Eden."

"Evet, sanırım haklısın. Ah, kahretsin!"

"Ne oldu?"

"Ondan oda anahtarımı istemeliydim!"

"Danışma masasında birisi vardır. Hadi gel, ben seninle yürürüm."

"Bungalovlar diğer tarafta değil mi?"

"Evet," dedi ve benden önce lobiye doğru yollandı. "Ama seni o ateşli randevuna yetiştirmemiz lazım."

Atılmış giysilerimi kucağıma aldım. "Ah doğru ya. Yatağıma."

"Sen dışarıda ne yapıyordun ki? Neden anahtarını içeride unuttun?"

"Atıştırmalık almak için otomata gittim."

Phillip kaşlarını çattı. "Otomat mı var?"

"Hı, evet. Otelin standart odaların olduğu ana kısmında," dedim.

"Tamam." Phillip bana lobinin kapısını tuttu. Yarı ıslak saçlar, bacaklarımdan akan sularla sıçana dönmüş olmalıydım. Danışmaya yürürken arkamda ıslak izler bıraktım.

Ninova

Phillip ise hiç oralı olmadan, ıslak cildi sanki gıcır gıcır ütülü bir takım elbiseymiş gibi lobinin içinde yürüdü. Gözlerimi uzun vücudundan ve şimdi çok mantıklı görünen kaslı bedeninden uzak tuttum. Rekabetçi yüzücü, aynen.

Resepsiyon görevlisi geri dönmüştü ve bizi görür görmez elindeki telefonu sakladı. "İyi akşamlar. Gece yarısı yüzüşüne mi indiniz?"

"Evet," dedi Phillip. "Okyanusta."

Göz ucuyla ona baktım. Adamın ağzı laf yapıyordu.

Beş dakika sonra, yedek anahtarım elimdeydi ve kadın bize iyi geceler diliyordu. Phillip bana başıyla selam verdi.

"Randevunun keyfini çıkar," dedi, resepsiyon görevlisinin tam duyabileceği şekilde. Gözündeki kıvılcımdan anladığım kadarıyla, beni utandırdığının bilincindeydi.

"Iı... teşekkürler. Yarın görüşürüz."

Dudağı kıvrıldı. Tam bir tebessüm değilse de yakındı. "Yarına kadar hoşça kal Eden."

Ninova

Dokuz

"*Bunlardan* biriyle mi?" dedi Phillip. Taksiler yanımızdan vızır vızır geçerken yol kenarında ayaktaydı. Minivan tıklım tıklım doluydu. Cuma akşamıydı ve gittiğimiz mekân, son derece popülerdi.

"Evet."

"Hadi taksiye binelim," dedi. "Gerçek bir taksiye."

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım çünkü kahretsin ya, gergindim. Bu benim fikrimdi, benim girişimimdi. Tabii ki heyecanlıydım *ve* tereddütteydim; bu ikisi aynı anda insanın başına vuran bir karışımdı.

Phillip yanımda dikilmiş, planıma karşı sessiz bir yargılama içindeydi. Sanki otururak yemek yiyeceğimiz bir restorana gidiyormuşuz gibi lacivert bol pantolon ve -kollarını sıyırmış, gömleğinin en üst düğmesini açmış olsa da- mavi keten bir gömlek giymişti.

Ayrıca çok yakışıklı olmuştu. Caleb'ın nadiren olduğu biçimde erkeksiydi ve yelken ayakkabıları çatlak kaldırımı sıkı sıkı tutuyordu.

"Dönüşte gerçek bir taksi tutabiliriz," dedim. "Ama buna binmek de bu tecrübenin bir parçası."

Sıradaki taksi durdu ve ön kapıdan bir adam atladı. İçerisi Baja'lılar ve turistlerle ağzına kadar dolu olan bir minivanın sürgülü kapısını açtı. Görünmeyen bir kolondan gümbür gümbür soca müzik[1] sesi geliyordu.

1 1970'lerde ortaya çıkmış, Afrika ile Doğu Hindistan ritimlerinin etkisini taşıyan bir müzik türü -en.

"Yer yok," dedi Phillip.

"Ah, yer olmaz mı! Var var, binin!" dedi adam ve duvardan çıkan bir katlanan koltuğu açtı. Hemen yanında hâlihazırda üç kişi oturuyordu. "Önce beyefendi!"

Phillip tereddütlü hareketlerle oturdu. Yanımızdaki adam, peşinden binmemi işaret etti. İyi de yer yoktu.

"Iı, ben nereye oturacağım?"

"Kucağına!" dedi adam.

Sokakta birisi kornaya bastı. Trafiği tıkıyor olmalıydık.

Kafamı tavana çarpmamaya çalışarak bindim ve Phillip'e doğru eğildim. Kucağına oturamazdım, değil mi? Adam sürgülü kapıyı çat diye kapattı ve tekrar ön koltuğa geçti. Bir saniye sonra taksi yeniden hareket etti, bangır bangır müzikle trafikte yola koyuldu.

"Hadi," diye mırıldandı Phillip arkamdan ve elini belime koydu. Arkaya doğru çekildim ve hop, işte kucağına oturmuştum.

Döndüm. "Sence sorun yok mu, emin misin?"

Sağ kulağımın yakınlarında bir "evet" duydum. Yarı açık pencereden içeri hava giriyor, rüzgâr saçımı arkaya atıyordu. Yüksek sesli müzikte düşünmek kolay değildi.

"Özür dilerim," dedim ve saçlarımı sağ omzuma topladım. "İyi misin?"

Yanıt gelmedi, muhtemelen beni duyamadığı içindi. Dizlerinin en ucuna tünemiştim. Çok rahatsız olmalıydı ve anında bu olaya girdiğime pişman oldum. Teklif ettiğime, onu da sürüklediğime, kafaya bu kadar koyduğuma. Adam da herhâlde nereden bu hâle düştüm, ağzına kadar dolu bir dolmuşun içinde kucağımda garip bir kızla yollardayım, diye düşünüyordu.

Bir eli hafifçe belime sarıldı ve hemen arkasından sesi kulağımdaydı. Nefesi tenimi gıdıkladı. "Arkana yaslan Eden," dedi. "Daha güvenli."

Kelimeleri omurgamdan aşağı bir ürperti yarattı. Tam emin mi diye soracakken belimdeki elini hafifçe bastırdı. Ben de onun söylediğini yaptım. Uyluklarında kıpırdandım ve sırtımı göğsüne yasladım.

Ninova

Utançtan yerin dibindeydim.

Kafamı arkaya çevirip, özür dilerim demek isterken çenesinin kenarıyla burun buruna geldim. Biraz daha kulağına doğru yaklaşmamla şampuan ve parfüm kokusu burnuma çarptı.

"Bu durumdan dolayı özür dilerim," dedim.

Başını salladı. Minicik bir hareketti. "Sorun değil."

"Emin misin? Çok ağır değil miyim?"

Hafifçe nefes verişi bütün vücudumda titreşim yarattı. "Hayır."

Göğsüne iyice yaslandım, şarkılar şarkıları kovaladı ve sonuncu şarkının ritmi minibüsün içinde yankılandı.

Evlerin, otellerin yanından geçtik, bir virajı döndük. Sertçe yana savruldum, belimdeki kol beni durdurdu. Phillip'in eli hafifçe üst karnımdaydı.

"Sakıncası var mı?" diye mırıldandı.

Nefes alamıyordum. "I-ıh."

Tam arkamda sıcacıktı, büyüktü, üstünde oturduğum güçlü uylukları bütün ağırlığımı taşıyordu. Kafamı arkaya yaslayıp omzuna koydum. Cevaben onun da belimdeki kolu biraz daha bana sarıldı. *Bunun da sakıncası yok,* dediğini hayal ettim.

Ona ilk kez dokunuyordum, şimdi fark ettim, balıkçı teknesine tırmanmam için bana elini uzatışını saymazsak. Belime sarılan yanık tenli kolu güçlüydü. Bedenime tam oturuyordu.

"Emniyet kemerim oldun," dedim.

"Hı?"

Başımı tekrar arkaya döndürmem lazımdı, dudaklarım kulağına yaklaştı.

"Emniyet kemerim oldun," diye mırıldandım. İkinci kez söyleyince bana daha aptalca geldi.

Fakat Phillip hafifçe güldü. "Evet."

Yüksek sesli müzik motorun sesini ve etrafımızdaki trafik gürültüsünü bastırıyordu. Bir sonraki virajda birlikte kaydık, tek bir birim gibi yana kaykıldık. Sol eli üst bacağımı kenardan tuttu.

Ninova

Bakışlarımı indirip baktığımda eli hâlâ oradaydı. Parmakları elbisemin eteklerinin ucuna uzanacak ve çıplak bacağıma sürünecek kadar uzundu. Bütün bedenim o masum dokunuşa odaklandı.

Bir anlamı yoktu. Sadece elini oraya koymuş, beni kaymamam için tutuyordu. Gelmeyi bile planlamadığı bir yere giderken bana bir iyilik yapıyordu. Fakat bedenim o noktaya odaklanmadan edemiyordu.

Phillip'in sesi tekrar kulağımdaydı. "Gevşe," dedi tekrar. "İyi misin?"

Tuttuğum nefesimi verdim. "Hı, evet," dedim. Sonra zihnim beni sabote ettiği için, "Çok güzel kokuyorsun," diye yumurtladım.

Belimi tutan parmaklar şaşırmış gibi sıkılaştı. Fakat Phillip yanıt vermedi. Ben de kafamı tekrar manzaraya doğru çevirip beni tutan elinin altında rahatladım. Herhâlde bu gürültülü müziğin altında beni duymamıştı bile.

En azından, umut tükenmezdi.

Dolmuş yanımızda oturan üç kişilik aileyi indirmek için durunca Phillip konuştu. "Sen de öyle."

Yanımızda boş bir yer vardı. Artık kucağında oturmak zorunda değildim ama sürgülü kapı kapanırken ve dolmuş hareket ettiğinde kılımızı kıpırdatmadık.

Oistins Balık Pazarı'na kadar aynen öyle kaldık.

"Geldik," dedim. Sürgülü kapıyı çekmek için iki elle tuttum. Ben bunu yaparken Phillip'in belimi saran eli kayboldu. Sürücüye parasını ödedikten sonra, Baja kaldırımının kaotik karmaşasına karıştık.

"Teşekkürler!" dedim. Dolmuş açık camlarından dışarı bangır bangır reggae müzik çalarak tekrar trafiğe karıştı.

"Vay canına," diye nefes verdim. "Ne kadar..."

"Evet," dedi Phillip, gözlerimin içine bakarak.

Başka kelimeye gerek yoktu ve konuşmadan önce güzelce bir yutkundum. "Eee... Aç mısın?"

Tezgâhların arasında gezindik. Burası şahane bir şekilde dopdoluydu, insanların yiyip içebileceği masalar tezgâhların arasına konmuştu.

Ninova

Turistler ve yerliler aynı anda orada toplanmış gibiydi. Mekânların birinin arka kısmında bir canlı müzik grubu, soca müzik çalmaya başladı.

Elle tutulur bir enerji vardı.

"Ne kadar kalabalık," diye mırıldandı Phillip.

Ona dönüp kocaman sırıttım. "Şahane değil mi? Hadi gel, kırmızı çatılı tezgâhı bulalım... Duyduğuma göre, en iyisi orasıymış."

"*Her bir tezgâh* hakkındaki yorumları da mı okudun?"

"Evet. Hadisene!"

Arkamdan mırıl mırıl *amma çok boş vakit* tarzı bir şey söyledi ama onu sırada bekleyen bir grup insanın arkasına çekiştirmeme ses çıkarmadı.

Kırmızı çatılı tezgâhı uzaktan gördüm. Izgara kılıç balığı ve mahi-mahi'leri adanın en iyisiymiş.

Balığımızı, mezemizi, içkilerimizi almak *ve* oturacak yer bulmak tam yarım saat sürdü. Kâğıt tabağımdaki ızgara mahi-mahi suratım kadardı. Yanında da tepeleme bir makarna turtası vardı.

Muhteşem kokuyordu. "Bunların hepsini nasıl bitireceğim?" diye sordum.

Phillip tahta çatalını eline aldı. "Bununla."

Gözlerimi devirdim. "Çok komik."

"Teşekkürler. Bence de."

"Mizah anlayışın çok kinayeli, biliyorsun," dedim ve çatalımı ona doğrulttum. "Komik ama kinayeli. Sinsi bir mizahtır."

"Teşekkür ederim," dedi Phillip ciddiyetle. "Aldığım en iyi iltifat bu."

Kıkır kıkır güldüm. "Tamam. Söylesene, senin bu kinayeli konuşmaların başına hiç dert açıyor mu?"

"Asla," dedi Phillip.

"Görüyor musun, bu konuda ciddi misin, değil misin, emin olamıyorum."

Tek kaşını kaldırdı. "Soruna yanıt olmuyor mu bu?"

"Evet, oluyor. O zaman başına çok sık dert açıyor demektir. Şimdi anlayabiliyorum." Gözlerimi kıstım. "Mahkemede pek iyi karşılanmıyordur ama, değil mi? Hâkimler sana çok sinir oluyordur."

Ninova

Gözlerini devirdi ve kılıç balığını çatalladı. "Mahkemeye çok sık gitmem. Büyük avukatlar nadiren gider."

"Nasıl oluyor? Bütün bomba konuşmalarını ve jüriyi ikna etmelerini orada yapmıyor musun... ve... ve... hâkimlerle küçük toplantılarını?"

"Sen çok televizyon seyrediyorsun," dedi. "Hayır, çoğunlukla oturum olur."

"Duruşmaya girmeden önce mi anlaşırsınız?"

"Ben çoğunlukla kontratlar üstünde çalışıyorum, şirket birleşmeleri ya da satın almalarıyla. Hukuk davalarıyla değil."

Rom pancımdan büyük bir yudum içtim. Sertti, ikimiz de ikişer tane içtik, ne de olsa happy hour'du. "İyi bir avukat olmalısın," dedim. "Hoş bir insan olmana rağmen."

Phillip ızgara balığını çatalladı. "O kadar hoş değilimdir."

"Öylesin," dedim. "Buraya gelmeyi kabul ettin mesela. Gerçi," diye ekledim, çeneme parmağımla hafifçe dokunarak, "biraz kirli para olmadan da iki haftalığına bungalov ücreti ödemen mümkün olmazdı bence."

Phillip içkisine uzandı. "İşte şimdi durumu çakıyorsun."

"Seviyor musun? Avukatlığı?"

"*Sevmek* mi?" Phillip tekrar etti ve hafifçe güldü. "Konuyla pek alakası yok."

Balık ve makarnamı çiğnedim. "*Alakası* mı yok? Ciddi misin?"

"Evet. Ne fark eder? Herkesin bir işte çalışmaya ihtiyacı var ve ben işimde iyiyim."

"Eh, vaktimizin ne kadar çoğunun işle geçtiği göz önüne alınırsa, mesleğimizi sevmemiz önemlidir bana kalırsa. Ben mesleğimi seviyorum, bazen çok zorlasa da. Bazen öyle günler oluyor ki bir hafta izin alıp sadece uyumak istiyorum. Yine de genel olarak, seviyorum. Sen de öyle hissediyor musun?"

Phillip bir bacağını masanın yan tarafına uzatıp elini üstüne yasladı. Boştaki eliyle çatalı sıkıca tuttu. "Ben çözümü yokmuş gibi görünen sorunlara çözümler bulmakta iyiyim. Müvekkillerimin ihtiyacı bu ve buna iyi para ödüyorlar."

Ninova

Gülümsedim. "Bunu sormadım ama."

"Tabii," dedi Phillip ve gözlerini devirdi. "İşimin *o kısmını* seviyorum."

"Phillip Meyer'dan kulakları yakan bir açıklama!" dedim. "Kesinlikle hayallerinin mesleği!"

Phillip başını iki yana salladı. "Sana laf anlatmak imkânsız. İşim iyi. Çok çalışıyorum ama ben çok çalışmayı severim. Bundan da ötesi yok zaten. Ayrıca, çok belirgin kazananları ve kaybedenleri olan bir iş."

"Bu da... senin hoşlandığın bir şey?"

"Evet," dedi. "Ben rekabetçiyim. Kazanmak bana uyar."

Kıkır kıkır güldüm. "Vay canına. Daha geçen hafta, bütün akşamımı sınıfımdaki her bir öğrenci için katılım madalyası hazırlamakla geçirdim."

Phillip masanın karşı tarafından iğrenme sesi çıkarıp balığını kesmeye devam etti. Gözlerim kocaman ellerine ilişti. Bu ellerden birisi çıplak bacağıma dokunmuştu.

"...işte günümüz toplumunun sorunu bu."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Efendim? Anlamadım."

"Katılım madalyaları," dedi ve tek kaşını kaldırdı. "İyi misin?"

Rom pançımdan bir yudum daha aldım. "Evet. Çok sertmiş bu içki."

Phillip kıkırdadı. "Aynen öyle Eden."

İki içki daha söyledik, bu sefer ekşi rom ve yanma romlu kek. Doymuştum, mutluydum ve sahneden yayılan bangır bangır müzikte salınıyordum. Bir adam davul çalıyordu, diğeri şarkı söylüyordu. Turistler ve yerliler karışmış, sahnenin önünde dans ediyorlardı. Tamamen hayat dolu bir ortamdı.

Gitme vakti gelince, kolumu Phillip'in koluna doladım ve müziğe eşlik ederek şarkı söyledim. Orkestra şimdi eski bir pop şarkısını seslendiriyordu.

Phillip yürümeye devam etti. "Dedim sana, rom sertti."

"Sarhoş değilim ki," dedim. "Çakırkeyif oldum. Arada büyük bir fark var."

Ninova

"Hı hı," dedi Phillip ve kalabalık caddenin kenarında durduk. "Şimdi ısrar ediyorum, tatil köyüne dönüşte adamakıllı bir taksi tutuyoruz."

"Emniyet kemeri olma işini sevmedin, değil mi?"

Phillip yorumsuz bir hırıltı çıkardı ve elini kaldırdı. Taksinin biri yavaşladı, durdu ve Phillip arka kapıyı açıp bana tuttu. Arka koltuğa kayarken mırıltılı cevabını duydum, cevabının yarısı müzik ve trafik gürültüsüne karıştı.

"...fazla sevdim."

Ninova

On

Winter Resort'un iskelesinde durdum ve topuklarımın üstünde sallandım. Çok güzel bir gündü. Bulutsuz bir gökyüzünde güneş pırıl pırıldı.

Phillip birazdan burada olurdu.

Programında bugün bir gezi yer alıyordu. Bu seferki Barbados kıyılarındaki bir sürü gemi enkazından birine özel tekne turuydu. Enkazları doğa çoktan kendine katmıştı ve üzerleri mercanla kaplıydı. Tur rehberimiz, bizi şnorkelle enkazın üstünde gezdirecekti.

Gergin değilsin, dedim kendi kendime. Cesur tatilci modumdayım; uyumak için orman seslerine ihtiyaç duymadığım, rutinden nefret ettiğim ve her maceraya bodoslama daldığım bir moddu bu.

Bir hafta sonra güvenli var oluşuma, yeni evime, işime geri dönebilecektim ve boş vakitlerimde yazacaktım.

Gergin değilsin. Heyecanlısın.

Fakat içimden bunu kaç defa söylediğimin bir önemi yoktu, kaygım yok olmayı reddediyordu.

Dün o dolmuşun içinde, Barbados sokaklarından balık pazarına yol alırken bir şeyler değişmişti. Kulakları sağır eden soca müziği ve hızla dönülen virajlar arasında...

Birbirimize dokunmuştuk.

Ve bu durum Phillip'i, tatildeyken yanında beklenmedik bir şekilde eğlendiğim insandan, büyük harfle yazılan *gerçek* bir Erkek'e çevirmişti.

Ninova

Nişan attığım günden beri düşünmeyi aklımdan geçirmediğim türde bir erkeğe.

Hoş, o beni büyük harfle yazılan bir Kadın gibi görmüyordu ya, neyse. Ya da görüyorsa bile, yeni bir şeydi ve belki kendi içgüdülerine karşı çıkabilirdi. *Tanıdığım en garip kadınsın*, demişti gece yarısı havuzda yüzerken. Bu, herhâlde bir cazibe reçetesi olamazdı.

Peki, ama ben onun bana çekilmesini istiyor muydum? Bu soru bünyemde başka sinirlerin patlamasına neden oldu. Bu, "balayım olmayan tatilin tadını çıkarıyorum" projemi tepetaklak edebilirdi.

"Selam," dedi birisi.

Şaşırdım. "Ah. Merhaba!"

Phillip güneş gözlüğünü başının üzerine itti ve iskelede yanımda durdu. "Hayallere mi daldın?"

"Evet. Çok sık yaparım," dedim, tam bir salak gibi. Hayallere dalma alışkanlığımı daha önce bir kez bile düşünmemiştim.

Fakat Phillip söylediğim çok mantıklıymış gibi başını salladı. Göz göze geldik. Gülümsememesine rağmen, bakışlarında bir şey gizliydi. Kalabalık bir dolmuştan ve vücuduma değen ellerinden bahseden bir şey.

"Merhaba," dedim tekrar.

Dudakları kıvrıldı. "Tekrar merhaba Eden."

"Iıı, sanırım tekne burada. Dev motoru olan şu beyaz tekne mi? Balayı organizatörünüz hiçbir masraftan kaçınmamış, değil mi?"

Phillip güneş gözlüğünü indirip gözlerini sakladı. "Kaçınmaması özellikle tembih edilmişti."

"Ah," dedim.

Tekneye doğru önden gitti, ben de plaj çantam omzumda, onu takip ettim. "Avukatlıktan çok para kazanılıyor mu o zaman? Herhâlde ben yanlış mesleği seçtim."

Phillip omuz silkti. "Eğer müthişsen çok para kazanılıyor."

"Eh, affedersin," dedim gülümseyerek. "Bu teknede hepimize yer olduğundan emin misin? Sen, ben ve egona?"

Ninova

Phillip gülmeye başladı. Sesi sıcaktı ve midemi hop ettiren o gerginliğim geri geldi. "Biraz sıkışacağız," dedi, "ama bence başarırız."

Rehberimiz bizi sürat ve konfor için yapıldığı besbelli olan bir tekneye bindirdi. Çantamı güvertenin altındaki küçük kabine koyup tekrar yukarı çıktım.

Phillip bir banka kurulmuştu. Cep telefonu ortalıkta yoktu. Güneşin altında inceden kirli sakalının uzadığını görebiliyordum. Bu sabah tıraş olmamıştı demek ki.

Birkaç saniye fazla uzun baktım.

"Hey," dedi ve kafasını kaldırdı. "Sen nasıl... Ah."

Siyah gözlük camının arkasından gözlerini göremiyordum. Fakat çenesinin hareket ettiğini gördüm ve bikinime baktığını fark edince yanaklarım kızardı.

Phillip eliyle çenesini sıvazladı. "Günün iyi geçti mi?"

"Evet," dedim. Hemen yanına oturdum ve şapkamı güzelce kafama taktım. Üstünde salakça bir cümle yazıyordu, Becky ve Cindy ile üniversiteden kalma bir esprimiz. "Bütün sabah plajdaydım."

"Görebiliyorum," dedi Phillip ve omzumu işaret etti.

Şöyle bir baktım. "Ah. Evet, biraz renk almışım, değil mi?"

"Almışsın, doğru. Acıyor mu?"

"Hayır, henüz değil yani. Sırtıma güneş kremi sürmek için epey uğraştım ama... kolay değil biliyorsun. Çalışanlardan yardım isteyecek hâlim yoktu."

"Eminim seni kırmazlardı," diye mırıldandı.

"Belki de," dedim, "ya da belki de tatil köyü çalışanlarına cinsel tacizde bulunuyorum diye beni kapının önüne koyarlardı."

"Eh, buna izin veremeyiz. Ben seni Baja hapishanelerinden kurtarırdım gerçi."

"Ah, demişken aklıma geldi. Sana dün bir şey sormak istemiştim ama Oistins'den dönünce sorarım diye düşündüm."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet. Hiç suçlularla çalışıyor musun?"

Ninova

Phillip bir süre sessiz kaldı, sonra kahkahayı bastı. Sessiz ve derin bir kahkahaydı. "Hayır, ben iş hukukundayım Eden. Savcılık yapmam ve suç işleyenlerle yüz yüze gelmem."

"Ah, anladım."

"Biliyor musun, daha önce hiç bir kadını hayal kırıklığına uğratmamıştı bu."

"Gariplik büyük ihtimalle bendedir. Ben çok fazla gerçek suç podcast'ı dinliyorum da," dedim.

Hepsini demektense *çok* demek, daha akli dengesi yerinde birinin yanıtı gibi gelmişti.

"Ah," dedi Phillip. "Kardeşim de öyle. Kadınların bu gerçek suça olan merakı nedir?"

"Bir teorim var," dedim.

Güvertenin alt kısmından, motorun çalışıp canlandığını hissettik. Tekne iskeleden ayrılıyordu. Kıyıdan uzaklaştıkça Winter Resort'un kocaman mimarisi ufacık kaldı. Öylesine yeşillikler içindeydi ki etrafını saran manzaranın arasında kayboluyordu neredeyse.

Phillip arkasına yaslandı, duruşu daha gevşekti ve uzun bacaklarını öne uzattı. "Anlatsana."

"Eh, bence kadınlar gerçek suça daha fazla çekiliyor çünkü insan doğasının karanlık yanını, güvenli bir mesafeden keşfetmemize yardımcı oluyor. Çözümün parçası olabildiğimiz bir yapboza benziyor." Başımı yana eğdim. "Tuhaf bir biçimde, bazılarının bu podcast'leri dinlerken kendini güçlü hissettiğini de duydum, ne de olsa kurbanların çoğu kadın oluyor. Yani gerçek bir suç hikâyesini dinlemek, bilinçaltının talimat alması gibi."

Phillip kaşlarını çattı. "Vay be, içim karardı."

Açık sözlü ses tonu beni güldürdü. "Evet. Şahsen bu yüzden mi hoşuma gidiyor, bilmiyorum. Ben gerçek suç hikâyelerini hem büyüleyici hem de eğlenceli buluyorum ve çözüme kavuşanları seviyorum. Sanki adaletin yerini bulmasını dinliyor gibiyim, anlıyor musun?"

"Evet," dedi. "Belki de İkinci Dünya Savaşı belgesellerini izleyen adamların durumu gibidir."

Ninova

"Biliyor musun, aynen öyle olabilir aslında."

"Kız kardeşim, gerçek suç hikâyelerinin uyumasına yardım ettiğini söylüyor. Herhâlde bir psikopat," dedi ve kafasını iki yana salladı. "Uzun zamandır bundan şüpheleniyorum."

"Ah, öyle mi?"

"Hı hı. Kendisi dişçi," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyor gibi.

Bu cümlesi kahkahalarla güldürdü beni. "Tamam, ne demek istediğini anlayabiliyorum sanırım."

Rahat bir sessizlik oldu, teknede, açık denizde hızla ilerledik. Güneş gözlüğümü burnumdan yukarı ittim, çantamı aradım. "Güneş kremi sürsem iyi olur."

"Evet," dedi Phillip.

"Bu sefer sırtıma sürmeme yardım eder misin? Suya gireceksek yani..."

Yavaşça evet anlamında başını salladı. "Tamam," dedi. "Yapabilirim."

Beş dakika sonra, sırtım ona dönük oturuyordum, kabaran dalgaları izlerken soğuk losyonun ilk damlasını sırtımda hissetmeyi bekledim.

Salakça, diyordu bir yanım..

Şahane, diyordu diğer yanım.

Flört ediyordum. Ben bayağı bayağı flört ediyordum ve bunu balayım olması gereken bir tatilde yapıyordum. Aramızdaki şeyin hiçbir yere gitmesini istemiyordum ve *gidebileceği* bir yer de yoktu. Belki de ihtiyacım buydu. Ayak parmağımı metaforik havuza batırmak ve suya değdiğini benden başka kimsenin bilmemesi.

Bekâr hayata ilk adım.

Sıcak eller omuzlarıma değdi, saçlarımı kenara çekip sol tarafta topladı.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Soğuk olacak," diye mırıldandı ve bir saniye sonra soğuk güneş kremi çıplak tenime değdi. Phillip'in elleri çıplak tenimin üzerinde güç-

Ninova

lü ve büyüktü. Omuz eklemlerimde hafifçe gezindiler, omurgamda ve bikini üstümün iplerinin altında dolaştılar.

Gözlerimi kapadım. Garipti, güzeldi ve belki de güzel olduğu *için* daha az garipti. Dolmuşun içine tıkılmamışken bile. Phillip elini bel çukurumda gezdirdi, serçe parmağı bikinimin altının kenarına sürttü.

"Oldu mu?" diye sordu.

"Evet, oldu bence."

"Güzel." Elleri tekrar omuzlarıma döndü ve kollarımdan aşağı yumuşak hareketlerle aktı. Dokunuşundan ürperdim.

Phillip de fark etti ve elleri dirseklerimin hemen altında durdu.

"Hâlâ iyi mi?"

"Hımm. Evet."

Ellerime doğru indi, bileklerimin üstünde bir saniye durup dinlendi. Ellerini çekti, boğazını temizledi ve tekrar yerine geçerken üstünde oturduğumuz minderin hareketini hissettim.

"Teşekkürler," dedim.

"Evet. Sorun yok." Denize doğru baktı, bana bakmadı. "Benim gözetimimdeyken kızarıp pişmene izin veremem."

"Ve de senin teknende," dedim.

Phillip'in dudakları seğirdi. "Doğru. Eh, biliyorsun, benim programımdaki bütün büyük faaliyetleri bitirdik sayılır."

"Ya?"

"Evet. Birkaç tanesi kaldı, içlerinden biri de rom tadımı." Elini şöyle bir salladı ve parasını önceden ödediği şeylere karşı tavrına hayret ettim. Eğer annemlerle akşam yemeğine açık büfe bir yere gideceksek, o gün kimse öğle yemeği yemezdi. Referans noktam burasıydı.

"Şimdi kim seyahat acentesinin emeklerini hiçe sayıyor bakalım?" diye sordum.

"Güven bana, hakkını layığıyla aldı."

"Balayında Barbados'a gelmek kimin fikriydi?" diye sordum ve bacaklarımı öne uzattım. Ayaklarım, onun ayaklarına çok yakındı. Phillip'in yelkenci ayakkabılarının yanında yalın ayak durdular.

Ninova

Eski nişanlısı hakkında hiçbir bilgim yoktu. Phillip bir kırıntı bile paylaşmıyor, bütün *somunu* kendine saklıyordu.

Bense meraktan kurt gibi açtım.

Fakat Phillip sadece dalgalara bakarak sakin bir sesle konuştu. "İlk başta Karayipler'e karar vermiştik. İkimiz de daha önce oralarda başka adalara gitmiştik."

"Anladım."

"Bir seyahat acentesi bölgede birkaç otel önerdi, yeni açılmış Winter Resort aklımıza yattı." Omuz silkti, ensesini ovaladı. "Ayrıca birkaç sene önce bir anlaşma esnasında bu şirketi temsil etmiştim."

"Aaaa. O zaman bu bir avantaj mı?"

"Değil."

"Bir iltimas teknesinde mi oturuyorum?"

"Otel sahipleriyle hiçbir ilişkim yok."

Sırıttım. "Ama onları tanıyorsun."

"Bir tanesiyle tanıştım. Bir kere. O kadar." Tek kaşını kaldırdı. "Ayrıca artık Chicago dışında çalışıyorum, New York'ta değilim."

"Ama eskiden oradaydın?"

"Evet," dedi ve iç çekti. "Yirmi soruluk sorguya mı girdim?"

"Olabilir. Neden memleketin Chicago'ya geri taşındın?"

Dudaklarını sımsıkı büzdü. "Nişanlım da oralıydı."

"Ah."

"Ayrıca bizim şirketin orada ofisi vardı, ben de New York'tan yorulmuştum. İyi bir fırsattı."

"İkiniz nasıl tanıştınız?" diye sordum.

Phillip başını iki yana salladı. "Bugün daha tek kadeh rom içmedik."

"Sen içmedin mi? Ben kahvaltıda dört piña colada içtim. Büfeyi denemelisin cidden. İnanılmaz."

"İçmedin, yoksa çoktan güverteden denize düşmüş olurdun. Tekrar."

Başımı yana eğdim. "Neden açık büfe kahvaltıya inmiyorsun? Seni orada hiç görmedim."

Ninova

Phillip dönüp dümdüz yüzüme baktı. "Beni mi arıyordun?" diye sordu, sesi durumdan son derece memnun çıkmıştı.

"Bütün misafirleri gözlemliyorum. Etkileyiciler."

"Yani balayı çiftlerini nefretle dikizliyorum demek istiyorsun?"

"Tam üstüne bastın," dedim. "İki tanesi dün sabah birbirlerine doğranmış mango yedirdi ve ananas kaşığımla cinayet işlememe ramak kaldı."

"Neyse ki adada seni temsil edecek bir avukat var," dedi.

Gülüşümü gizlemek için alt dudağımı ısırdım. "Benim dosyamı hiç düşünmeden alır mıydın?"

"Bilmem," dedi. "Bir çeşit ödeme isteyebilirdim."

"Ya?"

"Evet. Rehberin mesela."

Gözlerim kocaman açıldı. "Rehberim mi?"

"Evet. Senin o alıntılar ve notlar, bu gecelerde vasat restoran deneyimlerinden beni kurtarabilirdi. Muhteşem bir yerde yemeği yeğlerim."

"Rehber kitapçığımla dalga geçme."

"Ah, bunu asla yapmam," dedi Phillip. "Onu yeni dinimin kutsal kitabı yapmaya niyetliyim."

"Tamam, bu kadar yeter Meyer." Omzunu dürttüm ve bankta onu yanımdan uzağa ittim.

Onu üç dört santim itmeme izin verdi, sonra toparlandı ve yarım gülüşüyle kıpırdatılamaz bir heykele dönüştü. "İşte bu, tam burada bir şiddet eylemidir. Az önce cinayet düşüncelerini de itiraf ettin. Sanırım seni ihbar etmeliyim. Toplum huzuruna tehlike teşkil ediyorsun ve ben vatandaşlık görevimi çok ciddiye alırım."

"Sana onu gizlilik içinde söyledim! Avukat-müvekkil gizliliği."

"O kural ancak suç işlendikten sonra geçerlidir," dedi Phillip. "Öncesinde değil."

"Rehber kitapçık gittiğimiz gemi enkazı hakkında her şeyi bana anlattı," dedim. "Bu bilgiyi seninle paylaşmayı planlıyordum ama artık paylaşmayacağım. Senin cahil bir eşek gibi üstünde boş boş yüzmene göz yumacağım."

Ninova

Phillip kaşlarını kaldırdı. "Cahil bir eşek mi?"

"Evet. Salakça olduğunun farkındayım ama lafımın arkasındayım."

"Anladım," dedi Phillip. "Seninle yaptığım şu garip konuşmaları inan başka kimseyle hiç yapmadım."

"Bu duygu karşılıklı," diye mırıldandım. Tam o anda tekne yavaşça durdu. Bir kez daha Carlisle Koyu'nun derin koyu mavi sularında, deniz kaplumbağası gördüğümüz yerin yakınlarındaydık.

Okumalarımdan biliyordum ki, adayı saran sığ sularda asırlar boyunca yüzlerce enkaz birikmişti ve altı tanesi bu koydaydı. En eski gemi enkazı 1919 yılından kalmaydı ve en yenisi 2003 yılındandı; hatta o gemi mercanlara yaşam alanı yaratmak için bilerek batırılmıştı ama bu bilgilerin hiçbirini yanımdaki cahil eşekle paylaşmayacaktım.

Aynı cahil *yakışıklı* eşek şu anda tişörtünü çıkarıyordu. Onu gördüğüm her gün daha da esmerleşiyordu ve her görüşümde bakmamak için kendimi parçaladığım o kaslı gövdesindeki tüyler biraz daha kararıyordu.

Rehberimiz şamandıranın etrafına demir attı ve malzemelerimizi almamıza yardım etti. Suyun içinde bize katılacağını söyledi ve şnorkelle bakacağımız enkaz hakkında her şeyi anlatmaya koyuldu.

Phillip deniz gözlüğü elinde, bana zafer kazanmış gibi baktı. *Bilgiyi alıyorum işte,* diyordu koyu mavi gözleri.

Ben de ona gözlerimi kısmaya çalıştım fakat şnorkel maskemin kalın plastiği arkasından bir şey görebildiğinden emin değildim.

Su ılıktı, tenime yumuşacık değdi ve o kadar berraktı ki metrelerce aşağıdaki dibini rahatlıkla görebiliyordum.

Tur rehberimizle birlikte, suyun içindeki kocaman, karanlık gölgeye doğru yüzdük. Sadece biraz korkutucuydu fakat yüzeyin altına bakabildiğim zaman, korkum tekrar hayrete dönüştü. Tıpkı bir önceki sefer, deniz kaplumbağalarıyla olduğu gibiydi.

Yüzeyin altında koskocaman bir âlem gizliydi.

Gemi enkazı artık mercanlara yuvaydı. Teknenin kendisi hâlâ rahatlıkla görülebiliyordu, denizin kumlu dibinde âdeta uyuyordu. Fakat bu uyku hâlindeyken okyanus onu sahiplenmiş, yosunları ve mercanla-

Ninova

rıyla istila etmişti. Bir lombardan parlak sarı bir balık grubunun çıktığını gördüm. Enkazın diğer ucunda, bir deniz kaplumbağası tek başına geminin direğinde büyüyen otları tırtıklıyordu.

Bunu ömrümün sonuna kadar anımsayacağım. Bir sihre bakmaktan farksızdı. Bu gemi enkazında yalnız değildik fakat bir kiralık tekneyle gelmiş turist grubu diğer taraftaydı. Okyanus hepimize yetecek kadar genişti.

Altımdan büyük bir şey geçti. Bu kişiyi tanımadan önce içgüdüsel olarak irkildim. Phillip. Yüzeyin altına dalmıştı ve bir şeyi bana doğru tutuyordu.

Yoksa bu...

İkimiz de yüzeye çıktık.

"O ne?" diye sordum ayak çırparak.

"Bir aksiyon kamerası," dedi.

"Benim fotoğrafımı mı çektin?"

"Evet." Yüzeyin üstünden bana uzattı. Minicikti ve ipi bileğime sarıldı. "Sağdaki düğmeye bas... Orada, evet."

Yumuşacık dalgaların üstünden ona doğru baktım. "*Ödünç* alabilir miyim?"

"Elbette. Aşağıda bir kaplumbağa var. Sınıftakilere göstermek için fotoğraflarını çek."

İçim sevinçle doldu ve ağzım kulaklarıma vardı. "Benim ucuz su altı makineme güvenmedin, değil mi?"

"Hem de hiç," dedi Phillip.

Dalgaların üstünden yüksek bir çığlık sesi duyuldu. İkimiz de çılgınlar gibi çırpınma sesine doğru kafamızı çevirdik. Uzakta, turkuaz dalgaların üstünde bir adam debeleniyordu. Başı yüzeyin altına giriyor, tükürükler saçarak ve bağırarak tekrar çıkıyordu. En yakınımızdaki turist teknesi otuz metre ötedeydi. Oradan düşmüş olmalıydı.

"Phillip," diye seslendim. "Ne? Aman Tanrım."

Phillip adama odaklanmıştı. Sıkıntı içindeki adam panikle nefes nefese tekrar yüzeye çıktığında, Phillip maskesini çıkarıp bana doğru fırlattı.

Ninova

Ardından hızlı hızlı kulaç atarak o tarafa yollandı.

Yüzeyin altına girmeden şnorkelini yakalamaya çalıştım ve Phillip'in hızlı ilerleyişini seyrettim. Havuzda onu hırslı bir yüzücü diye mimlemiştim, oysaki şu anki hâlinin yanında o geceki yüzüşü solda sıfır kalırdı.

Diğer teknedeki tur rehberi tepki veremeden Phillip mesafeyi yarılamıştı.

Yüzerek yaklaştım fakat iyi kulaç atabilmeme rağmen, şampiyonlar kulvarında değildim. Adamın tekrar yüzeyin altına batışını izledim. Phillip durmadı. Kafasını kaldırıp bakmadı bile. Bu amaç için doğmuş gibi suyu yardı.

Phillip çırpınan turiste herkesten önce ulaştı. Suyun içinde güzelce dönüp adamı kurtarmaya odaklandı, onu hemen dirseklerinden yakaladı.

"Vay canına," diye fısıldadım ve diğer adamı sırtlanmış, şnorkel turu teknesine doğru yüzerken onu seyrettim.

On dakika sonra, ikimiz de teknemize dönmüştük. Uzakta, diğer teknenin güvertesindeki telaşı seçebiliyorduk. Phillip'in tekneye binmesine yardım ettiği adamın, omzuna sarılı bir havluyla oturuşunu zar zor seçebiliyordum.

Phillip de hemen yanımda kurulanıyordu. Bedeninde ve hızlı hareketlerinde gerginlik gizliydi. "Salakça," dedi. "Şnorkel turlarında her zaman can yeleği ve deniz makarnası bulundurulur. İyi bir yüzücü değilsen, *bunları kullanman gerekir.*"

"Ne olduğunu anlattı mı?"

Phillip hayır anlamında kafasını salladı. "Fazla panik hâlindeydi. Olağan karşılanabilir."

"İyi ki sen yakındaydın," dedim.

Phillip havlusunu atıp banka oturdu. Çıplak ayakları açık renk ahşap zeminde karaydı. "Evet," dedi. Ağzı incecik bir çizgi olmuştu. "Turist turlarında ilk kez rastladığım bir durum değil."

"Öyle mi?"

Ninova

"Evet."

Ellerimi omzuna koydum, boynuna bağlanan kasları sardım. Teni güneşten sıcacıktı. "Beyaz atlı şövalyeyi oynadığın ilk sefer de değil miydi?"

Ellerimin altında bir heykel gibi kıpırtısız kaldı ama ne yaptığımın bir saniye sonra farkına vardım.

Ellerim omzunun üzerinde donakaldı. "Ay, özür dilerim."

"Dileme," dedi Phillip. Mavi gözleri ciddiyetle bana baktı ve beynim kısa devre yaptı. Şu anda gayet yakınımdaydı, ben de sadece bikinimle tam önünde duruyordum. Phillip'in de üzerinde sadece mayo şortu vardı.

Başparmağım hafifçe kaslarına bastırdı. "İçgüdüsel oldu."

"Evet," dedi. Sesi derinleşmişti. "Anlıyorum."

"Biz bence..."

"Size su getirdim," dedi tur rehberimiz. İki elinde iki şişeyle durdu, bizi görünce gülüşü iyice büyüdü. "Evet! Yeni evlisiniz siz. Başka ne ikram edebilirim?"

Ellerimi hırsızlık yaparken yakalanmış gibi Phillip'in omzundan çektim. Hoş, hiç mağazada hırsızlık yapmamıştım ya neyse. Yakalanmak bir yana dursun. "Teşekkürler."

"Bu yeterli," dedi Phillip ve ayağa kalkıp suyunu aldı. "Teşekkürler."

"Ne zaman isterseniz!"

Su şişemin kapağını açmaya odaklandım. "Affedersin."

Phillip, "Eden," dedi ve bir adım yaklaştı. Kaşlarının arasında bir kertik oluştu, sanki söylemek istediği bir şey daha var gibi görünüyordu. Parmaklarım su şişesinin kapağında kaldı, bedenim yine taş gibi oldu.

"Efendim?"

Ağzı yumuşadı. "Rom tadım günü yarın."

"Ah. Evet, hatırladım."

"Güzel," dedi. "Sakın unutma."

Bir vaat gibiydi.

"Unutmam," dedim ben de.

Ninova

On Bir

Kol saatime baktım. Buluşma vaktimizi on dakika geçmişti ve Phillip lobide değildi. Koltukta kıpırdandım ve güneş yanıklarım acıdığı için yüzümü buruşturdum. Dikkatlice güneş kremi kullanmama ve teknede Phillip'ten yardım almama rağmen bazı bölgeleri ıskalamıştım. Uyluklarımın arkası ve popom hoş bir pembeydi. Yarın kıpkırmızı olurdu.

Bir kızın uzanabildiği bölgeler bir yere kadardı ve Phillip'ten oralar için yardım istemek fazla... Evet.

Yanmak daha iyiydi

Tekrar saatime baktım. Phillip dün gece tekne turumuzdan sonra restoranda da yoktu. Ve bu sabah açık büfe kahvaltı her zamanki gibi kalabalıktı... Phillip yine gelmemişti. O kocaman büfenin zevkini çıkarmamak suçtu bana göre.

Kaçak eşlikçimin yokluğunda ben de orta yaşlı ve çok tatlı bir Manchester'lı çiftle sohbet ettim. Buraya kriket turnuvasını izlemeye gelmişlerdi, neticesinde internette araştırma yapmak zorunda kaldım ve böcek türü olan değil, spor türü olan kriketi bulmayı başardım.

Koltuktan kalktım. Belki orada beklemeye karar vermiş olma ihtimaline karşı dışarı bakmalıydım.

Tam o sırada, büyük tahta kapılar açıldı ve Phillip yürüyerek içeri girdi. Üzerinde koyu bej rengi chino pantolon ile mavi bir gömlek vardı ve suratı sirke satıyordu.

"Buradasın işte," dedi.

Gülümsedim. "Selam."

"Seni bekliyordum."

"Ah, öyle mi? Nerede?"

"Lobinin önünde."

"Ay, çok affedersin," dedim. "Lobide buluşalım dedin zannettim?"

"Hayır, önünde dedim. Hadi gidelim," dedi ve arkasını döndüğü gibi otoparka yürüdü. Dünkü tekne turundaki adam neredeydi?

Ben de kaşlarımı çatarak onu takip ettim. "Bir yanlış anlaşılma oldu. Sadece on dakika geciktik."

"Hı hı," diye mırıldanıp elini siyah saçlarında gezdirdi. Az önce duştan çıkmış gibi saçlarının uçları ıslaktı. O kötü ruh hâli, kara bir bulut gibi etrafını sarmıştı.

"Bana lobide beklememi söyledin," dedim sessizce. "Geç kalmamıza neden olduğum için üzgünüm ama bütün günümüzü bu yüzden mahvetmeyeceğim. Peki ya sen?"

Arabanın kapısını açıp tuttu ve yanıt vermedi. Âdeta o uyuz hâllerine geri dönmüştü ve hiç çekemeyecektim. Benim kendi derdim tasam bana yeterdi.

"Çünkü sen mahvedeceksen ben hiç gelmemeyi tercih ederim," dedim. "Yine de sağ ol."

Elini koluma koyup bana engel oldu. "Bir dakika. Yapmamalıydım... Bunun günü mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Emin misin?"

"Evet. Hıncımı senden çıkarmamalıydım." Çenesi bir kez seğirdi. "Özür dilerim Eden. Şimdiden uzun bir gün geçirdim."

"Tamam. Günün geri kalanını iyi geçirmeye çalışalım öyleyse."

Başını evet anlamında salladı ve elini yana düşürdü. Ancak yüz ifadesi değişmedi, o ciddi çizgiler yakışıklılığının üstüne kazınmış kaldı.

Arabanın arka koltuğuna oturdum. Şu ana değin bu seyahat çok az *plajda yatıp hiçbir şey yapmamakla* ama çokça risk almakla geçmişti. Muhtemelen ihtiyacım olan buydu. Son birkaç yıla ve Caleb ile

Ninova

ilişkime geri dönüp bakınca şaşırtıcı derecede az risk almıştık. Belki birlikte daha fazla risk alsaydık, dışarıda kendine riskler aramaya kalkışmazdı.

Böyle düşündüğüm için beni azarlayan Becky'yi zihnimde duyabiliyordum. Caleb ile Cindy'nin eylemlerinin arkasındaki nedenler hakkında konuşmak istemiyordu. Bazı açılardan benden bile daha öfkeliydi hatta çünkü öfkesini dizginleyecek kalp kırıklığı yaşamıyordu. Benim aksime, açıklamaya ihtiyacı olan benim aksime. İlk başta tek derdim, isteğim buydu.

Sadece nedenini söyleyin. *Neden, neden, neden?*

Elbette, nedeni yoktu. Uygun bir açıklama, kabul edebileceğim bir savunma yoktu.

Arabada yanımda oturan Phillip ise sessizdi. Camdan dışarıya bakıyordu. Karanlık ruh hâlinin sebebini merak ettim. Bu seyahate nişanlısıyla ya da düğünden sonra karısıyla gelecekti, eğer düğünden önce ayrıldılarsa... O ne düşünüyordu ve hissediyordu?

Taksiyle Barbados'un değişen manzaraları arasında yol aldık. Oteller ve restoranlarla dolu ana caddeden ayrıldık, adanın içerlek kısımlarına doğru girdik. Bir golf sahasının yanından geçip, göz alabildiğine uzanan şeker pancarı tarlasına vardık.

Bu şahane yolculuk boyunca yanımda oturan adamı ve uyuz ruh hâlini unutmuştum.

Yabancı bir ülkedeydim, yepyeni manzaraların, kültürün ve tarihin arasındaydım; keşfedilecek ne çok şey vardı, gözlerim akan manzaraya kilitlenmişti. Arabanın radyosundaki müzik değişti, tempolu bir soca şarkısı çıktı ve ağzım kulaklarıma vardı.

Sürücü güzel bir garaj yoluna yanaştı ve bizi kocaman taş bir malikânenin önüne getirdi. Rom şirketinin adı girişteki meşe varillerin üstünde gururla sergileniyordu.

Uzun siyah örgülü saçları karmaşık bir stilde beline kadar inen, güler yüzlü genç bir kadın tarafından karşılandık.

Ninova

"Bay ve Bayan Meyer," dedi. "Ben Angela, bugünkü tur rehberiniz benim. Hoş geldiniz. İmalathaneye geçmeden önce size bütün arsamızı gezdireceğim. Nasıl buldunuz?"

Phillip ve ben kafa salladık, ikimiz de kadını düzeltmedik. Elbette bu tur Phillip ve yeni gelini içindi. Rehberimizi takip ederken göz ucuyla ona şöyle bir baktım. Şu anda arabadaki hâlinden daha gevşemiş görünüyordu, yine de yüzünde okuyamadığım bir ifade gizliydi.

"Eee?" Rehberimiz omzunun üstünden sordu. "Rom tarihi hakkında ne biliyorsunuz?"

Pek bir şey bilmediğimiz belli oldu. Kız buna çok memnun oldu ve biz güzel mekânda gezinirken bütün hikâyeyi anlatmaya koyuldu. Bizi devasa bir şeker kamışı tarlasının yanındaki bir platforma götürdü, ham şeker kamışını tattırdı ve bu arazinin tarihini de hikâyeye ekledi.

Sonunda imalathanenin bulunduğu kocaman binaya girerek kavurucu güneşten kurtulduk.

"Biraz daha iyi misin?" diye fısıldadım Phillip'in kulağına, damıtılmış alkol dolu kocaman çelik bir kabın önünde durunca.

Phillip bana yan bakıp gözlerini kıstı. Daha net ifade etmeme gerek var mıydı?

"Moralin bozuktu ya?" diye ekledim.

Uzun bir süre sessiz kaldı, hiç yanıt vermeyecek sandım. Ancak sonra, omzuyla beni dürttü. "Daha iyiyim. Ama tadımı iple çekiyorum."

Kıkır kıkır güldüm, rehberimiz bize devam etmemizi salık verince sustum ama. Mümkün olduğunca çok fotoğraf çektim. Phillip bu kez sormadı, sadece elini telefonuma uzattı ve ben de devasa bir bakır silindir kabın önünde poz verdim.

Varilleri gördük, farklı vintage içkilerle tanıştık, fermantasyon ve yıllandırma süreçleri hakkında bilgi sahibi olduk. Phillip kollarını göğsünde kavuşturmuş, damıtma metotları hakkında ayrıntılı sorular sordu. Bu konuda yorum yapmadan edemedim. Ana binaya geri dönerken, "Seni hiç tanımasam, okuldayken öğretmenin göz bebeğiydin sanırdım," dedim.

Ninova

Güneş gözlüğü takıyordu, gözlerini göremedim fakat dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ben bir defasında okulun kapanış konuşmasını yapmıştım."

Ağzım açık kaldı. "Okul birincisi olarak mı?"

"Sana rekabetçiyim demiştim," dedi. Sesinde şakacıktan bir kibir saklıydı. Bu beni gülümsetti.

Tur rehberimiz bizi ana binanın büyük balkonunda bıraktı. Balkon, yerli bitkilerle dolu güzeller güzeli bahçeye nazırdı. Bizi barmen ve tadım rehberi Ryan'a teslim etti, Ryan da bize her biri farklı bir blend olan dört kadeh rom ikram etti.

Bardaklar çok küçük de değildi.

Ryan'ın talimatlarını takip ederek her birini sırayla tattım. Alkol boğazımı yaktı ve sonunda kafam hafiften pamuk gibi oldu.

"Porsiyonlar fazla büyük," dedim Ryan'a. Kısacık tıraş edilmiş saçlı, esmer tenliydi, tel çerçeveli gözlüğü açık renk gözlerini belirginleştirmişti. Her bir vintage profilini açıklayışına bakılırsa, bu onun sadece mesleği değil, tutkusuydu.

"Baja porsiyonu," diyerek güldü. "Ben her şeye rom katarım. Keklere, kurabiyelere, barbekü marine ederken, patates salatasına. Hatta bir kere kahvaltılık gevreğime bile koydum."

"Gerçekten mi?"

"Ah evet. Sütü kesiyor ama. Romla daha iyi olmayan pek az şeyden biri olabilir."

Resmî tadımın ardından her birimize ikişer kokteyl verildi. Bir tane *planter's panç*,[2] bir tane *rum sour*.[3] İkisi de çok güzel bardaklarda, süslerle birlikte servis edilmişti. Ryan bize dilediğiniz kadar kalabilirsiniz dedi ve küçük bir kâse cips getirip, bizi yarı sarhoş vaziyette gölgede otururken bıraktı.

Sandalyede arkama yaslandım. "Tanrım, amma çok rom içtik."

"İki içkimiz kaldı."

---

2 Rom, limon suyu ve şekerle hazırlanan bir kokteyl -en.

3 Rom, portakal suyu, limon suyu, şeker şurubu ve pastörize yumurta beyazı ile hazırlanan bir kokteyl -en.

Ninova

"Normalde bu kadar çok içmem ben. Özellikle de rom hiç içmem. Romla ilgili bir sıkıntım yok, yanlış anlama. Harika bir içki."

"Ryan dinlemiyor merak etme," dedi Phillip.

Kıkırdayarak gülmeye başladım. "Başından savarak konuşmadığın zaman çok komiksin, biliyor musun." Sonra kaşlarımı çattım. "Hoş diğer zamanlar... Yani pardon."

Güneş gözlüğünü çıkardı. Romdan etkilenmemiş olmadığı gözlerindeki parıltıdan belliydi. "Hayır, dürüstlüğü sevdiğimi söylemiştim. Ayrıca günün başında da tam bir uyuzdum."

"Tamam. O zaman evet, öyleydin."

Eliyle ensesini ovuşturdu. "Bazen öyle oluyorum, özellikle dakiklik konusunda. Gurur duyduğum bir yanım değil."

"Olsun. Hepimizin bir kusuru var."

"Senin hiçbir kusurun olmadığından emin sayılırım," dedi. "Eh, belki simi çok fazla sevmen hariç. Bir de belki herkese fazla güveniyorsun. Ve gereğinden fazla konuşkansın."

Sinirlenerek ağzımı açtım. *Herkese fazla güvenme* kısmı bam telime basmıştı. "Kusurum olmadığını söylüyorsun, sonra gelişigüzel üç tane sıralayıveriyorsun ha?"

Phillip içkilerinden birine uzandı. "İlk ikisinin erdem olduğu söylenebilir. İnsanlar iş görüşmelerinde işkolik olduklarını söyler ya hani?"

"Bahse girerim, sen de şimdiki işine öyle alındın."

"Sence ben işkolik miyim?"

"Son beş dakikadır e-postalarını kontrol etmediğine şaşırdığımı belirtmek isterim."

Phillip yavaşça gülümsedi. "Hoş bir şeyler dikkatimi çaldı."

Ah. *Planter's panç* kokteylimden büyük bir yudum alarak yanıt vermekten kaçındım fakat burnuma baharat kaçtı. Öksürük krizine girdim. Phillip masanın karşısından bir bardak su uzattı.

"Çok hoş," diye zar zor konuştum. "Şimdi de rom beni öldürmeye çalışıyor."

Ninova

"Bence alkolün genel olarak büyük planı bu," dedi. "Belki o yüzden hepimiz içiyoruz. Zehir bu, hepimiz biliyoruz ama yine de, çoğumuz iddiayı kazanıyor."

Bakakaldım.

"Ne?" dedi.

"Bayağı derindi."

Phillip burun kıvırdı. "Değildi. Ben de senin gibi içkiyi fazla kaçırdım, sadece senden bir nebze daha iyi kaldırıyorum."

Bacak bacak üstüne attım. Uyluklarım ciğer gibi yandığı için canım acıdı. Fakat karşımda bu kadar cezbedici biri otururken bu acıyı da duymazdan gelmek kolaydı. Henüz sormayı beceremediğim bir sürü şey vardı. Yeni tanıştığın bir insana, özellikle de böyle aksi birisine sorulamayan sorularım. Fakat bu güzel mekânda olmak, bu kadar çok romu yuvarlamak, soruları mümkün kıldı.

"Eee, gündüz neden sinir olmuştun? Sırf biraz geç kaldığımız için olamaz."

Phillip parmaklarını hafifçe bardağa vurdu. "Hayır," dedi sonunda. "Öncesinde bir telefon geldi ve pek iyi gitmedi."

"Ah, yoksa müvekkillerinden birinin hapse gireceğini mi öğrendin?"

Göz kapaklarını hafifçe kısarak gözlerimin içine dümdüz baktı. "Ben bundan çok daha iyi bir avukatım."

"Ayrıca ceza davalarına bakmıyorsun."

"Evet, o da var," dedi. "Ama en çok *ben harikayım* kısmından dolayı."

"Telefon konuşması neyle ilgiliydi o hâlde?" diye sordum.

Phillip bardağını sıkıca tuttu. Bir çeyrek tur döndürdü, sonra diğer tarafa. "Senin merakın da hiç bitmiyor."

Mahcup bir şekilde gülümsedim. "Evet. Birbirimiz hakkında bilmediğimiz tonlarca şey var."

"Çoğu şeyi bilmiyoruz, doğru. Yeni tanışmanın doğal bir sonucu."

Bakışlarımı içkime indirdim. Uzakta bir yerde bir kuş cıvıldadı.

Ninova

Gölgede olmamıza rağmen, güneşin sıcaklığını çıplak kolumda hissettim. "Eski nişanlın mıydı?"

"Hayır," dedi. "Kız kardeşimdi. 'Sana söylemiştim' demeden duramadı."

"Ah. Olmayan düğün için mi?"

Phillip sadece çok az keyiflenerek dudağını kıvırdı. "Evet ve eski sevgilim hakkında genel anlamda."

"Tanrım, bunun insanın canını nasıl sıkabileceğini tahmin edebiliyorum."

Phillip pek oralı olmadan omuz silkti. Konuştuğunda sesi hissizdi. "Olabilir ama ben ona sinirli değildim. Haklıydı."

Bir şey kafama dank etti.

"Sen kendine kızıyordun," dedim yavaşça, "kardeşinin gördüğünü göremediğin için?"

Phillip içkisine baktı, sonra gözlerini kaldırdığında gardını almıştı. Fakat arkasından başıyla onayladı. "İnsanları okumada iyisin Eden."

"Sen okuması çok ilginç bir insansın."

Phillip hafifçe güldü. "Tanrı yardımcım olsun öyleyse."

Ben de gülmeye başladım. *Planter's panç*'ımdan bir yudum içtim ve sandalyede gevşeyip yayıldım. Aramızdaki ortam sakin ve kaygısızdı. Hepsinden öte, rahattı. "Dönerken götürmelik bir iki şişe rom alacak mısın?"

"Bunu düşünmemiştim," dedi Phillip. "Sen alacak mısın?"

"Evet. Birini annemlere, birini en yakın arkadaşım Becky'ye vereceğim, hamile ama olsun. Tadana kadar bir yıl beklemek zorunda kalacak," dedim. Karanlık bir düşünce aklımdan geçti ve gülümsedim. "Belki bir şişe de eski nişanlıma almalıyım."

Karşımda oturan Phillip'in eli havada dondu. Kaşlarını iyice çattı. "Bunu yapar mısın?"

"Muhtemelen hayır. Yine de düşünmesi komik işte. Hani, 'Bak neler kaçırdın gerizekâlı,' der gibi. Belki yanına bikinili çekilmiş bir fotoğrafımı koyup." Elimle yüzümü kapattım. "Yok ya, hayatta öyle bir şey yapmazdım."

Ninova

Phillip eğleniyor gibi konuştu. "Hâlbuki yapsan içinin yağları erirdi, değil mi?"

"Evet. Hatta yeri gelmişken anahtarla arabasını da çizsem tam olurdu."

Phillip kısacık güldü ama tam bir kahkahaydı. Karanlık ve leziz. "Senin gibi birini bile şiddeti düşünmeye ittiyse en kötü senaryoyu düşünmeye başlarım. Ne yaptı bu kadar?"

Başımı sandalyenin arkasına yaslayıp yakındaki eve baktım. Karışımda oturan adam yerine, birbirine kenetlenmiş tuğlalara bakarken hikâyeyi anlatmak bana daha kolay geldi.

"Utanç verici derecede klişe aslında. Şirketin birkaç saat uzaklıktaki şubesinde çalıştığını söyledi ve geceleri geç geliyordu, ara sıra da hafta sonu seyahate çıkıyordu. Ne gariptir ki bu seyahatların çoğu, en yakın arkadaşım Cindy'nin eyalet dışında yaşayan anne babasını ziyarete gidişiyle aynı tarihlere rastlıyordu."

"Kahretsin," dedi. Phillip'in ses tonu artık hiç keyifli değildi.

"Aynen anladığın gibi. Benim başnedimem olacaktı. Becky hamile olduğu için teklifimi geri çevirmişti... Hep derdik ki Becky teğmenim, Cindy ise komutanım." Phillip'e doğru döndüm. Sessizdi, beni izliyordu. Dinliyordu.

Rom, anlatmamı kolaylaştırıyordu.

"Fakat bir hafta sonu yalanlar birbirini tutmadı. Ben sebebini çakmayacak kadar saftım. Aslında çakan kişi Becky oldu. Ben de Caleb'ı aradım ve Cindy otel odasında yanında mı diye sordum... Bahaneleri sıralamadan önce birkaç saniye durakladı." İç geçirdim. "Başından beri burnumun dibindeymiş."

"Genellikle öyle olur zaten," diye mırıldandı Phillip içkisine bakarak. Kadehin içindekileri şöyle bir çevirdi ve buzlar birbirine çarptı. "Ne zaman oldu?"

"Aşağı yukarı üç ay önce. En manyak kısmı öğrenmek ister misin?" Phillip evet anlamında kafasını salladı. "Caleb sahiden düğünden vazgeçmeden devam edebiliriz sandı. Olanlara hemen son vereceğine, ko-

Ninova

calığı erkek arkadaşlıktan daha iyi yapacağına yemin etti. Sanki ben bunu kabul edermişim gibi?"

Phillip içkisinden bir yudum aldı. "Tam bir gerzeğe benziyor."

Şaşırarak güldüm ve bir saniye sonra o kadar çok kahkaha atıyordum ki içkimi masaya koymak zorunda kaldım. Bu cümlenin son derece gerçekçi ifade edilişi durumu daha on ikiden vuramazdı.

"Evet," dedim. "Aynen öyle, evet."

"Ne kadardır birlikteydiniz?"

"Yedi yıldır."

"Hay içine edeyim." Phillip uzun bacağını masanın altına doğru uzattı, ayakkabısı sandaletimin yanındaydı. "Üzüldüm demek isterdim ama kurtulmuşsun."

"Ben de öyle düşünüyorum. O yüzden bu seyahate geldim. Keyfini çıkarmak zorundayım. *Zorundayım.* Çünkü... Çünkü Karayipler'e gezi hayali kuran bendim. Bu pahalı balayını ben istemiştim. Ve yer ayırttım, planladım, bütün programımızı yazdım çizdim, yarısını ödedim. *Rüyalarımın* tatiliydi bu. Bunu da elimden almasına nasıl izin verebilirdim?"

"Zevkini çıkararak intikam almak," dedi Phillip.

"Doğru bildin. Eğer bundan da keyif almazsam o zaman ne anlamı var, değil mi?"

"Katılıyorum," dedi ve gerçekten beni anlıyor gibiydi. "Ona verebileceğin en yıkıcı darbe bu olur. Mutluluğun."

Ninova

On İki

Tatil köyüne dönüş yolunda arabada kikir kikirdim. Phillip daha ağırbaşlıydı ama onun da ağzının köşesinde bir tebessüm kalmıştı. *Rom sayesinde hepsi.* Belki güneş, tur ve bu güzel gün sayesinde de.

Başım dönüyordu. Son derece zevkli bir histi, sanki yine gece yarısıydı, havuzda sırtüstü uzanmış, suda yüzüyor ve yıldızlı göğe bakıyordum.

Arabadan indik ve kendimizi tatil köyünün kocaman ahşap kapılarının önünde bulduk. Geç olmuştu fakat yatıp uyuyacak kadar da geç değildi, güneş yeni batmıştı. İstediğim son şey küçük odama geri dönmekti. Tek başıma.

Böylece bahçeye doğru döndüm, plaja inen patikaya adım attım. "Ben yürüyüşe çıkacağım."

Phillip arkamdan hafifçe güldü. "Yürüyecek kadar ayık mısın?"

"Sarhoş değilim. Sadece biraz çakırkeyif oldum," dedim, şahane bir düz çizgide yürüyerek de kendimi kanıtladım. Phillip yavaş ve rahat bir tempoda beni takip etmeye başladı. "Yine gece yarısı yüzmeye kalkmayacaksın, değil mi? Çünkü gece yarısma daha çok var."

"Yine mi? İlkinde beni yoldan sen çıkarmıştın, hatırlatırım."

"Doğru. Çok kötü örnek oluyorum."

"En kötüsü," dedim. Yavaş adımlarım beni plaja kadar getirdi. Sandaletlerimi çıkarıp kumlara yalın ayak bastım. "Burası şahane bir yer değil mi?"

Ninova

Phillip onaylayarak alçak bir ses çıkardı, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. "Tatil köyünün her yerini gezdin mi?"

"Çoğunu gezdim, evet. Yani sizin kısım demir kapılarla çevrili."

"Sadece özel bungalovların etrafı," dedi Phillip. "Gel, sana göstereyim."

Bungalovlara giden patikaya doğru dizilmiş boş şezlongların yanından geçtik. Çok geçmeden arkasında villaların karmakarışık sıralandığı demir kapının yanındaydık. Çim çitler villaları birbirinden ayırıyordu ve ufak bir havuz gözüme çarptı. Uzaktan dikizlemelerim esnasında bunu kaçırmıştım.

"Gerçekten kendi havuzunuz mu var?"

Phillip başıyla onaylayıp demir kapıyı açtı. "Görmek ister misin?"

Kaldırım taşlarıyla döşeli yol, iki küçük bungalovun önünden geçiyordu. Bungalovlar özeldi ve etrafı kapalıydı. Phillip en uzak uca vardığımızda bir bungalovun arkasındaki daha küçük patikaya saptı. Anahtar kartını hızlıca dokundurdu, demir kapının kilidi açıldı ve Phillip'e özel arka bahçe ortaya çıktı.

"Aman Tanrım," dedim. "Bu nefes kesici."

"Öyle," dedi Phillip. Gözleri üstümde, kapıyı açık tutuyordu. Bu bir davetti.

Özel bungalovunun arka bahçesine adımımı attım. Küçük ama şirindi, otel havuzunun minyatür versiyonu buradaydı. Etrafı büyük saksılarda çiçeklerle çevriliydi ve plajdan bir taş atımı uzaktaydı. Bungalovun arazisinin bittiği yerde başlayan plaja.

Phillip hemen arkamdan verandanın demir kapısını açtı. Cam pencereden içerideki büyük odayı ve yatağın ucunu görebiliyordum. Balayı için böyle bir yerde kaldığımı hayal edemiyordum. Kalsaydım, seyahat programına ihtiyacım olmazdı. Burada takılırdım sadece; bahçede, plajda, yatakta.

Yanaklarım kızardı. Adamın otel odasındaydım. Yani içinde değildim. Ama tam kıyısındaydım.

Ninova

Phillip verandaya geri döndü. Keten gömleğinin en üst iki düğmesi açıktı, yanık göğüs kasları ve bir tutam göğüs kılı görünüyordu. Bir elinde minik şişeler taşıyordu.

"Minibarı yağmaladım," dedi.

Sırıttım. "Bu sana bir servete mal olacak."

"Değecek," diye yanıt verip bana küçük rom şişelerinden birini verdi. "Alkolsüz içecek de var. Dur alıp getireyim."

"Bungalovunda bir kuş sütü eksik desene."

"Evet. İki yüz adet gül yaprağı da ister misin?"

Kahkaha attım. "Hayır sağ ol, iyiyim."

"Tahmin ettim."

Havuzun kenarına oturup ayaklarımı suya soktum. Demek on iki numaralı bungalov buydu.

Phillip havuzun diğer kenarına çömeldi, tam karşımdaydı. Öylesine tutarlı ve bütün bir hâli vardı ki neredeyse gözüm korkacaktı. Sanki gevşemişken bile hâlâ gardım almıştı, sözlerini ve hareketlerini kontrol altında tutuyordu.

Ellerimin üstüne yaslanıp kafamı arkaya doğru attım ve gökyüzüne baktım. Hava karanlıktı fakat henüz bütün yıldızlar çıkmamıştı. Gökyüzünü tekrar aydınlatmalarını iple çekiyordum. Muhteşem bir manzaraydı.

"Buraya geleli bir haftayı geçtiğine inanabiliyor musun?" dedi.

Küçük rom şişemi kaldırdım. "Balaylarımızın yarısını sağ atlatmamızın şerefine."

Phillip kaşlarını çattı ama yine de kendi şişesini kaldırdı. "İlk haftamızın şerefine," dedi.

Kişi başı ikişer mini şişe yuvarladık, gökyüzünün altında, ayaklarımız özel havuzun içinde oturduk. "Eski sevgilini hiç anlamıyorum," dedim. "Onun yerinde olsam, sırf bu tatil için dişe diş savaşırdım."

"Hımm. Ama sen o *değilsin*," dedi Phillip. "Ayrıca böyle bir tatil onun için abartılacak bir durum değil."

Kaşlarımı çattım. "Abartılacak bir durum değil mi?"

Ninova

"Hayır, o..." Phillip kafasını salladı. "Boş ver. Yaşanan olaylardan sonra birlikte tatile çıkamazdık."

"Nasıl olaylar yaşandı?" diye sordum. "Yani, anlatmak istersen. Terapi gibi olabiliyor."

Phillip eliyle çenesini sıvazladı. Uzunca bir süre sessiz oturdu ve ben çizgiyi aştım mı diye düşünmeye başladım. Beni azarlayacak mıydı acaba?

Derken kafasını kaldırıp baktı. "Son dakikada fikrimizi değiştirdik."

"Ah," diye nefes verdim. "Gerginmiş."

Hafiften güldü ama keyifsiz bir gülmeydi. "Evet."

Yine bir sessizlik oldu ve içimden binbir tane soru fırlamak üzereydi. Daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Phillip'i birisiyle ilişkideyken canlandırmak zordu. Onu... bir başkasıyla.

Boğazımı temizledim. "Ben hiç beklemiyordum, ilişkimin başına gelenleri yani. Ya sen?"

Gözleri olağan dışı bir bakışla üstümdeydi. "Ben tahmin etmeliydim," dedi Phillip sonunda. "Çok farklı hayatlar yaşıyorduk."

"Sana yetiyor muydu?"

Elindeki şişeyi evirip çevirdi, elinde minicik görünüyordu. "O sıralar yetiyor sanıyordum. Sen ve senin göt kafa kadar uzun süre sevgili değildik."

Bir saniye bakakaldıktan sonra güldüm. "Göt kafa?"

"Ondan başka bir şey olamaz," dedi Phillip. Dudakları kıvrılmıştı fakat ses tonu ciddiydi.

"İnsan bir şeyleri yeniden gözden geçiriyor. Mesela ilişkiyi daha farklı görüyorsun. İlk başta sadece özlediğim şeyler aklıma geliyordu... Oysa şimdi, iyi ki kurtulmuşum dediğim şeylerin listesi daha uzun," dedim.

Elini dizine koyup kendini destekledi. "Pekâlâ. Kurtulduğuna sevindiğin, aklına gelen her madde için bir şat."

"Sen de yapacaksın ama," dedim. "Tamam mı?"

"Tamamdır. Ama önce sen başlıyorsun."

Ninova

Saçlarımı omzumdan geriye attım. "Eh, her tarafta spor salonunda giyilmiş çoraplar. Onları görmeyi bir an bile özlemiyorum."

"Şerefe," dedi ve romdan bir şat içtim. Boğazımı yakarak aşağı indi. Hayatımda hiç bu kadar çok romu bir haftada içmemiştim, muhtemelen bir daha da içmeyecektim.

"Sıra sende," dedim yüzümü buruşturarak. "Iyyy, çok sertmiş."

Bakışları tekrar ufka ve yavaşça kabarıp alçalan dalgalara döndü. Sadece ay ve yıldızların aydınlattığı deniz karanlıkta zor seçiliyordu.

"İnanamıyorum... Tamam. Eh, birisine *durmadan* nerede olduğumu haber vermek için *her an* mesaj atmayı özlemiyorum."

Kıkırdayarak güldüm. "Sizin ilişkiniz o tarz mıydı?"

Phillip eliyle yüzünü sıvazladı. "Geç saate kadar çalışmışsam ve haber vermeyi unutmuşsam... Eh. Bunu hiç aramayacağım."

"Çok stresli bir durummuş."

"Evet." Hatırasından kurtulmak ister gibi omuz silkti. "Hadi ama sende sırada ne var?"

"Eh, evde sessiz bir akşam geçirmekten *nefret ederdi*. Yani her an bir faaliyet olmak zorundaydı. Büyük bir sinema gecesi, arkadaşlarla yemek ya da koşuya çıkmak." Son iki yıldır, aramızdaki farklar bariz biçimde kendini göstermişti. Ben bütün akşam koltuğa kıvrılıp kitap okumak isterdim, Caleb ise bana sıkıcı ya da ezik derdi.

Phillip kaşlarını çattı. "Ne? En güzel şeydir."

"Koşuya çıkmak mı?"

"Hayır, evde sessiz bir akşam geçirmek."

"Değil mi?" Gülümsedim ve omuz silktim. "Neyse, senin kurtulduğuna sevindiğin diğer madde nedir?"

Rom şişesini dudaklarına götürdü. "Durmadan sosyal medya hesaplarını kontrol eden biriyle çıkmak," dedi ve şişeyi kafasına dikti. "Bundan kurtulduğuma kurban kesebilirim."

Kahkaha attım. "Ben olsam saçımı başımı yolardım."

"İnan bana," diyerek kaşlarını kaldırdı, "ben de yoluyordum." Rahat bir sessizlik çöktü. Parmaklarımla rom şişemin üstündeki minik

Ninova

etiketle oynadım, onu yavaşça sökmeye başladım. İçim ve dışım sıcacıktı.

"Eee," dedi Phillip. "Bana kurtulduğuna sevindiğin başka bir şey söyle. O göt kafa senin özlemeyeceğin ne yapardı?"

Etiketi tamamen kopardım. "Özlemeyeceğim... Bir dakika," dedim, kafamı iki yana sallayarak. Yanaklarım al al oldu. "Boş ver, boş ver."

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Ah," dedi Phillip keyifle. "Anladım."

"Neyi anladın?"

"Ne diyeceğini." Tek kaşını kaldırdı ve işte, belli belirsiz gamzesi yanağından bana göz kırpıyordu. "Caleb o bölümde alanının en iyisi değildi o hâlde, hı?"

Phillip'e bakamıyordum. "Vay canına. Söyleyeceğim şey o değildi."

"Değil miydi? Tamam öyleyse." Şişeden bir yudum daha içti ve bana inanmadığı sessizliğinden belliydi.

"Yani... evet, o beş dakikalık seansları özlemeyeceğim."

"Beş dakika," diye mırıldandı Phillip. "Tamam. Yani o göt kafayla sen katılım madalyası seksi yapıyordunuz?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sekste kazanan ya da kaybeden yoktur."

"Ah Eden, kesinlikle vardır," dedi. "Ben kazanmayı severim... Ve birlikte olduğum kadının da kazandığından emin olmayı. Hem de birkaç kez kazandığından."

Yanıt vermeden önce yutkundum. "Hıı."

"Ve maçlar da beş dakikadan uzun sürer." Ses tonu hep alışkın olduğum o gerçekçi ses tonuydu. Göz göze geldik, esprili bakışı, gülmenin getirdiği göz kenarlarındaki kırışıklık... Fakat parmakları dizinin üstünde ritim tutuyordu.

Sanki gösterdiği kadar etkilenmemiş değildi. "Yani bunu hiç özlemiyorsun o hâlde?" diye sordu.

"Caleb ile seks yapmayı mı?" diye sordum. "Yoksa genel olarak seks yapmayı mı?"

Ninova

"İkisini. Birini."

Boynumdan yukarı sıcaklık yürümeye başladı ama soruyu enine boyuna düşündüm. Karşımda oturan adamı alıcı gözüyle süzdüm. Plajdan çok batağa benzeyen bir alana giriş yapıyor gibiydik. "İlk başta ikisini de özledim. Artık sadece ikinciyi özlüyorum. Yani, sonuncu seçeneği. Genel olarak seks yapmayı."

Phillip'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Zor bir konu mu?"

"Yo," dedim. "Eh, belki biraz."

"Değiştirebiliriz."

Hayır anlamında başımı salladım. "Hayır, hayır. Sen? Özlüyor musun yani?"

Phillip başıyla yavaşça onayladı. "Evet, galiba."

"Mmm," dedim. Nefes almak zorlaşmıştı. "Doğal bence. Senin ilişkinde, o zaman ikinizin... o sorunu yoktu?"

Phillip gözlerini kaçırmadı. "Hayır ama başka bir sürü sorunumuz vardı, merak etme."

"Ah. Tamam."

Başını bana doğru eğdi. "Ne kadar oldu o zaman?"

"Benim en son..."

"Evet," dedi Phillip. Cümlemdeki söylenmeyen sözcük aramızdaki boşlukta genişlemeye başladı sanki; büyüdü, büyüdü ve artık ondan başka bir şey duyamaz oldum.

"Eh, en az üç aydan fazladır," dedim.

Phillip kaşlarını çattı. "Acılı."

"Eh, başlangıçta herhangi bir eksikliğin farkına varamayacak kadar üzgündüm aslında."

"Mantıklı tabii," dedi Phillip. "Peki ya sen..."

Telefonum yüksek sesle çınladı ve irkildim. Çantamın durduğu yere uzanıp telefonu çıkardım.

Mesajı okuyunca ağzım kulaklarıma vardı. "Aman Tanrım, bu gece kaplumbağalar yumurtadan çıkıyormuş!"

"Ne?"

Ninova

"Kaplumbağalar diyorum, bu gece yumurtadan çıkıyormuş."

"Bunu haber vermek için mesaj mı attılar?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır, Jamie attı."

"Jamie mi?"

"Katamaran turundan. Hatırlıyorsun, değil mi?" Ayağa kalkıp tekrar telefona baktım. "Lokasyonu da göndermiş. Bir sürü gönüllü olacakmış. Biz de katılabiliriz!"

Phillip'ten bir inilti geldi.

"İstemiyor musun?" diye gülerek sordum. "Hayatında bir defa görebileceğin bir şey, farkındasın."

Şişeyi kenara koydu. "Tanrım, çılgınsın sen."

"Evet ama sen biraz tatil çılgınlığı seviyorsun, değil mi? Hadi, gel benimle. Harika olacak."

Gözlerinde keyifle karışık bir teslimiyetle bana baktı. "Tamam," dedi. "Ama sonucundan şahsen seni sorumlu tutuyorum."

Çantamı omuzlamıştım bile. "Gel, gel. Yolda bana neden kurtulduğuna sevindiğini anlatırsın."

On Üç

Danışma bize bir taksi çağırdı. Görünüşe göre, Winter Resort'ta kalanların gece 10'da doğu kıyısına gitmek için taksi çağırtması hiç olağan değildi çünkü kadın bize aklımızı yitirmişiz gibi bakmıştı.

Phillip de onunla aynı fikirde gibiydi.

Ancak arabaya binerken hiç yorum yapmadı, biz oraya varınca o civarlarda kalıp beklemesi için taksiciyle anlaştı.

Jamie'nin yolladığı koordinata vardık fakat karanlık ve terk edilmiş bir yerdeydik. Dalga seslerini duyabiliyordum, o yüzden plaj yakında olmalıydı.

"Muhtemelen birazdan soyulacağız," dedi Phillip yanımda sakin sakin ve şaka yapıp yapmadığını anlayamadım. *Galiba* şakaydı ama kinayelerini çözmek zordu.

"Tabii ki soyulmayacağız!" dedim. Son iki saatte içtiğimiz rom beynimin arkasına bir karıncalanma olarak yerleşmişti, sanki istesen de istemesen de ayağınla ritim tuttuğun bir şarkı gibiydi. "Jamie ve ben, gün batımı turu esnasında bu dernekten bahsetmiştik."

Phillip buna bir şaşırdı. "Ya?"

Omzunu omzumla dürtükledim. "Evet. Sen telefondaydın sanırım. Hadi, bulalım şu grubu şimdi..."

Sık çalılıkların arasından yürüdük ve zemin, sıkı topraktan kuma döndü. Ay ışığı bütün bu manzaraya gümüşi bir gölge düşürüyordu ve çalıların arasından kıyıya vuran dalgaların sesini duyabiliyordum.

Ninova

Derken insan sesleri geldi.

"Bu taraftayız!" diye seslendi birisi. "Başlamak üzere!"

Midem heyecanla hop etti. "Kesinlikle doğru yerdeyiz."

"Zifirî karanlık," diye söylendi Phillip. "Kimsede fener yok mu?"

"Ah, fener kullanmak yasak. Yavruların kafasını karıştırır." Phillip'in elini tuttum. Sıcacık ve kuruydu. "Hadi gel, diğerlerini bulalım."

Jamie'yi bir kum tepeciğinin üstünde, diğer gönüllülerle birlikte katlanır bir masanın etrafında bulduk. Masanın üstü sıcak içeceklerle doluydu. Phillip ve ben sanki iki sıradan turist değilmişiz gibi aralarına buyur edildik, bize kahve ikram edildi ve sahildeki farklı yuvaların yerlerini anlattılar.

"Bu plajda çok var," diye açıkladı Jamie, birkaç tane bayrağı işaret ederek. Turuncu rengi, gecenin karanlığında belli belirsiz görünüyordu. "Bu akşamüstü süzdürmeye başladılar."

"Süzdürmek mi?" diye sordum.

Jamie sırıttı. "Evet, yani kum hareket etti. Alttan kazıyorlar demek oluyor. Birkaç saat içinde çıkmış olurlar."

Phillip'in elinde kahvesi, gözleri Jamie'ye kenetlenmişti. "En iyi yaklaşım müdahale etmemek mi?"

"Evet, kumu kazma işini onların adına yapamayız. Kumda izlerini bırakmak zorundalar. Bu yolla on yıl sonra yumurtalarını bırakmak için hangi kumsala gelmeleri gerektiğini biliyorlar."

Aman Tanrım. Öğrencilerime bunları anlatmak için sabırsızlanıyordum. "Bu gece hangi kaplumbağa türünün yumurtadan çıkacağını biliyor musunuz?"

Jamie evet anlamında başını salladı. "Bu plaja deri sırtlı kaplumbağalar yumurta bırakır."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi ve güldü. "Evet, siz de oturun ve gözünüzü açık tutun, olur mu?"

"Tabii. Tam olarak ne arıyoruz?" diye sordum. "Yani yardım etmek adına yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Ninova

Jamie sıkı sıkı örülmüş saçlarını kaşıdı. "Başıboş gezen köpek, firavun faresi ya da büyük kuşlara karşı dikkatli olun. Daha sonra gelip, çabucak karınlarını doyurmak isteyecekler ve onları kovalamak zorundayız. Ama sakın unutmayın, kaplumbağalara el sürmek yok."

Yemin ettim. "Ve ışık yok?"

"Hiç."

Plajda gönüllülerin olmadığı ama birkaç bayrağın bulunduğu bir kısma doğru yürüdük. Çantamdan yanıma aldığım plaj havlusunu çıkardım. Phillip beni sessizce izlerken havluyu ikimiz için yere serdim, sık bir çalının hemen yanındaydık ama plajı rahatça görebiliyorduk.

"Buradan gözleyebiliriz." Havluya oturdum. Phillip oturmadı, sadece bana bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Soyulmadık," dedi. Ufaktan şaşırmıştı buna.

"Evet. Gerçekten böyle olmasını mı bekliyordun?" Ellerimi serin kuma koyup arkama yaslandım. "Şaka yapıyorsun sanmıştım."

"Büyük ölçüde şakaydı," dedi. "Yine de pek inanmamıştım... Sen her gittiğin yerde böyle arkadaş mı bulursun?"

"Bazen, her zaman değil. Yeni insanlarla tanışmayı, yeni şeyler öğrenmeyi seviyorum, zaman zaman saf olabilmeme rağmen." Söylemesi içimi acıtıyordu. *Saf.* Caleb ve Cindy konusunda aylardır olduğum gibi.

Phillip başını iki yana salladı. "Onu demek istemedim. Sadece, burada son bulacağımız belliydi, değil mi? Ben senin masana oturmayı teklif ettiğim anda."

Ona dönüp gülümsedim. "Kesinlikle ve eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, teklif etmedin. Hadi otur şimdi. Çok uzunsun, kaplumbağaların kafasını karıştıracaksın."

Phillip sessizce ofladı ama söyleneni yaparak yanıma oturdu. "O ne demek yani?"

"Bu doğal ortamın mümkün olduğunca değişmemiş olmasına ihtiyaçları var. Ay ışığında yollarını bulmalarına, dalgaların ve kumların nasıl göründüğünü bilmelerine. Sen bütün kumsalın seyrini değiştirirsin."

Ninova

Phillip başını iki yana salladı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Gerçek bu. Hadi ama Phil. Neşelen biraz."

Bana göz ucuyla şöyle bir baktı. "Phil mi?"

"Sana kimse öyle seslenmez mi?" diye sordum, gülümsemeden edemeyerek.

"Hayır," dedi. "Seslenmezler."

"Eh, belki de sen daha çok bir Phillip'sindir. Phil çok rahat birinin adı gibi. Mangal başına geçmiş bir aile babasının mesela."

"Anladım," dedi Phillip, çok mantıklı bir teoriymiş gibi ve ceketinin iç cebine elini soktu. Cam tıkırtılarını duydum.

Kaşlarım havaya kalktı. "Getirmedin değil mi?"

"Ah, getirdim tabii," dedi Phillip. "Kahvene rom ister misin?"

"Evet. Gerçi hayatımda sanırım hiç romlu kahve içmedim."

"Bulunduğun yerin kurallarına göre hareket etmeli," diyerek şişenin yarısını bardağıma devirdi. Ayaklarım havlunun kenarını geçmişti ve parmaklarımı kuma batırdım. Yumuşacık dalgalar kıyıya vuruyordu, önümüz kapkaranlıktı ve yıldızlı gökyüzü battaniyemizdi. Bir yerlerde, tam altımızda, bu kumun içinde, dikkatlice yerleştirilmiş bayrakların altında yüzlerce deniz kaplumbağası şimdi yaşantısına başlıyordu.

"Bence," dedim, "şu anda olduğumdan daha mutlu olmadım hiç. Sen de hissedebiliyor musun? Ne kadar güzel bir gece yaşadığımızı?"

Çok uzun bir süre sessiz kaldı, yanıt vereceğinden şüpheliydim artık. Başımı dizlerime yasladım ve bakışlarımı kumsala doğru çevirdim. Başıboş köpek geziniyor mu diye baktım. Gözlem yaptım.

"Evet," dedi usulca. "Hissedebiliyorum."

Başımı çevirip ona baktım. Ay ışığının altında karanlık bir gölgeydi, gür saçları alnına düşüyordu.

Phillip de bana bakıyordu. "Firavun faresinin çoğulu nedir?" diye sordu.

Yüzüm aydınlanmaya başladı, güldüm. "Aklımın nasıl çalıştığını biliyorsun."

"Evet," dedi Phillip, "biliyorum. Bu soru hoşuna gider diye düşündüm."

"Firavunlar faresi olamaz ama keşke öyle olsaydı."

Ninova

Phillip romlu kahvesinden bir yudum aldı. "Dünya saçma sapan bir yer."

"Evet." Rüzgârda dalgalanan bize en yakın turuncu bayrağa doğru baktım. "Akşam yemeğinde masama oturduğuna sevinmiyor musun?"

"Yüksek kalite sohbetleri kaçıracakmışım, orası kesin," dedi. "Hollywood kalitesinde eğlenceyi de. Sizin oralarda da bu kadar çok belaya bulaşır mısın? Washington'dı değil mi?"

"Evet ve kesinlikle hayır."

"Teknelerden düşmek falan yok," dedi, "sağda solda tanımadığın insanları cazibenle etkilemek yok."

"Bu, benim tatildeki hâlim," dedim. "Seni temin ederim, bizim oralarda kararlı bir şekilde daha az sosyalim. Ve ayaklarım yere daha sağlam basar."

"Senin tatildeki hâlin," diye tekrar etti.

"Evet. Yani mesela buraya gelirken kocaman bir hasır şapka ile bizim orada asla giymeyeceğim rengârenk bir yazlık elbiseyi bavuluma koydum. Tatil kimliğimin bir parçası." Omzumu omzuna sürttüm. "Hadi söylesene Phillip. Seninki ne?"

"Eh, hasır şapkamı evde unuttum," dedi dümdüz bir sesle. "Renkli elbisemi de."

Kıkır kıkır güldüm. "Çok yazık olmuş."

"Hem de nasıl. Puantiyeli bana çok yakışır hâlbuki." Arkasından başını iki yana salladı ve kahve kupasını dudaklarına götürdü. "Of ya, çok salakçaydı."

Biraz daha güldüm. "Evet, yine de hoşuma gitti."

"Tatil hâlim bu benim," dedi. "Hiç niyetim olmayan bir ton şey yapıyorum."

"*Eğlenmek* senin için müthiş bir tatil hedefi." Kupamı onun bardağına değdirdim. "Benim hedefimse, kendime meydan okumak."

Phillip tek kara kaşını kaldırdı. "Kendine meydan okumak ha?"

"Evet. Tekrar yaşamaya başlamam lazım, anlarsın ya? Düğünüm iptal edilince ve ilişkim patlayınca..." Başımı iki yana salladım. "Beni sarstı. Çoğu akşam pijamalarımla evde oturmayı ve eski filmler izlemeyi sevmeme rağmen, *sırf* bunu yapamam ki."

Ninova

"Hımm," dedi Phillip. Arkasından, başka bir şey demedi.

Ellerimi serin kuma koyup arkama dayandım. Belki birlikte geçirdiğimiz şu günlerin etkisiydi, belki de romun etkisiydi. Fakat neler düşündüğünü neredeyse sezinleyebiliyordum.

Ayağımla ayağına hafifçe vurdum. "Hadi söyle."

"Bir şey söylemek üzere olduğumu nereden anladın?"

"Anlıyorum işte."

Phillip elini saçlarında gezdirdi. "Amerika'da tanışsaydık benden hoşlanmazdın, bunu düşünüyordum işte."

"Nereden biliyorsun? Ben buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Hakikat bu," dedi Phillip.

"Eh, bizim orada tanışsaydık sen bana dönüp bakmazdın bile, o yüzden sanırım eşitiz."

Phillip kaşlarını çattı. "O ne demek?"

İçeceğimden uzun bir yudum aldım. Alev almış kahve tadındaydı. "Önemli değil," dedim. "Sanırım iyi ki Barbados'ta tanıştık demek oluyor. Tatil hâllerimizle."

"Mmm. Gerçi bence... Üşümüşsün," dedi gözleri kollarıma takıldığında. Tüylerim diken dikendi.

"Azıcık. Önemli değil."

Bardağını kuma koyup ince ceketini sırtından çıkardı. Tişörtü azıcık yukarı sıyrılınca bir parça kaslı sırtı gözüktü.

"Al," dedi.

Parmaklarımla yumuşak kumaşa dokundum, hâlâ Phillip'in vücut ısısından sıcaktı. "Sen üşümeyecek misin?"

"Hayır. Tatil hâlimdeyim," dedi ve arkamıza kolunu yasladı. "Benim tatil hâlimse homeostazda mükemmeldir."

Phillip'e bakakaldım.

"Ne?" diye sordu.

"Hiç," dedim. "Sahiden çok komiksin. Sadece belli etmiyorsun."

Phillip homurtuyla güldü. "Bu fedakârlığımı onurlandır ve ceketi giy Eden."

Ninova

Cekete sarındım. Onun gibi kokuyordu; sabun, sıcak ten ve erkek. Erkek parfümlerini tarif ederken neden tumturaklı cümleler kurulduğunu merak ettim. Sabah pusu ya da miskli çam kokusu gibi kelimelere ne gerek vardı, zira hiç öyle kokmazlardı. Çok daha güzel kokarlardı.

"Cekette bir sorun mu var?"

Burnumu çeke çeke koklamayı kestim. "Hayır. Sıcacık. Ve, ıı, kumaşı çok güzelmiş."

"İyi," dedi Phillip. Hoşuna gitmiş gibi konuşmuştu. "O hâlde kaplumbağaların yumurtadan çıkmasını sabaha kadar burada beklememiz gerekebilir?"

"Teknik anlamda, evet, sanırım. Ama bu küçük bir fedakârlık."

"Asırlardır kaplumbağalar, biz olaya dahil olmadan da yumurtalarından çıkıyordu," dedi. "Eminim bir asır daha çıkmaya devam ederler."

"Eh, fakat şu anda hayatlarını tehdit eden birçok unsur var. Çoğu insanlar tarafından yaratılmış. Onların karşısındaki en büyük tehdit biziz."

Phillip tek kaşını kaldırdı, gamzesi yine belirginleşti. "Bayağı narsist bir bakış açısı. Biz en büyük tür değiliz, biliyorsun."

"Biliyorum, tam da bu yüzden buraya onları *korumaya* geldik ya. Hadi gel, sırf laf olsun diye muhalifsin." Elimi dizine yasladığı bileğine doladım. Teni sıcak ve semsertti. Bedeni sırf kas ve kemikti. "Bana eğlenmediğini söylesene."

"Gecenin bir vakti plajın ortasında oturuyorum," dedi. Fakat gözlerinin kenarları yumuşamıştı.

Elimi bileğinden çekmedim. "Evet, şu anda çok daha kötü şeyler yapıyor olabilirdin. İş için doldurman gereken bir sürü hukuki evrakı düşün mesela."

"Hımm."

"Kullanabileceğin tokmakları."

"Ben hâkim değilim Eden."

"Mahkemede savunabileceğin onca davayı. Bu çok daha iyi değil mi?"

"Yine çoğu gün yaptığım bir şey değil," dedi, "ama ne demek istediğini anlıyorum. Ya sen? Elinde makasla sağa sola koşan yaramaz çocukları azarlamayı özlüyor musun?"

Ninova

"Bu, hemen hemen hiçbir zaman yaşanmayan bir olay."

"Hemen hemen, asla demek değildir."

"Hayır," diye güldüm, "değildir."

Phillip'in gözleri bir saniye dudaklarıma kaydı. Nefesim sıklaştı, sinirlerim mideme toplandı.

"Zamanı geçirmek için bir şey yapabiliriz," dedim.

"Ya. Herhangi bir fikrin var mı?" İlk oturduğumuzdakinden daha yakınımdaydı. Ben mi yaklaşmıştım? Yoksa o mu?

"Şey, her taraf kum. Kumdan kale yapabiliriz?"

"Yapabiliriz," dedi. "Ama bunu yirmi yıldır yapmadım."

"Muhtemelen kaplumbağaları da rahatsız eder."

"Evet ve bunu asla istemeyiz," dedi Phillip.

"Hayır. Doğal hayatı korumak... önemlidir."

"Hı hı." Sıcak nefesini yanağımda hissedebileceğim kadar yakınımdaydı. "Olduğumuz yerde kalmak daha güvenli bir seçenek."

"Evet. Çok."

Bir saniye geçti, bir saniye daha, aramızdaki yakınlık tehlikeli bir hâl alıyordu. Kesinleşmeden hemen öncesindeki o an, beklenti göğsümde fiziksel bir ağırlığa dönüştü.

Derken, dudaklarımız temas etti.

Taze kahve ve rom tadındaydı, bu yakınlık karşısında gözlerimi kapadım. Yabancıydı ve tam doğru değildi fakat sonra Phillip başını yana eğdi ve birdenbire cuk oturduk. Dudakları, dudaklarımda gezindi.

Sanki beni öpmeyi daha önce düşünmüştü.

Omurgamdan aşağı bir enerji akımı indi ve dalgaların sesi, diğer gönüllülerin konuşmaları sustu.

Elim omzunu buldu, oradan boynuna gitti.

Phillip gırtlaktan bir sesle, "Gel buraya," dedi ve tamamen bana doğru döndü. Belime kolunu dolayıp beni kendine çekti ve tekrar öpüşmeye başladık. Bu kez çok daha uyumluyduk, göğsü göğsümdeydi.

Bir elini sırtımda gezdirdi ve hafif mi hafif, gıdıklayan dokunuşu karşısında ürperdim. Sinirlerim elektrik verilmiş gibiydi ve cildim incecikti, sanki dünyayı aşırı güçlü hissediyordum.

Ninova

Phillip dilini alt dudağıma sürttü, sonra öpüşmeyi derinleştirdi. Kalp atışlarım kulaklarımın içindeydi.

Tabii ki çok iyi öpüşüyordu.

Eliyle yanağımı okşadı, saçlarıma dokundu, yüzümü sabit tuttu. Onun dokunmasına izin çıkınca bana da izin çıktı ve elim boynundan saçlarına kaydı.

Kısa saç telleri kalındı ve deniz ile güneşten sertleşmişti. Parmaklarımı saçlarına doladım. Tırnaklarım yanlışlıkla kafa derisini çizdi.

Phillip ağzımın üzerinde inledi ve çıkardığı ses kasıklarımdaki bir kası harekete geçirdi.

"Of Eden," dedi dudaklarımın üstünde mırıldanarak. Sırtımdaki eliyle beni daha çok kendine çekti. "Bilseydim..."

Kıkırdadım ve dudaklarımı tekrar onun dudaklarına bastırdım. Henüz işim bitmemişti. Bu sıcaklığa, bu yakınlığa, bu düşünmemeye doyamamıştım.

Yakınlardan gelen tiz bir çığlık düşünmemeyi imkânsız kıldı. "Başladı! İlk kaplumbağalar çıkıyor!"

Plajın diğer tarafından heyecanlı tezahüratlar yükseldi. "Herkes gözünü dört açsın! Köpek gelmesin! Firavunlar fareleri gelmesin!"

"Firavunlar faresi," diye fısıldadım Phillip'in dudaklarına.

Usulca güldü ve arkaya yaslanıp gözlerimin içine baktı. Gözlerindeki bakıştan boğazım kurudu. "Evet. Gösteri zamanı Eden."

Titrek bacaklarımla ayağa kalktım. Phillip beni takip etti, yanımda upuzundu. Fakat göründüğü kadar kayıtsız değildi. En yakındaki kaplumbağa yuvasının yanında bana katılmadan önce boğazını temizledi ve eliyle saçını düzeltti.

Titreyen kum yüzeyinin altında bir kaplumbağa belirdi. Minicikti, birkaç gün önce denizin içinde gördüğümüz büyük kaplumbağaların mükemmel bir replikasıydı.

Yeni bir yaşam başlıyordu.

Ninova

On Dört

Olmayan balayımda yapmayı umduğum ya da beklediğim bir sürü şey vardı. Bebek kaplumbağaların yumurtadan çıkışını ve okyanusa ulaşmasını izlemek, kesinlikle bunlardan biriydi. Ama benim gibi bir turistle yıldızların altında öpüşmek?

Eh, benim gibi bir turistle herhangi bir yerde öpüşmek, hele hele ay ışığıyla aydınlanmış bir plajda. Caleb ile ayrıldığımızdan beri geçen üç ay içinde, biriyle çıkmak aklımın ucundan bile geçmemişti.

Yani, belki *bir* kere geçmişti ama asla iki kere değildi çünkü bu bana kaçınılmaz olarak kötü ilk buluşmaları ve insanların kullandığı tanışma uygulamalarını hatırlatıyordu. Üniversiteden ziyarete geldiğim bir yaz Caleb ile yeniden bağ kurduğum yıllarda hayat daha basitti.

Hoş, Phillip ile ben çıkıyor sayılmazdık, yakınından bile geçmiyorduk hatta.

Tek yaptığımız öpüşmekti. Bir kere.

Amma da öpüşmeydi yalnız. İnsanların neden öpüştüğünü bana hatırlatan cinstendi, bu garip ritüelin neden bizim türümüze özel olduğunu. Objektif açıdan garip, subjektif açıdan şahaneydi.

Saatler gece yarısını çoktan geçmişken otelde vedalaştık. Phillip saçlarımı arkaya attı ve ben hiç kıpırdamadan durdum, sonra da kendi yollarımıza gittik. Ben asansörlere doğru, oysa özel bungalovuna doğru.

Ninova

Ertesi sabah oldu ve kahvaltı sofrasında kıpır kıpırdım. Sinek kuşu Barbados'a has bir türdü fakat şu anda sanki hepsi benim mideme toplanmış, hızla kanat çırpıyordu.

Phillip nadiren burada görünürdü fakat bazen sırf bir fincan kahve almaya gelirdi. Belki bugün o gün olurdu.

Not defterim masada yanımda açık duruyordu, karakter ve olay örgüsü notlarım üzerinde çalışılmak üzere oradaydı ama tek kelime yazmadım.

Phillip belki de dün akşamki olay hiç yaşanmamış gibi davranırdı. Nasıl tepki verirdim bilmiyordum. Fakat bundan daha kötü bir alternatif vardı ki bu da öyle yapmamasıydı ve o zaman ne yapardım, onu da gerçekten bilmiyordum.

Yani, hazır olduğum söylenemezdi. Başka biriyle çıkmaya kesinlikle hazır değildim. Burada o ihtimal bile söz konusu değildi çünkü ikimiz de bir hafta sonra evlerimize dönecektik. Fakat çılgın bir tatil aşkı yaşamaya hazır olduğumdan da emin değildim.

Becky olsa beni alkış kıyamet desteklerdi. *İzin ver, bunu ben de senin üzerinden yaşayayım!*

Belki de bu yüzden dün gece sahildeki öpüşmeyi mesajla ona haber vermemiştim. O öpüşme kendi evreninde yaşıyordu, yıldızlı göğün altında ve dalga sesleri arasındaydı. İki insanın muhteşem geçen birkaç dakikalığına kendilerinden çok farklı bir şeye dönüştükleri bir yerdeydi.

Kahvaltıdan sonra kumsala indim. Şaşırtıcı şekilde yine güneşli, sıcak bir gündü ve buraya geleli bir hafta olduğuna inanamadım.

Güneş kremine bulandım ve ne olur ne olmaz diye şemsiyeli bir şezlong kaptım. Ardından beynimin dün geceki olaylara odaklanmasına izin vermemek için Google'a *Barbados sörf dersleri ve en iyi doğa yürüyüşü rotaları* yazdım.

Dikkat dağıtmak harika bir taktiktir.

Caleb ve Cindy'den hemen sonra bu taktiği yoğun bir şekilde uygulamıştım. Mütemadiyen kulaklığımdan podcast dinliyordum, bu yöntemle kalbimin kırılma sesini hemen hemen bastırabiliyordum.

Ninova

Hemen hemen.

Denizde bir tur yüzdükten sonra bu tatil köyünde geçen cinayet romanımın olay örgüsünü çözmeye geri döndüm. Ana karakterleri bulmak benim için neden bu kadar zordu? Yan karakterler gibi değildiler. Etrafıma bakıp bir ilham alıp geçemezdim ki, özellikle de bu karakterler büyük bir derinliğe ihtiyaç duyarlarken.

Fakat sürecin bu olduğunun farkındaydım. İlk romanımı yazdığımda da aynısı olmuştu... Gerçek bir yayıncı bulduğum romanımı. Başıma gelen en iyi şey olarak başlamıştı, muhtemelen o yüzden düşüşü de o kadar sert gelmişti.

İlk kitabım. İlk romanım. Üniversite yılları esnasında yazdığım, yeniden yazdığım ve tekrar, *tekrar* yeniden yazdığım, kelimelerini kendi adım kadar iyi bildiğim romanım.

Bir kitabı yayımlatmak, hele hele bir ilk romanı yayımlatmak imkânsıza yakındı. Geleneksel yayıncılar size iğne deliği kadar yer açıyordu... Fakat ben oradan geçmiştim. *Ölümcül Bir Adım* adlı romanım yayımlanmıştı ve yayıncım o kadar heyecanlıydı ki bir lansman partisi yapmıştık. Lansmandan yaklaşık altı hafta sonra o heyecan sönmeye başladı.

Hem de küt diye.

Kitabı benim pazarlamamı istediler. Bir gecede, sihirli bir şekilde sosyal medyada bir takipçi kitlemin olmasını istediler. Açıkça belirttikleri üzere, pazarlamaya daha fazla para harcamak istemiyorlardı... çünkü kitap iyi satmıyordu.

Bugüne bugün, hâlâ aldığım avansı çıkaramamıştı.

Yayıncım benden başka kitap satın almak istemiyordu. Yani, hikâyelerimi artık ben, kendim şahsım için yazıyordum. Memnun edecek bir editörüm, önünde eğilecek bir yayıncım yoktu. Okuyucum da yoktu. Fakat belli ki ilk seferinde de yoklardı.

Gözlerimi kapatıp şezlongda arkama yaslandım. *Düşün Eden. Düşün.* Bu hikâyeyi nasıl başarılı kılabilirdim? Önümüzdeki altı ayı nasıl karakterlerle birlikte geçirmek istiyordum?

Ninova

Uzun boylu bir adamın sandalyemin yanına gelip dikilişiyle, düşüncelerim oldukça kaba bir şekilde yarıda kesildi. Kim olduğunu görmek için elimi gözlerime siper ettim.

Phillip'ti.

Güneş gözlüğünün arkasından gözlerini seçemiyordum. "Selam," dedi.

Doğrulup oturmak için debelendim ve çaktırmadan önüme bakıp bikini parçalarım doğru yerde mi diye kontrol ettim. Doğru yerdeydiler. "Iı, selam."

"Akşamdan kalma mısın?"

"Bu sabah biraz öyleydim, şimdi daha iyiyim," diye yanıt verdim.

Phillip tamamen giyinmişti. Şort ve sneaker, üstünde yine bir gömlek. Aramızdaki sessizlik bir saniye uzadı ve *Tamam, hiçbir şey olmamış gibi davranacağız* diye düşündüm, büyük ihtimalle doğru tavır da buydu zaten. Kesin.

"Ben de tam çıkıyordum ama senin pembe bikinini gördüm gibime geldi," dedi Phillip.

"Mor," dedim. "Lila, daha doğrusu."

Phillip bahsi geçen bikiniye, vücuduma baktı ve bu netleştirmeye girdiğime pişman oldum. Fakat dudaklarını hafifçe kıvırdı. "Anladım. Benim hatam. Aslında ben de golf sahasına gidiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Otuz dakika sonra... başlıyorum. Buraya on dakika mesafede."

"Dün önünden geçtiğimiz yer mi?"

"Evet, Winter Resort'un orayla anlaşması var." Omuz silkti. "Senin esmerleşmekle meşgul olduğunu görüyorum ama gelmek istersen, bir kişilik yer var."

"Seninle birlikte mi?"

"Evet."

"*Golfe?*"

"Evet."

Ninova

"Ben nasıl oynandığını bilmem," dedim. "Eh, birkaç kere mini golf oynadım. Aynı şey değil, değil mi? Gerçi sanırım toplar aynı boyuttadır."

Phillip'in dudakları yine kıvrılır gibi oldu ancak belli belirsizdi. "Evet, sanırım aynı boyutta."

Bacaklarımı şezlongdan aşağı sarkıttım. Golf. Phillip ile. Herhâlde bungalovdan çıkmış yürüyordu ve beni görünce fikrini değiştirmişti.

"İçinde rom olmayacağına söz verirsen, varım," dedim.

"Rom olmayacağına mı? Dün doydun mu yani?"

"Evet. Sanırım bir tane daha *rum sour* istemeden önce en az *birkaç saat* geçmesi lazım."

Phillip homurtuyla güldü. "Hâline bak, tam bir ölçülülük abidesisin."

"Aynen öyleyim. Tamam, varım. Ama plaja sadece pareoyla inmiştim. Çabucak üstümü değiştirebilir miyim?"

Tekrar bikinimi süzdü ve hızla bakışlarını kaçırdı. "Tamam. Ben lobideyim."

"İçinde mi? Yoksa tam önünde, dışarıda mı?" diye sordum.

Gözlerini devirdiğini göremedim fakat hissettim. "*İçinde*. Hadi, git şimdi."

"Derhâl. Birazdan dönerim!"

Birkaç dakika sonra bavulumu kurcalarken acil bir sorunla karşı karşıya kaldım. Golfe giderken ne giyilirdi? Soru her hâlükârda bayağı alakasızdı çünkü yanıt ne olursa olsun, onu yanlışlıkla bavuluma atmış olma ihtimalim sıfırdı.

Bir askılı bluz ve uyluklarımın ortasına kadar inen bir kot etek aldım. Hafif tenisimsi görünüyordu ve içimden bir ses, tenis ve golf oynayan insanların genelde benzer şeyler giydiğini söyledi.

Yanıma sadece sandalet ve parmakarası terlik almıştım, o yüzden sandaletle yetinmek zorundaydım.

Phillip sahiden lobinin içinde bekliyordu. Sırtı bana dönük, elleri ceplerinde hâlini gördüm. Bir saniyeliğine odama kaçmak istedim. Dün

Ninova

gece bir şekilde her şeyi gerçek kılmıştı. Bilinmeyene sarılmanın pamuk şekerli bulutu, tatil hâlimde olmak, yaşamak ve nasiplenmeyi sürdürmek için çabaladığım *neden olmasın* tavrı üstümden dökülüyordu.

Fakat sonra, Phillip arkasını döndü.

Gözleriyle beni süzdü ve ayakkabılarımda durdu. Yine dudaklarını yarım kıvırarak gülümsedi ve altımdaki bulut sağlamlaştı. Yolun geri kalanını havada süzülerek gittim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Golfe uygun bir kıyafet mi?"

"Yakınından geçmez. Ayakkabıları sevdim yine de."

"Hoşlar, değil mi?" Bir ayağımı öne uzatıp şapşal gibi döndürdüm. İkimiz de sandalete ve ayak tırnaklarımın mercan kırmızısı rengine baktık. Bilekten son bir çevirip ayağımı yere koydum.

Sessizlik oldu.

Önemseme, diye düşündüm. *Tıpkı dün akşamı önemsemediğimiz gibi.*

"Neyse, pek becerebileceğimi sanmıyorum zaten, o yüzden ayağıma ne giydiğimin bir önemi olmaz herhâlde. Seni yavaşlatmaz mıyım?"

"Belki," dedi Phillip, omuz silkerek. Lacivert şapkasını başına oturttu ve birlikte yürüyerek sıcak öğle güneşine çıktık. "Ama yeni rekorlar kırma peşinde değilim."

"Golf arabasıyla mı gideceğiz?" diye sordum, lobinin dışına park edilmiş beyaz aracı görünce. Winter Resort'un adı ve logosu yan tarafta pırıl pırıldı.

"Evet. Robert bizi götürecek."

Robert bizi sahiden götürdü. Yol boyunca hoş bir sohbet ettik, sahada yanımıza birer şişe su almamızı hatırlattı.

Oraya vardığımızda birisi golf kulübü binasının yanında bizi bekliyordu. Uygun golf giysileri giymiş bir adamdı bu ve üzerindekilerin benim giysilerimle en ufak bir benzerliği yoktu. Ağzı kulaklarında bizi karşıladı ve malzemelerimizi verdi.

Elime tutuşturulan golf sopalarını kabul ederken başımı sallayıp gülümsedim. Üzerlerinde *putter, driver, wedge* ve *iron* gibi belli belirsiz aşina olduğum isimler yazılıydı.

Ninova

Phillip ara sıra benden tarafa bakıyor, gözleri keyifle parlıyordu. Sahte coşkumu herhâlde bir kilometre öteden tanımıştı.

Mandallarımızı, toplarımızı ve biraz seksi çağrıştıran isimleri olan eşyalarımızı yüklenip sonunda kendi golf aracımıza bindiğimizde, "Pekâlâ," dedi. "Heyecanlı mısın?"

"Çekiniyorum desem daha doğru olur. Daha önce oynamadım demiştim. Hem de hiç."

"Biliyorum," dedi Phillip ve sürücü koltuğuna oturdu. "Ama bizim atış saatimizle bir sonraki takımın saati arasında otuz dakika var. Öyle ayarladım."

"Ah. Bu iyi bir şey mi?"

"Evet. Bol vaktimiz olacak. Hadi gel, bin bakalım."

Yanındaki koltuğa oturdum. Çantalarımız ve çok, ama çok yakında sallayacağım sopalarım arka taraftaydı.

Phillip sahada ilk deliğe doğru sürdü. Göz ucuyla ona şöyle bir baktım. Omuzları gevşemişti, yüzü ifadesizdi.

"Sen sık sık oynar mısın?" diye sordum.

"Düzenli olarak. Müvekkiller ve birlikte çalıştığım insanlarla vakit geçirmek için iyi bir yol."

"İş arkadaşlarınla oynarken kazanmaya çalışır ve müvekkillerinin karşısında bilerek kaybeder misin?"

Phillip homurtuyla güldü. "Onun gibi bir şey."

İlk deliğin yakınında durduk. Aramızdaki gerginlik yavaş yavaş eriyordu, dün geceden önceki hâlimize dönüyorduk. Romdan, kaplumbağalardan ve yanlış atılmış öpüşme adımı her şeyi karmaşıklaştırmadan önceye.

"Burası başlangıç ya da tee alanı," dedi Phillip ve golf arabasını park etti. "*Driver*'ı kullanmak isteyeceğin bir yer. Burada olabildiğince uzağa atış yapmak isteriz. Şu ilerideki bayrağı görüyor musun? Hedeflediğimiz delik orası. Topu yeşile getirmeye çalış."

Son derece mantıklıymış gibi başımı salladım ve çantamdaki sopa çeşitlerine baktım. En büyük etkiyi yaratacak şekilde olan olmalıydı.

Ninova

Elim çelikten yapılma sopaya sarıldı, kafası yumru bir diğerini geçti, sonra metal kenarlı olan bir sopanın üzerinde durdu.

Onu çantadan çıkardım. "Tamam."

"Harika. Önce benim atmamı ister misin?" Phillip çömeldi, muntazaman kısacık kesilmiş çimlere bir mandal koydu. Mini golftekine çok benzeyen bir topu da bunun üstüne dikkatlice yerleştirdi.

"Tabii. Bana nasıl vurulduğunu göster."

Phillip güldü. "Tamam. Böyle durmalısın. Duruşuma dikkat ettin mi?"

Ettim. Kopyalamaya çalıştım, uzun bedeninin hafifçe eğilişini, kollarının ve bacaklarının dümdüz kalışını inceledim.

Phillip topa vurdu. Top havada uçtu, bir yay çizip çok uzakta bir yere indi. Yerde sekti, yuvarlandı ve birinci bayraktan yaklaşık altı metre uzakta bir yerde durdu.

"Ah," dedim. "Sen çok, çok iyisin."

Phillip tebessüm ederken gülüşü belirginleşti. "Fazla uzakta değildi."

"Bana göre çok uzakta."

"Işık yanılsaması. Denemeye hazır mısın?"

Phillip'in başladığı noktaya doğru yürüdüm. "Evet. Tamam, şu yere konan şeylerden biri lazım, değil mi?"

Phillip tekrar güldü. "Evet ama önce doğru sopa lazım."

"Ah. Bu elimdeki doğru değil mi?"

"Hayır. İlk atış şeyle yapılıyor... Al bakalım. Buna benziyor." Tepesi kocaman olan sopayı çıkardı.

"Ya. Sahi mi?"

"Evet."

"Bu sopa ne biçim."

"Evet, öyle ama sallaması harikadır. Tamam, şöyle dene. Şu şekilde tut... Hayır, elini biraz daha... Evet." Elini elimin üstüne kapattı ve sopadaki elimi biraz daha yukarı kaldırdı. Teni sıcacıktı.

"Aynen öyle," diye mırıldandı.

"Tamam, şimdi dizlerimi bükmem gerek, değil mi? Azıcık?"

"Evet. Dur, önce topa vurmadan bir kere sallamayı dene, bir hissini anla."

Ninova

Phillip'in bakışları altında, öylece ayakta dikilirken kendimi gülünç hissetsem de sopayı salladım.

Phillip kaşlarını çatmış, başını salladı. "Tekrar." Bir kere daha salladım, sonra bir daha.

"Güzel ama biraz daha akışkan olmalısın." Bir adım daha yaklaştı, bir elini bana doğru uzattı. "Gösterebilir miyim?"

Kafa sallayıp sopayı ona verdim. Fakat Phillip başını hayır anlamında iki yana salladı ve onun yerine gelip tam arkamda durdu. *Aaay.*

Kollarını uzatıp, etrafımdan dolayarak sopayı tuttu. Bana yaslanan bedeni sıcacıktı, duyularımı şampuan ve erkek kokusu kapladı.

"Böyle iyi mi?" diye mırıldandı.

Başımı salladım. Konuşmak çok zor gelmişti.

Biraz daha yanaştı, bedeni tüm bedenimin etrafında kıvrıldı ve ayaklarımın altındaki pamuk şeker bulutu buharlaştı. *Puf.* Sıcak ve güneşli havaya rağmen, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Gerçek gibiydi bu.

"Aynen böyle," dedi ve iki kolumu yukarı kaldırdı. Golf sopasını başımdan yukarı yay gibi kaldırdı, sonra tekrar indirip hayali bir topa vurdu. "Yayı takip et," dedi ve kollarımızı tekrar başlarımızın üstüne kaldırarak salınışını tamamladı. Bu kez ters yöne kaldırmıştı.

Phillip sıcaktı. Benden kesinlikle daha sıcaktı ve dudaklarım dün geceki öpüşmenin hatırasıyla karıncalandı.

Bir erkek bana bu şekilde sarılmayalı uzun zaman olmuştu. Gerçek bir sarılma olmasa -sadece "yardım" olsa- ve sadece göğsü sırtıma değiyor olsa da. Yine de sayılırdı.

"Eden," dedi. Sesi saçlarımın içinde bir mırıltıydı.

"Efendim?"

"Sopayı sallamayı tekrar deneyebilir misin sence?"

"Ah. Evet, evet, yani... Şöyle mi yapmam lazım?" Bu kez kollarımızın ağırlığını taşıyan ben oldum, sopayı yavaş bir yay çizerek hareket ettirdim.

Ninova

"Evet, aynen. Kavradın." Ellerini ellerime sürtüp, üzerlerinde biraz uzun kaldı ve sonunda bir adım geri atıp aramıza sağlıklı bir mesafe koydu.

Temas sonucu olarak bütün vücudum elektriklenmişti.

Phillip boğazını temizledi, bir adım daha geriledi. "Pekâlâ," dedi. "Tamam. Bir denemek ister misin?"

"Olur, isterim." Pozisyon alıp minik beyaz topa baktım, yeşilin üstünde çok masum görünüyordu. Hâlâ başım dönüyordu ve sanki ihtiyacımdan daha fazla enerjiye sahip gibi elektrik yüklüydüm.

Phillip'e baktım. "Sen seyredecek misin?"

Bugün ilk kez kocaman gülümsedi. "Öyle planlıyordum ama baskı altında performans gösteremezsen, başka."

"Pek bir performans sergileyeceğimi sanmıyorum."

Phillip kollarını göğsünde bağladı, yüzündeki gülüş aynı kaldı. "Hadi salla bir kere."

"Tamam. Belki birkaç adım daha geriye gitmelisin," dedim. "Ve üstüne koruma kalkanı giymelisin. Kask getirmiş miydin?"

"Bir şey olmaz," dedi keyiflenerek.

"Tamam," dedim tekrar. Sopayı sıkı sıkı tuttum. Dizlerimi kırdım. Gözlerim topun üstündeydi ve kaçmasına izin vermeyecektim. "İşte yolluyorum."

Salladım, kuvvetimi verdim ve sopamın topla temasını hissettim. Top üç metre öteye, tam sola uçtu.

"Kahretsin."

Phillip, "Sorun yok," diyerek yanımdan geçti. Eğilip topu aldı. Şortu uyluk kaslarını ortaya çıkarıyordu.

"Lı, benim topumu kıpırdatmana izin var mı?"

"Evet," dedi Phillip ve topu yeniden önüme koydu. "Tekrar dene."

"Bunun kurallara aykırı olduğundan emin sayılırım."

"İlk oynayışın değil mi?" diye sorup birkaç adım geri gitti. "Kuralları nereden bileceksin?"

En aksi bakışımla ona doğru döndüm. "Yine de bazı temel şeyleri biliyorum. Çoğu oyunda topa el sürmenin yasak olması gibi."

Ninova

"Eden," dedi, gözlerimin içine bakarak. "Biz kendi kurallarımızı koyacağız."

"Ah. Tamam. Tekrar deniyorum öyleyse."

Denedim. Bu kez top daha iyi gitti ve Phillip'inki gibi dümdüz bir yay çizerek yükselmese de, onun topuna kadarki yolu yarıladı.

"Mükemmeldi."

Sopama yaslanarak güldüm. "Yalancıya bak."

"Hayatının ikinci denemesine göre, bayağı iyiydi." Phillip tekrar golf arabasına binip yolcu koltuğuna geçti. "Hadi, arabayı kullanmayı da deneyebilirsin."

Ağzım kulaklarıma vararak sürücü koltuğuna oturdum. "Gerçekten mi?"

Phillip kepini iyice indirip arkasına yaslandı, uzun bacaklarını uzatabildiği kadar uzattı. "Özel şoförün olması gibisi yoktur."

Kahkahalarla gülerek gaz pedalına bastım. Belki de golf o kadar sıkıcı bir spor değildi, bu güzel ortamda hele? Hatta belli mi olur, keyif bile alırdım bakarsınız.

Herhangi bir felaket yaşamadan yedi numaralı deliğe kadar vardık. Phillip pardan iki puan aşağıdaydı, bense on dört bin puan falan yukarıda. Fakat devam ediyordum, Phillip sık yaptığım hatalarımdan hayal kırıklığına uğramışa benzemiyordu.

Şaşırtıcıydı. Nedense sabırlı bir insan olduğu izlenimine kapılmamıştım. Sonuçta telefonla konuşurken volta atıyordu, durmadan e-posta yazıyordu, işi onun tutkusuydu... Hayatın her alanında kazanmayı kendine şiar edinmişti.

Fakat burada, bir tane bile cesaret kıran yorum yapmıyordu.

Ta ki ben topumu *bunker* denen, sahadaki engellerden biri olan kum tuzağının içine atmayı başarana kadar. Top yeşilliklerden güzel güzel yuvarlandı ve geniş bir *bunker*'ın derinliklerine girdi.

"Olamaz," dedim. "Bu daha önce yaşanmamıştı."

Topla bir ağacı vurmuştum –iki kere– sopamı yanlışlıkla fırlatmıştım –bir kere–. Ama kuma girmemişti.

Ninova

"Eğlencelidir," dedi Phillip hemen yanımda.

"Alaycı konuştun. Alaycı mısın?"

"Asla."

"Tamam, kesinlikle alaycısın. Hangi sopayı kullanmalıyım?"

"İstersen, gidip topu çıkarabilirsin."

Ona gözlerimi kıstım. Phillip bana dingin dingin bakıyordu, yüzü sakindi ve gözleri güneş gözlüğünün arkasında saklıydı.

"Kurallar öyle demiyor," dedim.

Tek bir omuz silkti. "Şimdiye dek kurallara uyduğumuz söylenemez."

"Sen uydun."

"Eh, ben daha önce bu oyunu oynadım."

"Vurduysam oradan çıkarırım," dedim, boynumu esneterek. "Sorun değil."

"Başka topumuz var."

"Biliyorum ama benimki orada. O topla bağ kurdum. Geride kimseyi bırakmayı sevmem, falan filan."

"Senin bu duygularına asla karşılık vermez biliyorsun." Sopalarımdan birini çıkardı, inceledi ve bana uzattı. "Al. Madem ısrar ediyorsun, kum tuzağında bu işe yarar."

"Israr ediyorum. *Öğreniyorum*, biliyorsun, bu da benim için harika bir fırsat."

"Hıhımm." Phillip kum çukurunun yanında durup benim içine yürüyüşümü izledi. Bir saniyeliğine absürt biçimde bunun çocuk kitaplarındaki gibi bir bataklık olduğunu sandım. Değildi.

Fakat tepedeki güneşten kaynamıştı ve kumlar ayaklarıma değdikleri yerleri yakıyordu.

Sandalet gerçekten iyi bir tercih değildi.

"Harika görünüyorsun," diye seslendi Phillip.

"Sağ ol!"

Topum çukurun ortasında masum masum duruyordu, sanki oraya yuvarlanan kendisi değildi.

Ninova

Omuzlarımı ve kalçamı dikleştirdim ve sopayı salladım.

İlk beş girişimim başarısız oldu.

Üç keresinde topu ıskaladım ve onun yerine kumlar havaya fırladı. İki kere topa vurduysam da, çukurun duvarını aşacak kadar yükseğe çıkmadı ve küçük haşarı tekrar çukura düştü.

Phillip kahkahalar atmamak için kendini sıkıyor, omuzları titriyordu.

"Her şey yolunda!" diye seslenip başımı salladım. "Bu sefer olacak!"

Phillip yüzünde bir gülümsemeyle kollarını göğsünde bağladı. "Eminim."

Artık ondaki sırıtmadan mıydı, kendi eğlencemden miydi neydi, topu çıkarmayı başardım. Havalandı ve Phillip'in topunun bir iki metre ötesinde yeşilliğe düştü.

"Evet! Başardım!"

Phillip kum çukuruna kadarki mesafeyi aştı. Kenarda durdu, bir kolunu bana uzattı. "Çok iyiydi."

"Sanırım yeni bir Tiger Woods doğuyor."

"Senin iyiliğin için umarım doğmuyordur."

Kıkır kıkır güldüm. Sopamı kolumun altına soktum, kumlu tümsekten yukarı yürüyüp, Phillip'in elini tutmak üzere uzandım.

Pek zarif bir hareket olmadı. Phillip beni çekerken ayağımı koyacak yer aradım, sonra tırmanmayı başardım, Phillip'in göğsüne çarptım ve bir sandalet ayağımdan düştü.

Kumlu çukurdan aşağı kayıp, daha önce topumun gömüldüğü noktaya battı.

"Olamaz," dedim.

Phillip hâlâ elimi tutuyordu. Ellerimiz göğsümüzün ortasında sıkışmıştı. Phillip kafasını çevirirken çenesi alnıma sürtündü. "Ayakkabın."

"Kum çukurundan sağ çıkamadı."

"Hayır," dedi Phillip. "Çıkamadı. Ben alırım."

"Ben yapabilirim..."

Ninova

Sopasını elime tutuşturdu, kum çukurunun içine benden daha zarif bir şekilde adım attı. Sandaleti çıkardı, ters çevirip içindeki kumları silkeledi.

"Aynı Sindirella'daki gibi," dedim. Kelimeler ağzımdan dökülüvermişti. Artık güneş başıma mı vurmuştu, yakın temasımızdan üstümde kalan Phillip'in güneş kreminin kokusundan mıydı, bilmiyordum.

Phillip bana uzun uzun baktı, sonra hafifçe güldü. "Evet, çarpıcı bir benzerlik. Ayağına giydirmemi de ister misin? Uyacak mı diye bakmamı?"

Midemde bir yumru oldu, başımı hayır anlamında salladım.

Phillip kum çukurunun kenarına tırmandı. Elimi uzattım ama ona bariz bir şüpheyle baktı.

"Yapabilirim. Güçlüyümdür," dedim.

"Anladım," dedi Phillip. "Al ayakkabını."

Ayakkabımı aldım, çimenliğe attım ve tekrar ona elimi uzattım. "Hadi gel. Güven bana. Düzenli spor yapıyorum. Tonlarca ağırlık kaldırırım."

"Konuştukça inandırıcılığın azalıyor."

"O zaman susuyorum," dedim ve parmaklarımı kıpırdattım. "Sana meydan okuyorum."

Phillip *Sen mi bana meydan okuyorsun?* gibisinden bir şeyler mırıldandı ve kafasını iki yana sallasa da elimi tuttu.

Sonra her şey ters gitti. Ayağımdaki tek sandalet kısacık kesilmiş çimende kaydı, Phillip'in ağırlığı beni aşağı çekti ve çıplak topuğum yere saplandı. Çukurun kenarı sallandı, çöktü ve aşağı yuvarlandım. Önce Phillip, sonra ben kum çukurunun dibini boyladık.

Sonunda kumda kollarım bacaklarım açılmış, Phillip'in üstünde sere serpe kalmıştım.

Bir saniye nefes alamadım. "Aman Tanrım," dedim. "*Sahiden de* bataklıkmış."

Altımda yatan Phillip sessizdi. Sırtüstü uzanmıştı ve bulutsuz mavi gökyüzüne bakarak gözlerini kırpıştırırken onu izledim. "Neymiş?" diye sordu.

Ninova

"Hiç." Üstünden kalktım fakat bir elim göğsünde kaldı. "İyi misin? Bir yerlerin kırıldı mı?"

"Farkında olduğum kadarıyla hayır," dedi ve yavaşça başını çevirip bana baktı. "Şokta olabilirim sadece."

Altımda kumlar sıcak ve yumuşaktı, muhtemelen pislik içindeydi. Başımı koluma yasladım. "Devrilip düşmek senin için nadir bir durum mu?"

"Sık yaşadığımı söyleyemem."

"Benim bir hafta içinde... üçüncü. Alışıyor insan."

Phillip şaşkınlıkla güldü. Gülüşü büyüdü, hatta yarı kahkaha, yarı iniltiye döndü. "Tanrım. Beni gerçekten yukarı çekemedin."

"Çekebilirdim!"

"Eden," dedi Phillip.

"Çimende sandaletim kaydı. Düzgün çekiş gücü bulamadım. O yüzden oldu."

"Çekiş gücü," diye tekrar etti Phillip derin bir şüphecilikle. Fakat sesi aynı zamanda mizah taşıyordu. Kollarını iki yana uzattı, başını göğe çevirdi, sanki kumsalda dinleniyordu. "Kahretsin ya, ben golfü sevmiyorum bile."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Ne? Sevmiyor musun?"

"Hayır, pek sevmem aslında."

"Ama çok iyisin."

"Düzgün oynarım," dedi, hâlâ bulutların arasındaki Yüce Tanrı ile konuşarak. "Yavaş bir oyun, ara sıra sıkıcı."

Başımı iki yana salladım. "O zaman neden balayında golfe gelmeyi kabul ettin?"

Phillip güneş gözlüğünü çıkarıp başını çevirdi, koyu mavi gözleri gözlerimin içine baktı. "En ufak bir fikrim yok."

Güldüm buna. "Yok mu?"

"Hayır. Seyahat planlamacımızla aktiviteleri konuşuyorduk ve tatil köyünün çok iyi bir golf sahasına erişimi olduğundan bahsetti..." Phillip omuz silkti. "Eski nişanlım golfü sevdiğimi belirtti. Önerilmişti. Ben

Ninova

de neden olmasın dedim. Belki tek başıma vakit geçirmek iyi olurdu diye düşündüm."

Tek başına vakit geçirmek, diye düşündüm. *Balayında?*

Parmaklarımla kumları sıktım, yüzeydeki sıcak tabakayı geçtim. "Sevmiyorsan neden başladın ki?"

"Sanırım işten dolayı. Genelde inzivalarda, konferanslarda ve ara sıra toplantılarda takvime golf eklenir ..." Phillip başını salladı, ağzını sıktı. "Bu kadar işte. Yıllar önce bir müvekkilim vardı. Toplantılarını sadece golf sahasında yapardı."

"Kulağa çok saçma geliyor."

"Eh, saçmalık derecesinde zengindi ve şirketi yılın en büyük birleşmelerinden birini yaşıyordu. Ben de golf öğrendim."

"Peki... ihaleyi kazandınız mı?"

Phillip belli belirsiz tebessüm etti buna. "Bir bakıma evet."

"Ah. Dava değildi ki."

"Hayır. Ben hukuk danışmanıydım ve sözleşmelerini hazırladım."

Doğrulup oturdum. Tek sandaletim hâlâ yoktu, güneş yakıcıydı ve omurgamdan aşağı bir damla ter süzülüyordu. Phillip hâlâ sırtüstü uzanıyordu ve dünyada en ufak bir tasası yok gibi görünüyordu.

Saçlarını arkaya yapıştırmıştı ve üstünde geçen hafta olmayan bir sakinlik vardı.

Gülümsedim. "E o zaman neden buradayız?"

Phillip başını çevirdi. "Golf oynamak için mi?"

"Evet."

"Güzel bir gün," dedi, "sen öğrenmek istedin."

"Anladım, suçu hemen bana at. Deminden beri acı çekiyorsun, topu ağaçlara fırlatışımı izliyorsun."

Phillip yine gülümsedi. Bu kez o yarım ve samimi gülümsemesi belirmişti, benim gülüşüm de yavaşladı. "Sana bir şey söyleyeceğim Eden. Seninle golf oynamak kesinlikle sıkıcı değil."

Alt dudağımı ısırdım. "Eğlendiğini söyleme biçimin mi bu?"

"Daha önce hiç kum çukuruna sırtüstü yuvarlanmamıştım," dedi. "O yüzden... evet."

Ninova

Rüzgârda savrulan sesler bize ulaştı. Anlamadığım bir dilde konuşuyorlardı. Almanca ya da Flemenkçe olabilirdi. Derken kır saçlı bir grup adam kum çukurunun kenarından bize baktılar. Golf giyim abidesiydiler.

"*Ach*," dedi içlerinden biri kaşlarını çatarak. "*Das sind die Clowns, die den Kurs aufhalten.*"[4]

"Affedersiniz!" diye seslendim ve ayaklandım. "Yolunuzdan çekiliriz!"

"Kendi adına konuş," diye mırıldandı Phillip. Sırtüstü uzanmaya devam ediyordu. "Ben çok keyifliyim böyle."

Ayakkabısına bir tekme atmaya çalıştım fakat gülme krizine engel olamıyordum. "Hadi hadi."

"Çok ısrar ediyorsan," dedi ve zarifçe ayağa kalktı. Şortunu silkeledi, sonra uzandı, eliyle saçlarımı çok hafif okşadı. "Kum," diye mırıldandı. "Hadi gidelim Eden ve bakalım topu şimdi nereye fırlatacaksın."

Duzenleme
Ny.Ozlem

4 *Flemenkçe*. "Demek parkuru bu soytarılar meşgul ediyormuş." -en.

Ninova

On Beş

Aynı akşam duştan nemli saçlarımla otel odamdan çıktım. Kumdan kurtulmak için bayağı ovalamak zorunda kalmıştım. Harika bir deneyim değildi, omuzlarım bir nebze daha yanmıştı ama artık tertemizdim, parfüm ve sabun kokuyordum.

Telefonuma baktım. Sadece beş dakika geçikmiştim.

Üzerimdeki yeşil yazlık elbise, biriyle randevudaymışım gibi, kalp şeklinde derin bir dekolteye sahipti ama benim gibi bir turistle yemek yemeye uygun derecede de gündelikti.

Bu iki seçenek arasında hangisini umduğumdan emin değildim ya, neyse.

Golften sonra yemeğe gitmeyi teklif eden Phillip'ti. Sıradan bir şekilde söylemişti. *İkimizin de yemek yemesi gerekecek, değil mi?*

Bu cümledeki mantık yadsınamazdı.

Asansöre binip lobiye indim. Asansördeki orta yaşlı çift bana gülümsedi. "İyi akşamlar," dedi kadın. Kadın elmas yakalı, kırmızı bir bluz giymişti.

Başımla selam verdim. "İyi akşamlar."

Kadının gülüşü gizli bir sır verir gibi hınzırlaştı. "Burası dünyanın en güzel tatil köyü, değil mi?"

"Sahiden nefis. Her yeri ayrı güzel," dedim.

Adam elini karısının omzuna koydu. "İkinci balayımızdayız," dedi. Aksanı Ortabatılı gibiydi fakat tam emin olmak güçtü.

Ninova

Karısı da gözleri ışıl ışıl eşini onayladı. "Geçen hafta yeminlerimizi tazeledik."

Tanrım, her yerdeydiler.

Yine de onlara gülümsedim. "Tebrikler!"

Artık balayı çiftlerini suçlayamıyordum. Burası sonuçta nikâhı kıydıktan sonra seyahat edilecek en güzel mekânlardan biriydi. Ben de aynısını yapmak isteyenlerden değil miydim?

Ben vardığımda Phillip çoktan restorandaydı, girişi çerçeveleyen sütunlardan birine yaslanmıştı. Hâlâ tıraş olmamıştı ve yanık yüzü hafif kirli sakalla gölgelenmişti. Fakat düğmeli bir keten gömlek giymişti. Ne yazık ki üzerindekiler akşam yemeğimizin bir randevu olup olmadığı hakkında bana bir ipucu vermiyordu çünkü tipik olarak ya bunları giyiyordu ya da polo yaka tişört. Adamın yakasız tişörte alerjisi mi vardı?

Dün geceki öpüşmeden hâlâ bahsedilmemişti. Sabahtan beri, dillendirilmemiş bir hatıra şeklinde tepemizde havada asılı durmuştu.

"Selam," dedi Phillip. Gözleriyle elbisemi şöyle bir süzdü ve ürperdim. "Hadi bir yer bulup oturalım." Garsonlardan biri bize bir masa gösterdi, içkimizi sipariş etmemizi bekledi ve sonra ayrı ayrı menülerimizi sessizce okuduk. Masamız okyanusa yakındı, yürüme yolunun yanında dalgalar kırılıyordu, tıpkı ilk akşam yemeğimizdeki gibi.

Kalbim hızlı atmaya başladı. Phillip artık bir yabancı değildi, bu restorandaki ilk gecemizde olduğu kişi değildi.

"Ben bu akşam balık yiyeceğim," dedi. İçkiler geldi, nöbetçi gibi ortamıza dikildiler. "Haberin olsun."

Menümün üstünden onun keyifli bakışına karşılık verdim. "İlk tanıştığımız gece et sipariş ettiğin için seni azarlamıştım, değil mi?"

"Evet," dedi Phillip fakat anıdan hoşnut gibiydi. "Azarlamıştın."

"Ki ben çok uyumluyumdur."

"Biliyor musun, seni tanımlarken kullanacağım ilk sıfat bu olurdu."

"Hımm. Peki, ikinci ne olurdu?"

Phillip iki saniye parmaklarını masaya vurdu. "Meraklı."

Ninova

Gülmemek için dudağımın içini ısırdım. "İlk seçimin bu değildi ama."

Göz göze geldik. "Hayır," diye itiraf etti. "Değildi."

"Gerçek yanıt nedir?"

"Bunu sana söyleyeceğimi sanmıyorum."

"Sır mı saklıyorsun Meyer? Yeni karından?"

Phillip içten içten güldü. "Sadece duymaya hazır olmadıklarını."

Midem taklalar attı. Sanki içinde köpek balığı tarafından kovalanan bir balık sürüsü geziyordu. "Ben bir sınıf dolusu ele avuca sığmaz beş yaşında çocukla başa çıkabiliyorum," dedim. "Sence bunu mu kaldıramayacağım?"

Phillip şarap kadehine uzandı. "Ah, kaldırabilirsin bence. Sadece ben henüz o kartı oynamaya hazır değilim."

"O kartı oynamak ha?" diye sordum. Göğsüm daralıyordu. Umut. Heyecan. "Aslarını kenara saklayan tek sen değilsin."

Neden bahsettiğimizi bile bilmiyordum. Yine de biliyordum, hele hele vücudum kesinlikle biliyordu. Kalbim tekrar hızlandı.

Phillip'in gözleri bir an elbiseme kaydı. Hızlı bir bakıştı, çarçabuk. "Ah, sende de var kesin," dedi.

"Kızardınız mı Bay Meyer?"

"Hüsrana mı uğradınız Bayan Richards?"

"Asla."

"Üç koca aydan sonra bile mi?" dedi.

Ağzım açık kaldı. Tekrar kapattım. Ama sonra lafı gediğine koydum. "Vibratörüm çok beceriklidir."

Phillip'in ifadesi yok oldu, duygusuz bir şekilde apışıp kaldı. "Ah," dedi.

Ve ardından hiçbir şey gelmedi.

"Aklını mı aldım yoksa?"

"Evet," dedi Phillip. "Bana bir dakika ver."

Tatil hâlimdeydim ve bu kız, yeni tanıştığı erkeklere böyle şeyler söyleyebilirdi. Fiyatını görüp, içi içini yemeden menüden seçtiği kokoş bir içkiyi sipariş edebilirdi. Hatta bu yakışıklı yabancıyı bir daha öpebilirdi.

Ninova

Phillip tek kaşını kaldırdı. "En azından bir vibratör beş dakikadan daha uzun çalışma garantilidir."

"Evet," dedim yanaklarım yanarak. Caleb ile olan cinsel hayatım hakkındaki bu ayrıntıyı *yumurtlamıştım*. "Pillerini değiştirmişsem."

"Mmm. İşin ortasında pilin bitmesinden nefret ederim," dedi Phillip, manşetlerine odaklanarak. Düzgün ve maksatlı bir edayla manşetlerini açıp yukarı katladı.

"Evet."

"Biliyorsun, gerçek dayanıklılığa sahip bir erkek iki sorunu da çözerdi."

"Evet, ama sonra başka şeyler devreye girer," dedim. "Bir vibratör ziyareti uzatıp bıktırmaz ya da aşırı dil kullanmaz."

Phillip güldü. "Bence vibratörden dil almayacağın kesindir."

"Evet," dedim. Sonra kafamı iki yana salladım. "Hayatımda asla duymayacağımı sandığım bir cümleydi."

"Ben de onu kuracağımı asla düşünmezdim," diye karşılık verdi Phillip.

"Tarih yazıldı resmen," diye katıldım. "Bir kadeh kaldıralım."

Phillip kadehini kaldırdı ve ben de kadehimi onunkine dokundurdum.

"Evet," dedi, sanki en sıradan konuşmanın içindeymişiz gibi, "çok fazla dil yorumu bir ima mıydı?"

Yanaklarım alev aldı. "Ah."

"Evet," dedi tekrar, son derece sıradan bir edayla. "Yapıcı eleştirin varsa alabilirim."

"Egosu yapıcı eleştiriyi kaldırabilen bir erkekle tanışmadım henüz."

Phillip yine güldü. "O zaman çok sayıda öz güvensiz erkekle tanışmışsın."

"Muhtemelen evet." İçkime doğru baktım. "Her hâlükârda, benim yorumum seninle ilgili değildi. Senin, ıı, dil kullanımın şahaneydi."

Gece, etrafımızda sıkıştı.

"Şahane miydi?" diye sordu.

Ninova

"Hıhı. Hiçbir şikâyetim yok."

"Anladım. Eh, seni öpmek hoşuma gitti."

Boğazım kurudu. "Evet. Şey... benim de."

Phillip tebessüm ederek menüye baktı. Aramızdaki hava elektrik yüklüydü. Önümdeki yiyecek listesine odaklanmaya çalıştım fakat metin bulanıklaşıyordu.

Restorandaki diğer insanlara bakmaya başladım, mutlu mutlu yemek yiyenlerin masalarını süzdüm. Bakışlarım bir kadına takıldı, restorana girmiş yürüyordu. Yalnızca yandan görüyordum ama çok tanıdıktı. Kestane rengi saçlar. Kendinden emin bir yürüyüş.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Galiba az önce tanıdığım biri içeri girdi."

Phillip menüsünü indirdi. "Öyle mi?"

"Evet. Eski sevgilimin kuzeni burada."

"Eski derken?"

"Evet, işte, evlenmediğim adam da diyebilirsin."

Phillip merakla restorandakileri taradı. "Hangisi?"

"Şu kestane saçlı. Saat beş yönünde. Tanrım, Barbados'ta ne arıyor? Ve de Winter Resort'ta?"

Phillip kaşlarını çattı. "Seninle konuşmaya gelmiş olmasın?"

Hayır anlamında kafamı salladım. "Sadece birkaç kez görüştük. Aman Tanrım, Caleb'a beni burada gördüğünü yetiştirecek. Of. Bara doğru gidiyor." Başımı eğdim, hayat memat meselesiymiş gibi menüme odaklandım. "Bizim oradaki herkes balayına tek başına çıkmak istediğim için delirdim sanmıştı," dedim. Sesim tizdi. "Beni gördüğünü söyleyecek. *Ah, çok cesur görünüyordu, zavallıcık.*"

Phillip kaşlarını çattı. "İyi de sen gayet rahat ve mutlu görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Hâlâ başımı olabildiğince aşağıda tutuyordum.

"Şu anda barda içki siparişi veriyor, sana sırtı dönük."

"İyi." Ellerimi enseme sardım, başım hâlâ aşağıdaydı. *Lütfen beni tanımasın.*

Ninova

"Eee," dedi Phillip. O tek hecedeki ciddiyet karşısında kafamı kaldırıp baktım. Okuyamadığım bir ifadeyle beni seyrediyordu. "Balayının burada olacağını biliyor muydu?"

"Evet, Kaelie bir seyahat acentesinde ve online seyahat dergisinde çalışıyor, o yüzden plan yaparken biraz yardım etmişti. Belki iş için gelmiştir?"

"Belki." Phillip bana yarım bir sırıtış attı. Gözlerinin içinde kararlı bir bakış parlıyordu. Bir kolunu masaya dayayıp öne eğildi. "Eski sevgilinin duyabileceği en kötü şey ne olurdu? Onun yerine bir başkasını bulduğun mu?"

Bunu ima etmesiyle yüreğim ağzımdan çıkacaktı. "Tamam da... sen... eh... evet."

Phillip elini elimin yanına koydu. "Kafanı kaldır. Bırak seni görsün."

Derin bir nefes aldım. "Yani numara mı yapalım diyorsun?.."

"Evet," dedi. "Aynen bunu diyorum."

Eline doğru baktım. İki santim uzağımdaydı. Phillip bana öyle bir bakıyordu ki...

Sözümün arkasındayım diyen bir bakıştı.

Caleb aklıma geldi, bazen şakaları acımasız olurdu ve tuttuğu futbol takımı kazanınca ukala ukala sırıtırdı. Bir keresinde, arkadaşlarıyla maç izleyeceği akşam onlara yemek yapmamı isteyişini hatırladım, sonrasında teşekkür etmemişti. Bu neden tam şu anda, şu saniyede, en yakın arkadaşlarımdan biriyle aylarca arkamdan işi pişirmesinden daha çok sinirimi bozuyordu, bilmiyordum. Ama kahretsin, ben oturup saatlerce etleri marine etmiş, yanına garnitür ve Caleb'ın çok sevdiği atıştırmalıkları hazırlamıştım. Bir teşekkür bile etmemişti!

Böylece ben de Phillip'e beni dünyanın en mutlu kadını yapıyor gibi baktım. Elim, eline kaydı, Phillip elimi ters çevirdi ve parmaklarımız kenetlendi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"İşte bu," diye mırıldandı. "Bizi fark etti... Ne düşüneceğini bilemiyor, çok belli."

Ninova

"Sen de bundan keyif alıyorsun," diye fısıldadım. Kaelie'nin ne kadar yakında olduğunu seçemiyordum, o yüzden Phillip'in koyu mavi gözlerine odaklanmayı tercih ettim.

Elleriyle elimi sıktı. "Gösteri zamanı Eden."

Derken kız tepemizdeydi.

Kaelie kestane rengi saçlarını tepeden atkuyruğu yapmış ve mavi bir elbise giymişti. Her zamanki gibi çok hoş ve hiçbir zaman olmadığı gibi temkinli görünüyordu. Onunla görüştüğüm her seferinde, gösterişçinin tekiydi.

"Eden?" dedi. "Selam! Vay, böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim. Seni burada bulduğuma inanamıyorum."

"Kaelie!" dedim. "Burada olacağından haberim yoktu."

"Ah biliyorum, tam delilik değil mi? Sana mesaj atıp haber vermeliydim ama emin değildim..." Bir elini salladı. "Anlarsın ya. Durum garip."

"Tabii," dedim. "Garip."

Phillip'e baktı. Phillip ise ona lafımızı böldüğünü çok belli eden bir bakışla bakıyordu. Hayatımda gördüğüm en arkadaşça olmayan bakıştı.

Eli hâlâ elimdeydi.

Boğazımı temizledim. "Pardon. Phillip, bu Kaelie. Bizim oralardan tanışıyoruz."

Phillip boştaki elini uzattı. "Phillip."

"Kaelie," diyerek masadaki şarap kadehinin üstünden tokalaştı kız. "Memnun oldum. Tatil nasıl geçiyor Eden? Eğleniyor musun?"

Kocaman gülümsedim. "Hem de çok. Ada nefes kesici, tatil köyü de öyle. Sen iş için mi buradasın?"

Kaelie başıyla onayladı. "Evet, patronum Karayipler'den bir haber istedi ve Winter Resort'u tanıtmak için uğradım. Duyduğumuza göre, Winter Corporation başka lokasyonlarda da otel açmayı düşünüyormuş."

"Ah, bilmiyordum."

Ninova

Tekrar kafasını salladı. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve gülümsedi. "Eh, sizin yemeğinizi bölmeyeyim. Birkaç gün daha adada olacağım, ondan sonra St. Lucia'ya geçiyorum. Ben gitmeden bir içki içsek mi, ne dersin?"

"Olur," diye ağzımdan çıkıverdi. "Tabii. Numaram sende var sanırım?"

"Var, var," dedi Kaelie. Gözleri Phillip'in eliyle kenetlenmiş elime kaydı ve meraktan geberdiğini anladım. "Sonra görüşürüz Eden. Tanıştığımıza sevindim."

Phillip belli belirsiz bir baş selamı verdi.

Kaelie tekrar bara doğru yürüdü.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"Kibarlıktan kırıldınız."

"Evet ama içki içmek için buluştuğumuzda Engizisyon Mahkemesi karşısına çıkacağım. Ve şu numara yaptığımız *şey* her neyse bunu öğrendiğinde, bizim oradaki yedi sülale de duyacak."

Phillip eliyle bir an elimi sıktı. Omzumun üstünden bir şeye odaklandı. "Ara sıra hâlâ dönüp bize bakıyor."

"Ajansının onu tam da benim burada olduğum tarihlerde Barbados'a gönderme ihtimali yüzde kaçtır?"

"Sıfıra yakın," dedi Phillip. "Bunu bir mahkemede tartışmaya sunsaydım, jüri kendi çıkarımına varırdı."

"Sen mahkemeye çıkmıyorsun ki."

Phillip gülümsedi. "Hayır, çıkmıyorum. Çünkü işimde iyiyim... Ve ayrıca iş hukuku avukatıyım."

"Ne kadar mütevazısın," diye takıldım.

"Yalancı tevazu günahtır."

"Teşekkürler," dedim, parmağımla eline hafifçe vurarak. Parmaklarımız hâlâ birbirine dolanmıştı. "Bunun için."

Ciddi gözleri gözlerimin içine baktı. Bu bakışın üstüme odaklanmasında tarifi zor bir şeyler vardı. Kendimi daha önce hiç yaşamadığım şekilde görülmüş ve duyulmuş hissediyordum.

Ninova

Sanki her sözüm ilginçti.

"Aileleriniz ayrılığınızı nasıl karşıladı?"

"İyi karşılamadılar," dedim. "Annem her Noel ona bir kazak örerdi."

Phillip yüzünü buruşturdu. "Ah."

"Evet. Yani, ben tek çocuğum. Annemle babam onu oğulları gibi görüyordu." Yarım bir kahkaha attım. "Annem de kendince ondan ayrıldı."

"O hikâyeyi duymam şart."

Düşününce biraz yüzüm güldü. "Kalkıp evine gitti ve ona çok hayal kırıklığına uğradığını, onu da çok kırdığını söyledi. Sonra da dramatik bir edayla ona bir sonraki Noel için ördüğü kazağın kolunu söktü."

Phillip'in gözleri büyüdü. "Yok artık."

"Var artık. Annem harika biridir ve böyle deli doludur. Babamsa tam bir terminatöre dönüştü."

"Göt kafaya yumruk mu attı?"

"Ah, yok canım, bunu asla yapmaz. Hayır, bütün hayatımızı Caleb'dan temizledi, arındırdı. Akşamdan sabaha tüm fotoğraf albümlerindeki fotoğraflarını çıkarmıştı ve Caleb'ın onlara otuzuncu yıl dönümü hediyesi olarak aldığı air fryer'ı çöpe attı."

"Zavallı air fryer," dedi Phillip. "Sivil kayıp olmuş."

"Sahiden bir savaş suçuydu. Nefis yemekler yapardık onda."

Phillip parmaklarımı sıktı. "Annenle baban ne iş yapar?"

"Annem, hayatında tanıyacağın en çenebaz kütüphanecidir ve babam da en detaycı muhasebeci," dedim. "Harika tiplerdir."

"Öyle görünüyor," dedi. "Demek gerçekten örgüsünü onun gözü önünde *söktü?*"

"Kapısının eşiğinde," dedim. "Annem geçmiş yaşamında bir aktris olabilirmiş."

"Ya Caleb'ın ailesi?" Phillip başını bara doğru itti. "Onun... anne babası ve kuzenleri?"

İç geçirdim. "Ayrıldığımızdan beri onlarla pek temasta bulunmadım. Ne bileyim..."

Ninova

Olayı öğrendiğim günden sonraki haftaları gerçekten anımsamak istemiyordum. Üzgün olmak bir şeydi ama üstüne bir de gerizekâlı gibi hissetmek ayrı bir kombinasyon yaratıyordu.

"Anladım," dedi Phillip sessizce.

Derin bir nefes aldım. "Caleb, Kaelie'ye ya da anne babasına ne dedi bilmiyorum aslında. Belki de onlarla konuşmalıydım ama o sıralarda buna sıfır ilgi duyuyordum."

"Tabii ki öyledir."

Diğer kolumu masaya yasladım. "Ya senin annenle baban?"

Kaşlarını çattı. "Benimkiler mi?"

"Evet. Onlar senin aniden evlenmeyişini nasıl karşıladılar?"

Phillip bakışlarını okyanusa doğru çevirdi. "Eh," dedi, "ilk şoku atlattıktan sonra memnun oldular."

"Memnun mu?"

Phillip çenesini sıktı, gereğinden fazla şey paylaşmış gibi bir ifade takındı. "Evet."

"Biliyor musun," dedim, "kürsüye çıkmış bir tanık olsaydın, çapraz sorguya tutulman çok zor olurdu."

Phillip dönüp bana baktı. "Evet. Tam da bu an için yıllardır kendimi eğitiyorum."

"Peki sen? Ayrılıktan sonra sen ne hissettin?"

Phillip bana uzun uzun baktı. "Bundan daha önce bahsetmiştik. Öfke. En çok kendime. Ama sonra..."

Merakım içimde yanan bir kordu. Phillip ve eski sevgilisine ne olmuştu da düğünü iptal etmişlerdi, çok merak ediyordum.

"Ya sonra?"

"Rahatladım," dedi Phillip sessizce. "Şu anda en çok hissettiğim bu."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Ah. O evreye gelmek zordur. "Bu iyi bir şey," dedim başımı sallayarak. "Değil mi?"

"Hımm. Ben her zaman temiz ayrılıklardan yana olmuşumdur. Bitmişse bitmiştir."

"Hiç temas kalmaz ını?"

Ninova

"Mümkünse hiç," dedi. Ellerimize baktı, hâlâ elimi tutuyordu. "O yüzden bu seyahate çıktım."

"Yani... tamamen bitirmek için mi?"

"Evet. Eşyalarını benim evimden alması gerekti. Ortalıkta olmak bana cazip gelmedi." Şimdi her şey yerli yerine oturmuştu. Çoktan planlanmış izin günleri, pahalı seyahat. Bunların hiçbiri onun asıl meselesi değildi.

Ben de bakışlarımı ellerimize indirdim. Phillip'in eli geniş ve esmerdi, bütün parmakları yüzüksüzdü. Tıpkı benimkiler gibi. "O zaman bize de böyle olacak yani? Kurmaca ayrılığımızdan sonra? Temiz bir son."

"Hımm. Örgülerin söküldüğü dramatik bir ayrılık sahnesine hayır demezdim ama bununla yetinirim."

"Bakalım ne tür dramlar yaratabiliyorum."

"Bir şeyler düşüneceğine güvenim tam," dedi Phillip. "Belki bu sefer de havuza düşersin?"

"Çok komik."

Bana doğru eğildi. "Kuzen hâlâ bizi izliyor."

Hangi *kuzen*den bahsettiğini bir an algılayamadım. "Ah. Kahretsin."

"Demek ki oyunculuğumu biraz göze sokmalıyım." Boştaki elini uzattı, beni tutmayan eliyle başımı arkaya yatırdı. "Beni öpmenin hoşuna gittiğini söylemiştin."

"Söyledim, doğru," diye fısıldadım. "Bir dava uğruna yeniden yapmak zorunda kalsam hayır demezdim."

Phillip bir tebessüm etti ve durdu. "Amma da konuştuk, sadede gelelim."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve iptal edilen düğünler, Kaelie, Caleb, Phillip'in gizemli eski sevgilisi gibi düşünceler kökten yok oldu.

Tatil hâlimdeydim. Ve benim tâtil halim, mum ışığında yakışıklı bir adamla öpüşüyordu, yumuşacık dalgalar kıyıya vuruyordu. Yarın bekleyebilirdi...

Anın tadını çıkarıyordum.

Ninova

On Altı

Bir kez daha tatil köyünün devasa lobisindeydim, pofuduk koltukların yanında ayakta durmuş, Phillip'i bekliyordum. Burada takıldıkça ortam bana iyice tanıdık olmaya başlamıştı. Genellikle bu kadar erkenci değildim. Yani hiçbir yere erken varmazdım, her zaman nefes nefese, araba anahtarlarım elimde varırdım.

Gelgelelim bu sabah her zamankinden erken kalkmış, saçlarımı örmüş ve onunla buluşmak için aşağı inmeden on beş dakika önce giyinmiştim.

Elbette bütün bunların nedeni *oydu*. Artık iki öpüşmeye dönüşen o öpüşmeydi. İkisi üstüne de hiç konuşmamıştık. Çoğu öpüşmenin tartışılması gerekmezdi ama bundan da emin değildim. Eski sevgilim hariç başka biriyle öpüşmeyeli yedi yıl oluyordu.

Phillip dün gece beni restoranda uzun uzun, sapasağlam öpmüştü, ***herkesin*** önünde. Kaelie, garsonlar ve mutlu balayı çiftlerinin. Geri çekildiğinde gözleri hafif cam gibi parlaktı. *Hâlâ güzel mi?* diye mırıldanmıştı ve cevaben sadece kafamı oynatabilmiştim.

Evet. Çok, çok, *çok*.

Telefonum titreşti ve cebimden çıkarınca Becky'nin adını gördüm.

Kaelie'nin orada olduğuna ve o yakışıklı yabancıyla tekrar öpüştüğüne inanamıyorum... Üstelik bunu bir de yeni sevgili yaptığını Caleb'a yetiştirsin diye yaptığına?!

Ninova

Mesajını okuyunca absürt gibi görünüyordu. Komikti. Âdeta başka birisinin başından geçiyordu. Benim değil.

Evet. Ben de inanamıyorum ama öyle.

Üç nokta belirdi ve Becky'yi hızlı hızlı mesaj yazarken hayal ettim.

Kaelie'nin oraya gelmesi İHTİMALİ kaç?? Seni dikizlemeye gelmiş olmalı? İyi de neden?

Bilmem. Bu akşam onunla yemek yiyeceğim. Göreceğiz...

Heyecan verici. Söylemek zorundayım, senin gönül eğlencesi herifin tavrını seviyorum. Kaelie'ye dedikodu malzemesi olsun diye seninle öpüşüp koklaşması. Tam aradığımız kan bulundu!

Kıkır kıkır gülerek etrafıma baktım, beni ve telefon konuşmamı gözetleyen var mı diye görmek istedim.

Olabilir ama kafam karışıyor. Şimdi yine onunla buluşacağım. Doğa yürüyüşüne çıkıyoruz.

Aman Tanrım. Baş başa mı?

Evet.

Tamam, o zaman senden hoşlanıyor.

Birkaç saniye mesajına baktım. Nasıl yanıtlayacağımı bilmiyordum. Hoşlanmasını isteyip istemediğimi bile bilmiyordum daha.

Ninova

Kuyruklu yalan. *İstiyordum.* Fakat bunun beraberinde gelecek şeylere ya da gerçekten biriyle çıkmaya veya öpüşmekten fazlasını yapmak ister mi diye anlamaya hazır mıydım, değil miydim, onu bilmiyordum... Ya da eve geri dönmeye, soğuk havayla, tanıdık hayatımla yüzleşmeye ve onunla cennette daha fazla akşamımın olmamasına. Her şey o kadar baş döndürücüydü ki.

Belki. Ya da belki de sadece kibarlık ediyor.

Eden.

Erkekler "kibarlık olsun diye" kadınlarla öpüşmez. Asla ve asla yaşanmamıştır bu. Bir kez bile.

Sessizce güldüm. Mantıklıydı.

"Eden?"

Telefonum elimden kayıp lobinin sert zeminine düştü. Çat diye bir sesle yere indi ve yüreğim hop etti.

"Kahretsin, affedersin." Phillip benden önce yere eğilip onu aldı. Saçları siyah ve gürdü, duştan yeni çıkmış gibi nemliydi. Telefonumu alıp ters çevirdi. "Kırılmamış."

"Teşekkür ederim," diyerek uzattığı elindeki telefonu aldım. Çok şükür ekran kararmış, Becky'nin son mesajı gözden kaybolmuştu.

Phillip doğruldu. "Hazır mısın?"

"Evet. Hadi gidelim."

Otelin lobisinden ayrılıp bizi bekleyen arabaya doğru yürüdük. Phillip ile ben dün akşam yemekten sonra, benim alıntılarla dolu rehberimde başka ne cevherler gizli diye tartışmış ve arabamızı ayırtmıştık. Dağ yürüyüşünden söz etmiştim ve Phillip hemen kabul etmişti.

Böylece buradaydık işte.

Ninova

Phillip arabanın kapısını açıp bana tuttu ve bindim. Bir şekilde daha önceki öpüşmemizin ardından olanlardan daha tuhaftı bu. Ne diyeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyordum ve aramızda akan o kolay sohbetler kısıtlanmıştı.

Sürücü arabayı çalıştırdı ve tatil köyünden ayrıldık. Phillip telefonunda e-postalara yanıt verirken dikkati dağınık olduğu için özür diledi. Ona doğru baktım ve gülümseyerek karşılık verdi. Bütün yüzünü ısıtan o yarım gülüşü çakmıştı. "Söz veriyorum, yürüyüş boyunca telefonuma dokunmayacağım."

"Bu sözü sana hatırlatırım."

"Biliyorum," dedi. "Mola köşesine gönderilmek istemem."

Şeker kamışı tarlalarının, küçük köylerin ve parlak sarı Moringa çiçeklerinin, gür palmiyeliklerin ve sık tropikal bitki örtüsünün önünden geçtik. Düz yol, kıvrımlı bir yola dönüştü, destek almak için keskin virajlarda elimi ön koltuğa yasladım.

Phillip yüksek sesle iç geçirerek telefonunu bıraktı.

"İş mi?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Sadece birkaç e-posta. Günün geri kalan boyunca müsait olmayacağımı herkese haber verdim."

Uzun uzun ona baktım, Phillip gözlerini devirdi. "Bunu yapma becerim var, anlıyor musun?"

"Şimdi anlıyorum," dedim, Phillip ise başını iki yana salladı. Ama hoşuna gitmişti.

Araba mıcırlı bir yola saptı ve manzaramız değişti. Yürüyüş yolunun başında durduk. İki tarafımızda yemyeşil manzaranın içinde dağlar yükseliyordu, gür orman koyu mavi denize doğru uzanıyordu. Okyanusun üzeri beyaz köpüklerle benek benekti, adanın doğu kıyısındaki dalgalar tatil köyünün olduğu taraftan daha vahşiydi.

"İnanılmaz!" Cep telefonumu çıkarıp birkaç fotoğraf çektim.

"Daha yürüyüşümüze başlamadık bile," dedi Phillip, sırt çantasını omzuna atarak. Bugün şort ve tişört giymişti, spor ayakkabılarına da ikişer kez düğüm atmıştı. Phillip'in ayakkabıları benim sandaletlerimden çok daha akıllıca görünüyordu. Phillip esnedi, kollarını başının üs-

Ninova

tüne kaldırdı ve tişörtü yukarı sıyrıldı. O esmer, kaslı karnı ve şortunun içine doğru kaybolan, mutlu tüyleri gözüme ilişti.

Bakışlarımı kaçırdım.

Onu şimdiye kadar mayo şortuyla kaç kere görmüştüm ama bu an bana daha özel geldi.

Çünkü artık onunla öpüştün, diye fısıldadı zihnim. *Ve bunu tekrar yapmak istiyorsun.*

Patikanın başında, başlangıç noktasını belirten kalın ahşap bir tabela ve bir harita vardı. Hemen altına birisi gülen bir güneş çizmiş ve "İyi yürüyüşler!" yazmıştı.

Dağın içine doğru uzanan yılankavi tozlu yola adımımızı attık. Çok geçmeden aşağılara kadar sarkan ağaç dallarının altından eğilerek geçmek zorunda kaldık ve Phillip'in yüzü güldü.

"Babam ben küçükken benimle hep bunu yapardı," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Barbados'ta değil ama."

"Doğa yürüyüşü, balık tutma... Sen açık havada büyümüşsün."

"Zaman zaman," dedi Phillip.

Yürüme yolu bazen yan yana gidilmeyecek kadar daralıyordu, böyle anlarda Phillip benim önüme geçiyor, yolumuzu kapatan dalları ve çalıları geri itme işini üstleniyordu.

Geniş omuzlarını ve dar belini izledim, tişörtünün ve sırt çantasının altında beliren kaslarını süzdüm. Fena hâlde çekiciydi. Bu kadarına hakkı yoktu.

Gözlerimi kaçırıp ayaklarıma odaklandım. "O zaman ne olmak istiyordun? Küçükken?" diye sordum.

Phillip omzunun üstünden baktı, gözlerinin içi gülüyordu. "Ne yani, şirket avukatı olma hayaliyle büyümediğimi mi düşünüyorsun?"

"İçimden bir ses hayır diyor."

Phillip hafifçe güldü, yürümeye devam etti, benimkilerden daha uzun ve daha güçlü bacaklarıyla tepeyi tırmandı. Tıknefes kaldığımı görmemesine sevindim.

"Astronot," dedi.

Ninova

"Vay, gerçekten mi?"

"Evet. Annem odamın tavanını planeteryuma çevirmişti." Sonra omuz silkip bana baktı. "Ya sen?"

"Ben küçükken yazar olmak istiyordum."

"Yazar mı?"

"Evet."

"Peki, nasıl oldu da öğretmen oldun?"

Kahkahalarla güldüm. "Eh, yayıncılarla sözleşme imzalamak o kadar kolay değil. Bir de, okulu ve öğretmeyi seviyordum. Lisedeyken ve üniversite birinci sınıftayken yarı zamanlı bunu yapıyordum."

"İyi miydin?"

"Evet," dedim. "O yüzden şimdi artık öğretmenim."

"Boş zamanlarında yazıyor musun?"

"Bir şeyler," dedim. Geri kalanını itiraf etmek manasızdı. Çünkü bir yayıncıyla sözleşme imzalamak gerçekten zordu fakat ben ilk romanım için beş yıl önce bunu başarmıştım. O kitabın satışları da yere çakılmıştı.

Aynı yayınevi artık benden bir şey almak istemiyordu.

Phillip önden önden yürüdü. "Eee, ne yazıyorsun?"

"Her şeyden aslmda. Canım ne isterse," dedim omuz silkerek, yanaklarım ısınarak.

"Eden'ın konuşmaktan hoşlanmadığı bir konu mu varmış?"

"Şok edici, farkındayım." Bir dalın altına eğildim, elimi yaprakların üstünde gezdirdim. Kenarları sivriydi ve gevrekti.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu. "Diyeceklerin sadece bunlar mı? Lafı uzatıp, gönlünce anlatan Eden'a ne oldu?"

"Çok komik," dedim. "Senin yanıtlaman gereken e-postalar yok mu?"

"Yok, bugünlük hepsi bitti. Yine de hâlâ yazar olabilirsin, değil mi? O hayale bir sınır yok."

"Hayır, sanırım yok," dedim. Sadece çoktan denemiş ve başarısız olmuştum. Kendimi yine benzer bir hayal kırıklığına açmak, az önce yanından geçtiğimiz şu dikenli çalılıklara atlamak gibi geliyordu bana.

"Ne coşku," dedi Phillip. "Dayanılır gibi değil."

Ninova

Göremeyecek olsa da gözlerimi devirdim. "Hazır olduğumu sanmıyorum. Evet, boş vakitlerimde yazıyorum. Benim... bitirdiğim hikâyelerim var."

"Bu inanılmaz," dedi Phillip ve ses tonunda alaycılık ya da yargılama yoktu. "O yüzden mi o kadar çok gerçek suç dinliyorsun? Polisiye hikâyeler mi yazıyorsun?"

"Belki de," dedim kelimeyi uzatarak.

Altından geçebilmem için bir dalı tuttu. Böylece ona ve ilgi dolu bakışına yaklaşmış oldum.

"Bütün bunlar araştırma mı yoksa?" diye sordu.

"Duruma göre değişir," dedim. "Cinayete kurban gidip bana ilham olmak ister misin?"

Phillip gözlerini pörtletti, sonra gülümsedi. Esmer teni aydınlandı. "Senin yazacağın bir hikâyeye mi? Ne zaman istersen."

Yanaklarımdaki kızarmayı saklamak istedim. Aptal bir konuşmaydı. *Aptal adam*. "O zaman kendine çok dikkat et."

Yürüyüşün devamında ben önde yürüdüm. Artık yamaç dikti ve iki kere durup, nefesimi düzene sokmak zorunda kaldım.

Patikadaki bir virajdan sonra, ağaçların seyreldiği ve manzaranın karşımızda sere serpe uzandığı bir noktaya geldik. Rüzgârda salınan palmiye ağaçlarıyla bezeli yeşilin her tonu alabildiğine gözümün önündeydi. Güneş bulutun arkasından çıkmıştı, ışınları yüzümü yakıyordu.

Derin bir nefes alıp bütün bu güzelliği içime çektim.

"Ah," dedi Phillip. "Yağmur yağabilir gibi görünüyor."

"Hayır, görünmüyor."

"Şuradaki buluta baksana?" dedi yanıma gelip. Koluyla gökyüzünü işaret ediyordu. "İçi yağmur dolu."

Gökyüzüne baktım ve sahiden de bulutlar hızlı hareket ediyordu. Uzaktan bir gök gürültüsü duydum, içim titredi. Havuz kenarında tecrübe ettiğimiz tropikal yağmur âdeta büyülüydü.

"Ne kadar kötümsersin," dedim fakat izlediğim bu manzara karşısında huşu içindeydim. Phillip omzunu omzuma sürttü ve bu teması anında hissettim, sanki dudakları yine dudaklarımdaydı.

Ninova

Phillip her ne olursa umrunda değilmiş gibi omuz silkti fakat bakışları üzerimde bir saniye uzun kaldı, sonra benden uzaklaştı. Dönüp patika boyunca yürüdük, artık adımlarımız daha yavaştı. Yorulmuştum, susamıştım ve hayatımda kendimi hiç bu kadar canlı hissetmiyordum.

"Dün akşamdan sonra eski sevgilinin kuzeninden haber aldın mı?" diye sordu. Patika, yan yana yürüyebileceğimiz kadar genişlemişti.

"Evet, biraz. Dün akşam mesajlaştık."

"Onu kandırmış mıyız?"

Dikkatimi tamamen attığım adımlara verdim. "Evet, sanırım. Şey yazdı... Tatilde çok iyi vakit geçiriyor gibi görünüyormuşum."

Phillip kara kara güldü. "Güzel."

"O yüzden teşekkür ederim. Emeklerin için."

"Benim için zevkti," dedi Phillip ve içtendi.

Göz ucuyla ona şöyle bir baktım. Phillip de bana baktı, beni yakalamıştı. Bakışlarımı kaçırdım ama yüzümdeki tebessümü saklamak mümkün değildi.

Phillip boğazını temizledi. "Sence onu tekrar görecek misin?"

"Bu akşam yemek yiyeceğiz," dedim. "O teklif etti ve belki... Ne bileyim. Biraz ortalık yatışır."

Benim burada olacağımı bile bile neden tam olarak şimdi burada olduğunu öğrenmek istiyordum. Caleb ile bir alakası varsa, konu dallanıp budaklanmadan bitirmek istiyordum.

Yürürken ılık, nemli havayı hissettik. Dağın tepesine yaklaştıkça yüreğim hafifliyordu. Her adımda bir kerte daha havaya yükseldim sanki ve geriye sadece ikimiz, bu an ve bu güzel orman kaldı, diğer her şey yok oldu. Gökyüzünde bulutlar olduğundan hava da çok sıcak değildi.

Taşlık bir bölümden geçerken ilk damlalar düşmeye başladı. Önce iki üç saniye yağmur çiseledi, sonra anında bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Hayatımda hiç tropikal yağmurda kalmamıştım.

Birkaç saniye içinde etrafımızdaki her yer ve her şey sırılsıklamdı. Phillip koluma yapıştı ve kocaman bir incir ağacının altına sığındık. Kalın dallar ağır yağmurun çoğunu engelliyor, sadece yapraklardan süzülen birkaç damla bize ulaşıyordu.

Ninova

"Aman Tanrım." Yüzüme yapışan ıslak saçımı arkaya ittim. "Gökyüzü ikiye ayrıldı sanki!"

"Kim kötümsermiş bakalım?"

"Tamam," diye sırıttım. "Gerçekçisin."

"Teşekkürler."

İnce pamuklu şortumun cebinden telefonumu çıkardım. "Değerli eşyaları kuru tutalım," dedim ona ve telefonumu spor sütyenimin içine soktum. Spor salonunda ya da evin çevresinde yürüyüşe çıktığımda, podcast dinlerken ve şortumun cebi yoksa yaptığım klasik hareketti bu.

Phillip bir an bakışlarını göğsüme odakladıktan sonra kaçırdı. "İyi fikir," diye mırıldandı.

O da aynısını yaparak cep telefonunu sırt çantasının iç gözüne koydu. Elleri sağlam ve yavaş hareketlerle çantanın üstünde kocaman durdu.

Ağaçların sık yaprakları bizi sadece gövdenin tam yanındaysak koruyordu, böylece birbirimize yakın durmaya mecbur kaldık. *Erkekler kadınlara iyilik yapmak için onları öpmez,* diye düşündüm.

Kalbim ağzımda atıyordu, bir şey yapmalıydım, bir şey olmalıydım, içimi tırmalayan bu histen kurtulmalıydım. Telefonumu çıkarıp Phillip'e verdim.

"Bunu da güvende tut."

Kaşlarını çatarak aldı. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Yağmurun altına," dedim ve ağaçtan uzaklaştım. Birkaç adımda o damlalar deli gibi bir sağanağa dönüştü. Ayaklarımın altındaki zemin yağmur sularından siyah ve süngersiydi.

"Eden!" diye seslendi.

Başımı göğe kaldırıp gözlerimi kapadım. Bunu yapabilmek çok nadirdir; sıcak yağmurun altında durmak, makyajım mı bozuldu, üstüm başım mı yamuldu, elektronik aletlerim mi su aldı dememek. Yere ve yapraklara vuran yağmurun düzenli bir ritmi vardı. Davullara vuran eller gibiydi.

"Gerçekten orada mı duracaksın?"

"Evet!" diye seslendim. "Bu benim yeni çılgın hareketim. Beni bu huyumdan ötürü yanında tutmak istediğini söylemiştin, değil mi?"

Ninova

Phillip'in küfür ettiğini duydum, kahkahalar atarak etrafımda döndüm. Saçlarım sırılsıklamdı, üstümdeki tişört vücuduma yapışmıştı. Büyülüydü her şey. Hava toprak kokuyordu; bir tutam deniz tuzuyla karışık, ıslak ve taze. Yüzüme ılık ılık vuruyordu ve bir öpüşme vaadi tadındaydı.

Yaşadığımı hissettim.

Sımsıkı bir kol belimden kavradı. Gözlerimi kırpıştırarak açınca Phillip'in suratıyla karşılaştım. Saçları yağmurda simsiyahtı.

"Üşüteceksin," dedi.

"Hayır, yağmur sıcak."

"Ama bittikten sonra ıslak kalacaksın."

Başımla onun giysilerini işaret ettim. Tişörtü göğsüne yapışmış, omuzlarının şeklini almıştı. "Sen de öyle."

Phillip başım iki yana salladı, dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Kolu hâlâ belimdeydi ve temasına kendimi bıraktım.

"Seni havuz kenarından izledim," dedi. "Tanışmamızdan sonraki ilk günlerdi. Herkes kaçışırken sen tropikal yağmura gülümsüyordun."

Su vücudumdan aşağı süzüldü ama onu artık hissetmiyordum. Phillip gözlerimin içine bakıyordu, bakışlarımı kaçıramıyordum. Bu dünyada hiçbir şey bakışlarımı kaçırtamazdı bana.

"O kadar nadir ki," diye mırıldandım.

Boştaki eliyle uzanıp, yanağıma yapışan saçımı geri itti. Elinin sıcaklığını yağmurun altında bile hissedebiliyordum.

"Evet," dedi. "Öyle."

Eğilip bir saniye durdu, dudakları dudaklarıma dokunmadan önce bu anın tadını çıkardığını anlamama yetecek kadar bekledi.

Öpücüğü yağmurun altında şok edici derecede sıcaktı, aynı anda nazik ve güçlüydü. Elimi göğsüne yasladım ve dokunuşunun, belime dolanan kolunun ve kararlılıkla hareket eden dudaklarının altında eridim.

Phillip başını arkaya yatırdı, uzun parmakları boynuma doğru indi. Çevremizdeki fırtınayla alakası bile olmayan bir ürperti hissettim.

Öpüşmeyi derinleştiren ben oldum.

Ninova

Dilim alt dudağına sürttü ve Phillip inledi. Onun göğsünden benim göğsüme geçen bir gümbürtüydü bu ve Phillip beni iyice kendine çekti.

Yağmur deli gibi yağmaya devam ediyordu. Damlacıklar gerçek dünyayı dışarıda bırakan perdeler oluşturdu. Ellerimi Phillip'in boynuna sardım, vücudumu vücuduna bastırdım, bu anı içime çektim. Parmaklarının değdiği yerler tenimde, kollarımda, sırtımda izini bırakıyordu. Her biri başka vaat içeriyordu.

Yanıyordum.

Phillip elini bir santim kaldırdı. "Seni yağmurdan çıkarmam gerek," diye mırıldandı. Gırtlaktan gelen bir sesle konuşmuştu.

Başımı hayır anlamında sallayıp onu tekrar kendime çektim. "Ben gayet iyiyim."

"Ya?" Dudaklarımı nazikçe öptü, yavaşça çeneme doğru indi. "Bunu beklemiyordum Eden. Seni beklemiyordum."

Sırtımdan yine bir ürperti geçti ve kesinlikle üşüdüğüm için değildi. Sırılsıklam giysilerimizle, vücutlarımız birbirinin izini çıkararak dururken hiç bu kadar ısınmamıştım.

"Ben de," dedim. "Tam bir sürpriz oldun."

Phillip alnını alnıma dayadı. İkimiz de nefes nefeseydik. Kimse bizi izlemiyordu, rol yaptığımız kimse yoktu.

"Biz ne yapıyoruz?" diye fısıldadım.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Phillip. "Bütün bu tatil boyunca ne yapıyordum, bilmiyorum."

"Tatil hâlimiz," diye mırıldandım.

Phillip parmaklarını ıslak saçlarımda gezdirdi, sonra boynumda durdu. "Belki de," dedi sessizce. "Ya da belki de sadece benim ve sadece sensin."

Kopmuş hissediyordum, sanki elimde kalan tek şey ona tutunmaktı. "Beni tekrar öpsene?"

Phillip hafifçe gülümseyip başını eğdi. Dudaklarımız buluştu ve dört yanımızda yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya devam etti.

Ninova

On Yedi

Tatil köyüne nihayet geri döndüğümüzde, Kaelie ile buluşmadan önce tam kırk sekiz dakikam vardı. Giysilerim yarı kurumuştu, saçlarım yağmurdan ve nemden elektriklenmişti. Kendime çekidüzen vermek için duşa girdim.

Su tıpkı yağmur gibi ılıktı. Fakat bu kez dudaklarım boştu.

Phillip yağış azalana, sonunda ağır damlacıklar çiseleyen yağmura dönüşene ve güneş zaferle yeniden ortaya çıkana kadar beni öpmüştü. Başımı arkaya atıp *Buna alışabilirim,* diye fısıldamıştım.

Phillip ise dudakları boynumda durmuştu ve bu zevk anını kesen bir korku kıymığı içime batmıştı. Gelecekten dem vurmak istememiştim. Henüz gelecek yoktu, burada yoktu.

Fakat sonra Phillip hiç konuşmamışım gibi beni öpmeye devam etti ve konu böylece kapandı.

Duştan çıkınca, çabucak makyaj yapıp üstüme elbise giydim. Saçlarım nemli kalmak zorundaydı. En azından temizdi, bu tropikal sıcakta çabucak kururdu.

Otelin barına vardığımda Kaelie beni bekliyordu.

Bugün ilk kez midem sinirden düğüm oldu. Bu buluşmaya hiç kafa yormamıştım. Burada olmasına ya da Caleb'a hakkımda ne diyeceğine de.

Sanki özenle seçilmiş hoşbeş cümleleriyle dövüşülen bir savaşa giriyordum.

"Eden," dedi Kaelie ve sandalyesinden kalkıp bana sarıldı. "Görüşebildiğimize çok sevindim."

"Ben de," dedim ama samimi değildim. Sesimden anlaşılmazdı aslında. Kibar ve enerjik bir sesle konuşmuştum.

"Günün güzel geçti mi?"

"Evet. Doğa yürüyüşüne çıktım bugün," dedim. "Nefes kesici bir yer. Adayı gezebildin mi?"

Başını sallayıp pipetiyle içkisini karıştırdı. "Bugün fotoğrafçıyla birlikteydim, iş için bazı çekimler yaptık. Tek başına yürüyüşe gitmedin ama, değil mi? Tehlikeli olabilir."

"Hayır, yanımda... arkadaşım vardı."

"Ah, dün geceki arkadaşın mı?" Dikkatlice, nötr bir sesle konuştu.

"Evet, onunla."

"Çok heyecan verici," dedi ve içkisini dudaklarına götürdü. Bütün ayrıntıları yumurtlamamı bekler gibi gözlerini açtı.

Bense bunun yerine bir rom panç sipariş ettim.

Huzursuz bir sessizlik oldu, oturduğum yerde kıpırdandım. Rakibimi alıcı gözüyle süzdüm. Hepi topu bir düzine kez görüşmüş olmamıza rağmen, her zaman arkadaş gibiydik. Her görüşmemiz kısaydı, aile barbekülerinde ya da Caleb'ın annelerinin göl kenarındaki evlerinde yazın hafta sonları kaldığımızda. Kaelie'yi severdim, hatta bu seyahatle ilgili birkaç soru sormak için ondan yardım bile istemiştim ama şu anda bu masanın iki yanında iki cephe açılmış gibiydi.

"Ada ve tatil köyü hakkında ne yazacaksın?" diye sordum. "Ajansın için?"

Gülümsedi, on dakika boyunca ikimize de çok uzak, ortak tanıdığımız adama ise binlerce kilometre uzak konulardan söz ettik.

Sonunda hızla atan kalbime rağmen, ona bilmek istediğim tek şeyi sordum. "Ve seni şans eseri seni buraya gönderdiler?" dedim. "Benim... seyahate geldiğim günlerde?"

Kaelie bakışlarını içkisine indirdi. "Evet, ama ben istedim. Üstünde çalıştığımız büyük bir Karayipler projesinin bir parçası bu, bu tarihler

Ninova

için de Barbados'u talep ettim. Uzun kalmayacağım Eden. Yarın St. Lucia'ya uçağım var."

Demek özellikle bu tarihe denk getirmişti. "Neden bana haber vermedin?"

"Yola çıkmadan önce sana mesaj atmayı düşündüm ama..." Kaelie kafasını iki yana salladı. "Nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Sadece seni görmek istediğimi biliyordum."

"Evet. İkimizin hep dostça bir ilişkisi olmuştur," dedim. "Caleb ile aramda geçenler yüzünden bunun değişmesi gerekmiyor."

Bana samimi bir ifadeyle güldü. "Bunu duyduğuma sevindim. Cidden Eden, ben de seninle bunu konuşmak istiyordum."

"Ya?"

"Evet, Caleb ile aranızda geçenleri. Caleb çok... Sen nişan attığından beri hiç kendinde değil."

Boğazıma ekşi bir tat geldi, sanki rom panç nihayet adına layık bir yumruk atmıştı. "Biz *ayrıldığımızdan* beri demek istiyorsun herhâlde."

"Hımm. Hepimiz bu konuda ne yapacağımızı bilmez hâldeyiz. Caleb bizimle bir şey paylaşmıyor, sadece senin fikrini değiştirdiğini söylüyor." Hassas bir şekilde tebessüm ediyor, kelimelerini özenle seçiyordu. "Eden, senin de bildiğin gibi, anne babası düğün mekânını ücret iadesi olmayan seçenekle tuttu."

Gözlerimi kapattım. İçimde yükselen duygu dalgası muazzamdı. Bütün bu olayı aşmak için aylarımı harcamıştım. Caleb. Cindy. Sorular soran, tüm o iyi niyetli akrabalarımla uğraşmıştım.

Onun anne babasına da üzülmek zorunda değilim, diye düşündüm, iyi insanlar olsalar da. Yine de benim de taşıyabileceklerimin bir sınırı vardı ve Caleb kendi sorumluluğunu taşımalıydı.

"Kaelie," diye söze başladım.

"Bir dakika, önce beni dinle," diye üsteledi. "Caleb gerçekten üzgün. Aramalarına ya da mesajlarına yanıt vermediğini, onu tamamen hayatından çıkardığını söyledi. Siz *yedi yıldır* birlikteydiniz. Sence

Ninova

adil mi bu? Eden, her ne olduysa, bil ki Caleb çok pişman. Seni geri istiyor."

İçimdeki çalkantının yerini buz kapladı. O kadar soğuktu ki, yakıyordu. "Böyle mi dedi?"

Kaelie başıyla onayladı. "Evet, daha bir iki hafta önce."

"Sen buraya gelmeden önce konuştunuz... Bunu yapmanı o mu *istedi* senden? Benimle buluşabilmen için iş seyahatinin tarihini değiştirmeni?"

"Eh..." Mahcup bir bakışla omuz silkti. "Evet. O benim en sevdiğim kuzenimdir Eden. Biliyorsun."

Gözlerimi kapattım. "Aman Tanrım, şu aymazlığına inanamıyorum."

Masanın diğer tarafına şok dolu bir sessizlik çöktü. "Eden..."

"Hayır, bunu yapmaya hakkı yok. Böyle mesaj vermeye," dedim. Sesim öylesine güçlüydü ki, ikimiz birden şaşırdık. "Seni görmek güzeldi Kaelie, ama ondan en ufak bir haber bile almak istemiyorum. Onunla konuşmak istemiyorum, ne olduğundan bahsetmek istemiyorum ve ben... Bununla uğraşmak istemiyorum." Çantamdan cüzdanımı çıkarıp içkimin parasını ödedim. "Adada iyi eğlenceler dilerim."

Kaelie'nin nutku tutulmuştu. "Benim tek istediğim..."

"En yakın arkadaşımla yatıyordu. *Aylardır*," dedim. "Cindy ile. Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Kaelie gözlerini kırpıştırdı. "Ah. Evet, hatırlıyorum."

"Eh, işte o ikisi ilişki yaşıyormuş. Ailenin geri kalanına, Caleb'm anne ve babasma da anlatmaktan çekinme. Para iadesi alamadıklarına üzüldüm ama... Ama cidden, o da Caleb'ın sorunu. Benim onunla işim bitti. Sonsuza dek." Göğsüm hızla inip kalkıyordu ve paramı hemen saydım. Yeterli olması gerekti. Beş dolar, altı, birkaç bozukluk...

"Eden," dedi. "Tanrım Eden, lütfen otur."

Başımı iki yana salladım. Boğazıma bir şey takılmıştı ve gözyaşı mıydı, çığlık mıydı anlayamadım ama patladığı sırada burada olmak istemiyordum.

Ninova

"Hiç bilmiyordum. Üzüldüm... Hay kahretsin ya. O yüzden bu kadar dengesizdi demek." Kaelie eliyle yüzünü ovuşturdu. O tatlı, dışa dönük hâlinden eser kalmamıştı. Artık sadece bitkindi. "Buraya bu şekilde gelmemeliydim. Şimdi anlıyorum. Caleb ve hastalıklı talepleri yerin dibine batsın."

"Al benden de o kadar. Ona güvenilmez."

"En azından sen onu hayatından kesip atabilirsin," diye mırıldandı ve acı acı güldü.

Ben de şaşkınlıkla bir kahkaha attım. Sonunda paramı tamamlayıp masaya bıraktım. Borcum ödenmişti. "Evet."

"Kusura bakma Eden," dedi tekrar. "Aileye de anlatacağım."

Omuz silktim. "Sana kalmış. Benim onunla işim bitti."

Bana kadeh kaldırdı. "Tatilinin geri kalanında çok eğlen Eden. Dün geceki adam hoştu."

Tekrar kahkaha attım. "Evet. Iıı, sağ ol."

Hızlı adımlarla restorandan çıktım ve kendimi otelin bahçesinde buldum. Yanı başımda, yeni açan bir çiçek akşam havasına sakin ve dingin kokusunu yayıyordu. İçimde yanan hislerin tam zıttıydı. Az önce bir savaştan sağ çıkmış gibi hissediyordum.

Damarlarım adrenalin doluydu.

Caleb beni geri istiyor.

Elimle ağzımı kapattım, kahkahalar atacaktım. Bunu aklımın ucundan bile geçireceğimi sanacak kadar kafayı yemişti demek.

Ya da belki eski ben böyle titreşimler yayıyordu... Hayatının en büyük ihanetini affetmeden önce birkaç hafta yalnız kalıp sakinleşmesi gereken kadınlardan olduğum izlenimi yaratmıştım.

Asla kelimesi bile az kalıyordu.

Başımı arkaya yatırıp yıldızlarla dolu gökyüzüne baktım, bütün ömrümü geçirdiğim yerden çok, çok uzaktaki bir adadaydım. Hava sıcaktı, tatlı rüzgâr tenimi okşuyor, bitkileri hafifçe sallıyordu.

"İyi misin?" diye sordu birisi. Birlikte geçirdiğimiz günlerden sonra artık tanıdık bir sesti.

Ninova

Gülümsedim. "Beni mi takip ettin?"

"Yo," dedi. "Şey, evet galiba ama ürpertici bir şekilde değil."

Arkamı döndüm. Sütunlardan birine yaslanmış, gözlerini bana dikmişti. Daha çok o ilk geceki hâline, masama çöreklenen o yabancıya benziyordu. Tek fark, yanık teni ve her gün daha fazla beliren o kirli sakalıydı.

"Yemek yedin mi?" diye sordum.

"Evet. Ama seninle Kaelie'den bayağı uzakta." Omuz silkti, muğlak bir ifadeyle baktı. "Düşündüm de... Eh, belki sana destek lazım olur."

"Sağ ol," dedim.

Garip ruh hâlimi hissedebiliyor gibi bakıyordu. "Nasıl geçti?" diye sordu. "Yalnız kalmak ister misin?"

"Hayır, gerçekten istemem."

Phillip onaylarcasına başını salladı ve dudaklarına bir gülümseme oturdu. "Pekâlâ öyleyse." Bahçede yürüdük, dış mekân aydınlatmaları çok hoştu. Hava nemliydi, ağırdı ama etrafımız saran rahatlatıcı bir sıcaklıktaydı.

"Nasıl geçti?" diye tekrarladı Phillip. "Gerçekten?"

"Kaelie ile konuşmam mı?" Netleştirmeye lüzum yoktu, yine de sordum, bu anı uzattım. Her bir adımda geçmişin anılarından daha çok uzaklaşıyordum.

"Evet," dedi.

"Duymaktan memnun olmadığım bazı şeyler söyledi. Görünüşe bakılırsa, eski sevgilim neden nişan attığımızı ailesinden kimseye açıklamamış."

Phillip başını yavaşça iki yana salladı. "Hatalarını sahiplenemiyor."

"Evet, öyle görünüyor."

"Sen onsuz daha iyisin."

Phillip'e baktım. Hemen yanımda, elleri ceplerinde güvenle yürüyordu. Bakışımı fark etti. "Biliyorsun, durumu düzeltmez ama," diye ekledi. "Onun yaptıklarını değiştirmez."

"Teşekkürler. Bence de onsuz daha iyiyim."

Ninova

"Kurtulduğuna şükret," diye mırıldandı ve cebinden anahtar kartını çıkardı.

Yine onun bungalovunun verandasındaydık. Rom panç mideme bir alev topu koymuştu. Bütün adanın yakıtıydı âdeta ve burada olduğum sürece benim de. Şu ana dek şahane bir yakıttı.

Sandaletlerimi taş zemine atıp Phillip'in dış mekân şezlonglarından birine yayıldım. "Hayat her gün böyle olsaydı, düşünsene," dedim sessizce. "Büyük dertler tasalar olmadan. Dram ya da keder olmadan. Sadece güzel havada, okyanusun dibindesin."

"Bir hafta sonra sıkılırdın," dedi Phillip. "İçecek bir şey ister misin?"

"Evet."

Sürgülü kapıyı açıp bungalovuna girişini duydum. Buzları karıştırdı, minibardan aldığı şişeleri açtı.

Beklerken yıldızları seyrettim. Bu seyahat beklediğimden çok daha zorlayıcı olmuştu, hem de hiç tahmin etmediğim açılardan. Burada kendimi farklı ama aynı zamanda uzun süredir olmadığım kadar kendim gibi hissetmiştim. Belki de tatilde insan öyle olurdu. Bütün her şeyini, geçmişini geride bırakır, bir süreliğine yepyeni bir kimliğe bürünürdü. Kendisinin sadece en iyi yanlarını tutar, tıpkı bir kostüm dener gibi yeni özellikler eklerdi.

Caleb geçmişteydi artık. Kaelie'nin çıkagelmesi onu tekrar bugüne taşımıştı fakat bu yıldızlı göğün altında, okyanusun yakınında, bu güzel arka bahçede otururken hatıraları tekrar maziye doğru itmek için kendimi zorladım.

Ait oldukları yer orasıydı. *Caleb* geçmişe aitti.

"Bana yazdığın bir şeyi anlat," diye seslendi Phillip.

"Hayır."

"Tek bir tanesini bile mi?"

"Olmaz."

"Kahretsin." Phillip mırıldanarak yanıma döndü. Bana soğuk bir bardak verdi. "Hanımefendiye bir *rum sour*. Ben brandy içeceğim. Sanırım yeterince rom içtim."

Ninova

"Gerçekten mi? Ben hâlâ seviyorum." İçkimden güzel bir yudum aldım, Phillip karşıma oturdu. Fakat içmedi. Sadece beni seyretti. "Ne?" diye sordum.

"Susmak için yanlış zaman," dedi, eliyle çenesini ovuşturarak. Gözlerinin içinde tahminler dolanıyordu. "Neden bahsetmek istemediğini anlatsana? Yazdıklarından?"

Gece semasına başımı çevirdim. "Hayır."

"Ah, keşke seni kürsüye çıkarabilseydim."

"Kendimi savunurdum," dedim. "Ama bu olmayacak. Sen mahkemeye gitmezsin."

"Yine de bu deyişi kullanabilirim," dedi. "Şu anda bana en kötüsünü düşündürüyorsun."

Merakı bana bir hediye gibiydi. Birisi için bu kadar ilginç olmayalı bayağı zaman geçmişti. Birisinin beni önemsediği ve beni tanımaya çalıştığı zamanlar çok gerideydi. Sırlarımı paylaştığım dönemde kalmıştı.

Derken durumu kendi avantajıma çevirebileceğim bir nokta saptadım. "Eh," dedim yavaşça. "Belki bu bilgi karşılığında takas edebileceğin bir şey vardır."

Phillip'in dudakları seğirdi. "Tam bir avukat kafası var sende."

"Senden geldiyse bu iltifatların şahıdır."

"Evet," dedi Phillip. "Hadi uzlaşalım."

Kalbim ağırdı, bir gece kulübünün bas ritmi gibi atıyordu. "Ne yazdığımı neden bilmek istiyorsun?"

"Sorularından biri bu mu?"

"Soruları mı saymaya başladık?"

"İfadelerde süre kısıtlıdır. Doğru soruları seçmek önemlidir."

Boğazımı temizledim ve cinayet suçundan duruşmaya çıkmış gibi ona baktım. "Tamam öyleyse. Soruya karşılık soru. Veto eden, içmek zorunda."

"Pekâlâ." Sorularımı yanıtlamaktansa içeceği tüm güzel zamanları düşünür gibi, içkisine baktı.

"Bir saniye," dedim. "Durmadan veto edemeyiz ayrıca. Her üç sorudan birini geçebiliriz diyelim..."

Ninova

"Hımm. İyi bir koşul." Phillip kadehini ortamızdaki sehpaya koyup kollarını göğsünde bağladı. "Ailen yazdığını biliyor mu?"

"Evet," dedim.

İlginç bir bilgiye ulaşmış gibi alçak bir mırıltı çıkardı. Sesi daha derinleşmişti.

"Tamam. Sıra bende." Bardağımı parmaklarımın arasında gezdirdim, buzlar camı soğutmuştu.

"Eh, beni bilirsin," dedi Phillip. "Gizlim saklım yoktur."

Kahkahalar attım ve Phillip'in gözleri tatmin içinde parladı. Beni güldürmekten hoşlanıyordu. Bu bilgi mideme sıcak bir taş gibi oturdu. "Hayatımda tanıdığım en ketum insanlardan biri olabilirsin," dedim. "Peki, işte bir soru. Bana kız kardeşini anlat."

"Gerçekten mi?"

Elimle devam et hareketi yaptım ve Phillip sanki onu su işkencesine zorluyorum gibi iç geçirdi. "Benden küçük," dedi.

"Yakın mısınız?"

"Sıradaki sorun mu oluyor bu?"

Sandalyemin arkasında bir havlu asılıydı. Alıp ona fırlattım. Gülerek havluyu tuttu, dudaklarında o yarım tebessüm belirmişti. "Tamam. O da Chicago'da yaşıyor. Ara sıra öğle yemeğine çıkarız."

"Dişçi demiştin?"

"Evet, o yüzden kontrollerimde de düzenli olarak onu görüyorum. Sanırım muayeneyi benim için fazladan acılı yapıyor."

Bu yoruma güldüm. "Adı ne?"

"Tess."

"Eski nişanlınla arası iyi miydi?"

"Bu," dedi Phillip, "kesinlikle yeni bir soru sınıfına girer."

"Kahretsin," dedim. "Avukatı kandıramıyorsun."

"Denememek en iyisidir," diye onayladı Phillip. Bakışlarıyla beni mercek altına aldı. "Bana yazılarından bahset."

"Israrcıya bak," dedim, bakışlarımı içkime indirerek. "Birkaç yıl önce bir kitap yazdım ve bir yayınevi onu yayımladı. Fakat... umdukları kadar çok satılmadı. O günden beri de sadece kendim için yazıyorum."

"Peki, polisiye hikâyeler mi yazıyorsun? Bir tanesinin olay örgüsünü anlat."

"Bu," dedim, "yeni bir soru sınıfına girer. Şimdi sıra bende."

Phillip iç çekti. "Sonuncu soruyu tekrar soracaksın, değil mi?"

"Evet."

"Hayır, Tess, eski nişanlımla hiç geçinemezdi."

"Ya?"

"Medeniydiler," dedi, "ama soğuk bir ilişkileri vardı. İlgi alanları bambaşkaydı. Dediğim gibi... Tess seve seve 'sana söylemiştim' dedi geçen gün. Görünüşe bakılırsa ilişkim hiçbir zaman hoşuna gitmemiş."

"Hımm."

Phillip bana doğru gözlerini kıstı. "Şu anda on yeni soru daha bulduğunu görebiliyorum."

"Meraklı bir insanımdır! Sen Caleb hakkında, ilişkimin nasıl felaketle bittiği ve neden burada tek başına olduğum hakkında bir sürü şey biliyorsun. Bense sen ve ilişkin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Doğru değil," dedi Phillip. "Balayımızı planlaması için harika bir seyahat planlamacıyla çalıştığımızı biliyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Evet, çok faydalı bir bilgi, teşekkürler. Lütfen bana numarasını yolla da bir sonraki balayımı ona planlatayım."

"Alaycılık," dedi Phillip, "esprisini yaptığın şeyin olma ihtimali yüksekse işe yaramaz."

"Ah, yüksek değil ki," dedim. "Evlilik ve düğün defterini kapattım ben."

Phillip kahkaha atıp içkisine uzandı. "*Peki.*"

"Doğru ama. Kapattım! En azından birkaç yıllığına."

"Hıhımm." Phillip içkisini uzun uzun yudumladı. "'En azından birkaç yıllığına.' Evde kapının önüne sıra olmuş erkekler olmadığını söyle bana."

Dümdüz suratına baktım. "Iıı, *gerçekten* evde kapımın önünde sıra olmuş erkekler yok."

Ninova

"Ya da olanları tespit etmede iyi değilsin," dedi.

Bakışlarında bir yoğunluk ve bir şey daha –meydan okuma?– vardı. "Sıradaki soruma geçiyorum. Düğünü iptal ettiğini söylediğin zaman, yakın çevrendeki bekâr erkekler ne tepki verdi?"

"Bilmiyorum." Dişlerimle alt dudağımı ısırdım. Amma da soruydu. "Bir düzine bekâr erkek akranımla takıldığım yok ki. Hızlı arama tuşuna bir harem yerleştirmedim."

"Yine de," dedi. "Eğlendir beni. Arkadaşlarının arkadaşları belki."

"Hayır."

"İş yerinden adamlar?"

"Ah. Şey..."

"Buldum," dedi Phillip ve arkasına yaslandı. Yüzünde tatmin vardı. "Önümüzdeki beş yıl içinde evli olacaksın."

"Bu nasıl bir gelecek tahmini böyle?"

"Evet, iş yerinde bir çocuk var? Anlatsana," dedi Phillip. Sağlam sesinde ipeksi bir ton vardı, ikna ediciydi. Acaba ara buluculuk yaparken böyle mi konuşuyor, diye aklımdan geçirdim.

"Andrew," dedim kaşlarımı çatarken. "Dördüncü sınıfların matematik öğretmeni. Hem iş arkadaşıyız hem arkadaşız."

"Arkadaş olarak," dedi Phillip, "sen göt kafayı dehlediğini söyleyince nasıl tepki verdi?"

Şezlongda kımıldandım. "Endişeli bir arkadaş gibi. Bana ne olduğunu sordu ve yanında olurum dedi... Kahretsin Phillip, şimdi onun bu sözlerle ne demek istediğini sorguluyorum!"

Phillip ukala ukala sırıtıyordu. "Tek söyleyeceğim, seyahat acentesine seni tavsiye edersem iyi bir indirim alırsın. Sen ve Andrew balayınızda kullanabilirsiniz."

"Teşekkürler," dedim tatlı tatlı. "Lütfen bana detayları e-posta at. Ayrıca bir *sonraki* düğününde bir nedime ya da sağdıç ihtiyacın olursa haber ver. Çünkü ben de senin yirmili yaşlardaki kızlardan oluşan bir listenin rehberinde olmadığına inanmıyorum."

Ninova

Phillip iki kaşını birden havaya kaldırdı. Tekrar öne eğildi; dirsekleri dizlerinde, bakışları sanki kadim bir şifreyi çözecek gibi üstümdeydi. "Geçen gün bir şey dedin. Ne demek istediğini açıklamanı istiyorum."

"Vay canına. Tamam."

"Normal hayatımızda olsaydık sana dönüp bakmayacağımı söyledin," dedi. "Neyi kastettin tam olarak?"

Ağzım kurudu. Dengemi korumaya çalışarak kahkaha attım. "Şey. Şaka yapmıştım."

Sayılır.

"Tamam. Komik olan neydi?"

Kadehimdeki kokteyle baktım. İki soruya yanıt vermiştim. Bir yudum alma hakkım vardı.

"Yapma," diye mırıldandı Phillip, "yoksa bir dahakine en özelini kurcalayan soruyu sorarım ve keşke buna yanıt verseydim diye düşünürsün."

Bu karşılık beni güldürdü. "Belki en özelimi kurcalayanı buna tercih ederim."

Phillip kasıldı. "O kadar mı kötü?"

"Hayır. Sadece kendini aşağıda gören bir mizahın ürünüydü." *Yara bandını hızla sök Eden*. "Eski nişanlının dış görünüşü nasıldı bilmiyorum ama bana benzemediğinden eminim. Ben normalim, normal olmayı seviyorum. Ancak *normal* genelde en pahalı bungalovlara ya da özel teknelere davet edilmiyor, anlıyor musun?"

"Hımm." Phillip bir elini çenesinde gezdirdi. "Bu senaryoda, ben normal sayılmıyorum, değil mi?"

"Eh, hem evet hem hayır. Sende bir gariplik yok. Sadece ortalamanın üstündesin?" dedim ama bu cümlemi kulağım duyunca içimi gıcıkladı. "Bunu dedim mi sahiden?"

"Evet, bence dedin," diye yanıt verdi Phillip. "Olsun, merak etme, duymaktan rahatsız değilim."

"Bahse girerim değilsindir."

Ninova

"Eden," dedi Phillip. "Sıradaki sorunu sor. Lütfen eski sevgililerimiz hakkında olmasın, olur mu?"

Yutkundum. Gece havası başımı döndürdü. "Senin tatil hâlin nedir?"

Phillip yavaşça, "Tatil hâlim," diye tekrar etti. "Eh, görünüşe göre, yapmaya niyetli olmadığı şeyleri yapan biri."

"Mesela masum bebek deniz kaplumbağalarını hain firavun farelerinden korumak gibi."

"Evet, aynen," dedi Phillip. "Ya da tatil köyünde kalan bir başka konuğa deli gibi çekilmek gibi. Sonuncusu biraz problem yaratıyor."

Rum sour boğazımı yakarak aşağı indi, hâlihazırda yanan iç organlarımı ateşledi. Cildim de çok sıcaktı, yanaklarım kızarıyordu.

Yedi yıldır bir erkekle flört etmiyordum. Şimdiyse minicik bir Karayip adasında yıldızlı göğün altındaydım ve bir adam bana *öyle* bakıyordu. Yoğun bakışı sabitti ve içime işliyordu. Ağzım kurudu.

"Biraz problem yaratıyor," dedim. "Nedenmiş?"

"Eh, bana öyle geliyor ki o buraya erkeklerden kaçmaya gelmiş," dedi. "Aynı zamanda çok eğlenceli bir arkadaş."

Bu iltifatı zihnimde büyüdü, Phillip'in önceki kelimelerine karıştı. Ayak parmaklarımı iki taş tabaka arasındaki boşlukta kıvırdım. "Belki buraya *sahiden de* bir erkeği unutmaya gelmiştir," dedim, sözlerim yavaş fakat nefesim hızlıydı. "Ama ya bu konuda yardım almaya açıksa? O zaman ne yapacaksın?"

Phillip bakışlarını benden ayırmadı. Derken brandy'sine uzandı ve kasten uzun bir yudum içti.

Midem kasıldı. Bu olasılık ve gerginliğim, Becky'nin sesi tam yanımdaymış gibi kulağımda çınladı. Caleb ile Cindy'nin ipliği pazara çıktığında, *Hayatının geri kalanı şimdi başlıyor,* demişti.

"Ah," nefes verdim.

Phillip'in gözleri yakıyordu. "Benim ne yapmak istediğim sanırım belli."

"Evet."

Ninova

"Eden," dedi Phillip, sözlerinden sıcaklık akıyordu. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi atıyor, parmakuçlarımda zonkluyor, ayak tabanlarıma kadar iniyordu. Bunu o kadar uzun zamandır yapmamıştım ki.

Ardından hafifçe titreyen ellerimle elbisemin eteğine uzandım.

Phillip hareketimi seyretti. "Eden?"

"Ben yüzeceğim," dedim, "senin bu tatlı, bir taş atımı uzaklıktaki küçük özel havuzunda."

Ninova

On Sekiz

Elbisemi sandalyeye attım. Burada gece gündüz bikini giymeye başlamıştım ve şu anda buna şükrediyordum. Ayrıca onun karşısında dururken üstüme düşen gölgelere de şükrettim. "Eşlik etmek ister misin?"

Phillip gömleğinin düğmelerini teker teker açmaya başladı. "Kulaç atmak mı istiyorsun?" dedi. "Şu anda?"

"Bence burada kulaç atıp turlamak zor olur." Bacaklarımı ılık suya daldırdım. "Ama biraz serinlemek iyi bir fikir olabilir."

Phillip bana baktı. "Tamam. Peki."

Suya girip havuzda yüzdüm. Üç kulaçta karşıya varılıyordu. Su sıcacık bir kucak gibiydi, havuzun diğer kenarına yaslanıp Phillip'in suya girişini seyrettim. Omuz kasları hareketiyle birlikte esnedi.

"Evet," dedi. Suyun yüzeyinden sesi daha gür geliyordu. "Bir kere bile içmedin. Daha zor sorular sormalıydım."

"Daha zor soruların var mıydı?"

"Öğrenmek istediğim başka şeyler var, evet."

"Şimdi sor o zaman."

Havuzun kenarına yaslanıp kollarını dışarıya dayadı. "Daha önce kaçtığın soruyu soracağım. Kitaplarından birinin konusunu anlat."

Ona doğru yüzdüm. Saçları alnından geriye yapışmıştı. Öpüşürken parmaklarımın arasında okşadığım için artık saçlarının dokusunu bili-

Ninova

yordum. Şaşırtıcı derecede yumuşaktılar. "Bu soruda," dedim, "içmem gerek. Havuzdan çıkınca."

"Eden," diye mırıldandı. "Anlat bana."

Başımı iki yana salladım. "Sıra bende. Bana içki içerek cevabından kaçındığın sorunun cevabını vermeni istiyorum."

"Sen de benden hoşlanıyorsan," dedi yavaşça, "ne yapardım sorusu mu? Varsayımsal olarak?"

"Evet."

"Eden, serinleyelim demiştin."

"Eh, birlikte serinliyoruz işte." Suyun altından ellerimi uzatıp omuzlarına koydum. Yüzeyin üstündeki teni sıcak ve sertti, parmaklarım yuvarlak kaslarını kavradı.

"Dün beni öptüğün için teşekkürler. Kaelie'nin önünde."

"Yardım etmekten memnuniyet duyarım," dedi. Gözlerinin mavisi etrafımızdaki su gibi masmavi bir sıvıydı. Elleri belime doğru kaydı. Ten teneydik, suyun içinde rahatlıkla beni kendine doğru çekti. "Eee," dedi. "Erkeklerden uzak mı duruyorsun? Haklı mıydım?"

"Kaçıyorsam eğer şu anda hiç başarılı değilim."

Dudakları yarım bir gülüşle kıvrıldı. Bu gülüşü görünce bütün bedenim ısındı, Washington kışında bir şat alevli viski içmiş gibi oldum.

"Hem de hiç," dedi.

Ellerimi boynuna koydum, nefesi dudaklarımda bir hayalet gibi gezindi. Bu bekleme, beni parçalayacak kadar lezizdi.

"En sevdiğim kısım bu," diye fısıldadım.

Phillip dudakları benden birkaç santim mesafede durdu. "Hemen önceki saniyeler mi?"

"Evet." Parmaklarımı saçlarına sokup ensesini tuttum.

Dünya bu minicik havuzun içinde Phillip'le başlıyor ve bitiyordu. Phillip'in beni yüzeyin altında tuttuğu bu sıcak ve gerçek mekâna küçülmüştü.

Aramızdaki mesafeyi kapattı.

Ninova

Yumuşak dudakları dudaklarıma değdi, hafif alkol tadındaydı ama ardından, ısrarcı ve sağlam bir Phillip'ten başka bir şey kalmadı. Plajda iyi öpüşüyordu, ormanda iyi öpüşüyordu. Burada, dip dibeyken şahaneydi. Her yerim ürperdi.

Phillip uzun parmaklarını kalçama koyup tenimi sıktı. Alt dudağını ısırdım ve inledi, çıkardığı ses âdeta içimde yankılandı. Bedenlerimiz birbirine hizalandı. Göğsüm göğsündeydi, kalçalarımız birbirinin üstündeydi. Şu yarı çıplak hâlimizde öpücükler çok daha baş döndürücüydü.

Bikiniyle öpüşüp koklaşmak, âdeta gitme kısmını geçip yolda direkt iki yüz doları cebe indirmek gibiydi. Hak edilmemiş ama çok keyifli bir kazançtı.

Phillip, "Eden," diye fısıldadı, başımı arkaya itip boynuma ulaştı. Hassas cildime kondurduğu öpücükler sonum oldu.

Boyundan öpmeler hep öyledir zaten.

Üstümüzde, gece gökyüzü yıldızlarla doluydu. *Evden o kadar uzaktayım ki,* diye düşündüm. Gerçek Eden'dan o kadar uzaktım ki. Ya da belki bu Eden gerçekti, buradaki serüveni ve bilinmeyeni kucaklayan Eden gerçekti.

Phillip ellerini tekrar belime indirip beni sımsıkı tuttu. Sanki onları orada kalmaya zorluyordu.

Fakat bende aynı endişeler yoktu. Ellerimi omzundan aşağı kaydırdım, yüzmeden dolayı kabarmış kasların üzerinde gezdirip göğsüne indim. Siyah tüyler burada artıyordu. Tırnağımla tüylerin üstünden şöyle bir geçtim.

Phillip hafifçe inledi.

Gülümsedim. "Erkeklerin göğüs kaslarının hassas olduğunu bilmiyordum."

"Değil zaten," dedi Phillip. "Eh, bende değil. Fakat senin bana şu bakışın..."

Phillip'i tekrar öpmeye başladım. Bu kez vücudumu ona bastırdım, göğüslerim onun göğsünde düzleşti. Phillip anında hareketlendi. Sanki

Ninova

bir düğmeye basılmıştı, elleri heykel gibi tutuşunu bırakıp kalçama indi. Uyluklarıma yerleşip beni yukarı kaldırdı.

Ben de bacaklarımı beline sarıp onu tekrar öptüm, dudaklarımız artık birbirine yapışmıştı. Phillip beni tutarken suyun içinde ağırlığım yoktu sanki.

Suların etrafımızda hareket ettiğini hissettim fakat ne olduğunu anlamadım. Sırtım havuzun duvarına hafifçe çarpana kadar.

Phillip kollarını iki yanımda havuzun kenarına koydu ve bu bir kariyermiş, bir işmiş, bir misyonmuş gibi kendini beni öpmeye adadı. Ben bir sunakmışım gibi. Yavaştı fakat coşku doluydu, dudakları âdeta benim dudaklarıma sataşıyordu, dili ara sıra yavaş vuruşlarla ortaya çıkıyordu.

Nefesimi kesiyordu.

Bütün uzuvlarıma bir ateş yayıldı. Acelesiz ve baş döndürücü bir yangındı ama yine de yakıyor, midemdeki gerginlikle savaşıyordu.

Elini tutup belime koydum, sonra daha yukarı kaldırıp bikini üstümün sol tarafını avucunun içine getirdim.

Phillip inleyerek bana yaklaştı, dudaklarımız suyun altında birbirine yapıştı. Eliyle göğsümü kavradı ama aradığım kurtuluş hâlâ gelmemişti. Artık onu *daha fazla* arzuluyordum.

"Eden," dedi Phillip ama başka ne diyeceğini dinleyecek değildim. Uzanıp bikinimin askılarını çözdüm. Askıların suya düşmesiyle birlikte Phillip ellerini sırtıma getirip arkadaki ikinci düğümü çözdü.

Bikini üstüm suyun üstünde mavi bir kumaş şeklinde yüzmeye başladı.

"Tanrım," diye mırıldandı Phillip gözlerini öne indirerek. Yüzündeki acı çeken bakış yüreğimi hop ettirdi. Heyecan ve adrenalin her kalp atımında damarlarımda zonkluyordu.

Phillip ellerini kullandı, o parmaklarıyla okşarken başımı öne bırakıp alnımı alnına yasladım. Bir erkeğin ellerini vücudumda hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Onun dokunuşuyla bedenimin daha fazla farkına vardım. Âdeta onun hayranlığı altında canlanmıştım. Sanki bu anın içinde, aylardır olmadığım kadar hayattaydım.

Ninova

Phillip beni iyice kendine çekti, göğüslerim göğsüne çarptı ve boynumu öptü. "Çok güzelsin." Islak tenime doğru mırıldandı.

Sarılışına kendimi bırakıp gevşedim. "Öyle miyim?"

"Evet." Ellerini vücudumda dolaştırdı. "Vücudun, gülüşün, siyah gözlerin, saçların... Beni çıldırtıyordu. O uzun, açık kahve saçların. Ve şu kıvrımların?"

Elleriyle kalçamı kavradı, gözleri artık koyu lacivertti. İçlerinde aç bir soru gizliydi.

"Uzun zaman oldu," diye mırıldandım, "böyle şeyler... yapmayalı."

Phillip gülümsedi. "Gayet iyisin."

"Ah, öyle miyim?"

"Evet. Kusursuz hatta."

"Sınıfımın en iyisi miyim?"

"Kesinlikle."

Bacaklarımı ona iyice dolayıp sıktım, sırtında bağladım. Bedenlerimizin teması yakınlaşınca Phillip tekrar inledi. "Gördün mü?" diye mırıldandı. "Ustasın."

"Ben her zaman öğretmenin gözde öğrencisiydim."

"Biliyordum," diye mırıldanıp beni tekrar öptü. Sıcak dudaklar, daha da sıcak eller kalçamı kavrayıp beni ona doğru çekti. Uzun bir süre öpüştük. Çevremdeki suyla bir olduğumu hissedene kadar ve daha fazlası için duyduğum arzu bir sancıya dönüşene kadar öpüştük.

Phillip de bunu biliyor mu diye merak ettim, hedefi bu mu, benim küçük *uzun zaman oldu* itirafım mıydı ona bunları yaptıran?

Bunu sonsuza dek seve seve yapacakmış gibi ona beni öptüren.

"Tanrım Eden," diye fısıldadı, ağzı çenemde. "Bana sürtünüşün..."

Kalçam hareketini durdurdu, yanaklarım kızardı. "Ah."

"Sakın durma," diye mırıldandı Phillip. Sesinde daha hoyrat bir ton vardı. "Ben sadece... aceleye getirmek istemiyorum."

"Güzel," diye inledim. Yedi yıldır aynı insanla seks yapmıştım ve sinirlerim midemde bir topak olmuş, arzuyla yarışıyordu.

"Güzel mi?" diye sordu.

"Hımm."

Ninova

Ellerini aşağı kaydırdı, sonra daha ileri hareket ettirdi, bikini altımın bel lastiğinde kaldılar. "Biraz seninle ilgilenmeme izin ver."

Bu sözler içimde bir girdap gibi döndü ve yörüngesi boyunca beni yakıp kavurdu.

"Ben sana odaklanmak istiyorum," dedi, bikini altımın kumaşını okşayarak.

"Tamam," diye fısıldadım. Bedenim kendini onun eline doğru itiyordu. İhtiyaç içindeydi. Baskı, hatta hafif bir sürtünme...

Phillip uyluklarımı okşadı. "Burada oluşun ne kadar hoşuma gitse de, beni serbest bırakmak zorundasın bebeğim."

Bacaklarımı çözdüm ve vücudunun iki yanından aşağı indirdim. Ilık sular vücutlarımızın arasına girdi, arkasından Phillip'in eli takip etti, çıplak midemin üstünden kayıp bikini altımın lastiğini yakaladı.

Phillip'e bakamıyordum. Yapamıyordum -yapamıyordum- ama sonra sanki bunun farkındaymış gibi beni öpmeye başladı ve tekrar o ana döndüm, dokunuşuna muhtaçtım...

Phillip büyük sıcak elini aşağı indirip beni tamamen avucunun içinde tuttu. Bu his karşısında nefesim kesildi, Phillip ise dudaklarını boynuma indirip hava almama izin verdi.

Phillip beni keşfetmeye devam ederken omuzlarına tutundum. Nazikti, sonra ısrarcı oldu; parmakları bikini altımın içindeki daracık alanda hareket ediyordu. Beni okşamaya devam ettikçe eline doğru yay gibi gerindim, sonunda aramızda sadece kesik nefesler ve Phillip'in kısık iniltisi kaldı.

"Olamaz," dedi ve elini çekti.

"Hayır," dedim. "Lütfen..."

"Durmayacağım," dedi Phillip. "Ama önce... gel buraya."

Bacaklarımı tutup beni kaldırdı ve suyun içinden çıkardı. Havuzun kenarına koyup iki yana ayrılmış bacaklarımın arasına yerleştirdi, başı şu anda mükemmel noktadaydı...

"Phillip," diye fısıldadım, ellerim gür saçlarına uzanarak. Korkuyor muydum, heyecanlı mıydım, çıldırmanın eşliğinde miydim, yoksa bu

Ninova

üç duygu iç içe mi geçmişti ve tek çözüm rahatlama mıydı bilmiyordum...

"Çok güzel," diye mırıldandı Phillip tekrar ve bacaklarımı okşadı. Beni havuzun tam kenarına doğru çekti. Sinirlerimi unutup kendimi gecenin karanlığına, kıyıya vuran dalgaların rahatlatıcı ritmine ve bikini altımı kenara çekiştiren ellerine bıraktım.

Phillip'in nefesini tenimde bir sıcaklık olarak duydum fakat dilinin ve ağzının sıcaklığı bambaşkaydı. Çok yetenekliydi; belki coşkusu ya da her şeyin yeni olmasıydı, belki de tepemizdeki yıldızlı gökyüzü ve ıslak tenime değen sıcak havadandı ama artık utangaçlığımdan eser kalmamıştı. Tam anlamıyla anı yaşıyordum.

"Olamaz," diye mırıldandı Phillip tekrar, bense bacaklarımın arasındaki siyah saçlı kafasına doğru baktım. Bir bacağımı kaldırıp omzunun üstüne koydu. Derken bir parmak ekledi ve artık bundan sağ çıkamayacaktım.

"İyi misin?" diye fısıldadım. Bunu duymam lazımdı, ağzımdan fırlayacak gibi atan kalbimin yalnız olmadığını anlamalıydım. Phillip kafasını kaldırdı, bana bakan gözleri neredeyse simsiyahtı.

"Ben şahaneyim," dedi ve sol uyluğumu iyice kenara itti. "Neden hoşlanıyorsun, söyle. Neye ihtiyacın var."

"Buna," diye fısıldadım. "Sadece biraz daha."

Phillip gülümsedi, hem biraz aç kurt gibi hem de zafer kazanmış gibi bir gülüştü. Sekste kazanan olduğunu söyleyişini hatırladım. İki tarafın da kazanmasını istediği tek oyun olduğunu söyleyişini.

"İnan bana, hiç durmak istemiyorum." Başını tekrar aşağı eğdi.

Bense havuzun çevresindeki sert taş zeminde gevşediğimi hissettim. Bir bacağım Phillip'in omzunun üstünde, diğeri suyun içindeydi. Ve Phillip Meyer bacaklarımın arasındayken tüm bedenim zevkle doldu.

Nefes almak zordu. Yukarıdaki dolunaya baktım, zevk arttıkça artıyordu ve ses çıkarıyor olmalıydım çünkü Phillip inledi, yukarı uzandı, sağ eliyle kalçamı, belimi, ardından bir göğüs ucumu buldu.

Ninova

Patladım.

Gücü beni şaşkınlık içinde bıraktı. Bir dalganın altında kaldım ve bütün tenimde hisler infilak ederken tekrar yüzeye çıkmam epey uzun zaman aldı.

Dizlerimi Phillip'in omuzlarına bastırdım, Phillip uyluklarımın içini öpüyor, bana bakıyordu. Şakaklarındaki saçlar kıvrık kıvrık kurumaya başlamıştı, çıkık elmacık kemiklerine renk gelmişti. Fakat kaçması en zor olan şey, bakışlarındaki o yoğunluktu.

"Selam," diye fısıldadım.

Phillip gülümsedi ve bir mucizeydi sanki. "Sen muhteşemsin." Buna ben de inanarak kendimi şaşırttım.

Ninova

On Dokuz

Güzeller güzeli turkuaz deniz tam önümdeydi. Sıcak kumlar ayaklarımın altındaydı. O kadar hoştu ki sandaletlerimi çıkarıp ayaklarımı kuma gömmek zorundaydım. Şezlongumun yanındaki sehpada mor şemsiyecikli piña colada kokteylim duruyordu.

Ancak yanımda oturan adam nedeniyle hiçbirine odaklanamıyordum. Şezlonga boylu boyunca yayılmıştı, teni esmer ve kaslıydı, saçları beyaz havlunun aksine simsiyahtı.

Phillip öğleden az önce buraya yürümüş, beni görünce de yanımdaki şezlonga yerleşmişti. *Günaydın,* demişti ve ses tonu, dün gece aramızda yaşananları saklamıyordu. Yanaklarım kızardı.

Henüz dünden bahsetmemiştik. Söyleyecek bir şey var mıydı ya da gündüz Eden'ı, gece Eden'ının yaptıkları hakkında konuşabilir miydi, emin değildim.

Göz ucuyla ona şöyle bir baktım. Son on dakikadır tüm dikkatini vererek cep telefonunda bir şey okuyordu fakat yine de rahat görünüyordu. Ve yakışıklı. Her nedense dün gece ona karşılık vermeme müsaade etmemişti.

Engin okyanusa baktım tekrar.

"İşte," dedim, "hayat bu."

Phillip yorumsuz bir ses çıkardı.

"Herhâlde ömrüm boyunca bir daha hiç bu kadar nefis bir tatil köyünde kalmayacağım." Çıplak bacaklarımı uzattım. Nihayet açık pembeden yanık ten rengine dönüyorlardı.

"Hımm," dedi. Sonra telefonunu aramızdaki sehpaya koyup bana baktı. "Neden?"

"Çünkü burası benim bir aylık maaşıma patladı," dedim. "Fakat eğer bir seyahat mikrobu varsa, onu her yerden kaptım. Bu seyahatten sonra bir daha yurt dışına çıkmadığımı hayal edemiyorum."

"Çıkmalısın. Her gittiğin yerin hakkını vermede üstüne yok."

"Rehber kitabımla alay etmenin kurnazca bir yolu mu bu?"

Phillip gülüşünü saklamak için eliyle çenesini sıvazladı. "Hayır. Sahici bir iltifattı."

"Gördün mü, birisi senin kadar çok kinayeli konuşunca, onu ciddiye almak zorlaşıyor."

"Aynısını daha önce de duydum," dedi Phillip ve sesi öylesine ciddiydi ki gözlerimi devirdim.

"Gördün mü? Tam da *bunu* yaptığm zaman."

"Ama ben etrafımdakilere neşe saçıyorum. Durmamı mı söylüyorsun yani?"

"Seninle anlaşmak imkânsız," dedim ve tam karşıdan suratına bakmak için yan döndüm. "Biliyor musun, ben hayatta..."

Aramızdaki telefon çaldı.

Phillip şöyle bir bakıp yanıt vermeye yeltenmedi. Saçları genelde arkaya taranmış olurdu fakat şu anda dağınıktı, okyanus esintisinde karışmıştı.

"Duymazdan mı geliyorsun?"

"En azından duymazdan gelmeyi düşünüyorum," dedi Phillip. "Bizim şirketten bir avukatın aradığını biliyorum zaten. Gerzeğin teki."

"Tatilde olduğundan haberi yok mu?"

"Ah, tabii ki var."

Telefona uzandım, elim havada durdum. "Açabilir miyim?"

Ninova

Koyu mavi gözleriyle gözlerimin içine baktı ve gülümseyince yine o gamze belirdi. "Aç bakalım. Adı Briggs."

"Pişman olmayacaksın," diyerek telefona yanıt verdim. "Phillip Meyer'ın telefonu," dedim en tatlı, en öğretmen sesimle.

"Kiminle görüşüyorum?" Hattın diğer ucundan gıcık bir erkek sesi konuştu. "Phillip orada mı?"

"Ben Eden ve evet, burada," dedim tatlı tatlı.

"Eh, telefonu ona verebilir misiniz?"

Phillip'e doğru baktım. Başım eline yaslamış beni seyrediyordu, mavi gözleri keyifliydi.

"Hayır, veremem," dedim. "Phillip tatilde."

Hattın diğer ucundaki adam iç geçirdi. "Evet, biliyorum ama ona ihtiyaç var. Hemen verin."

"Adınız Briggs. Doğru mu?"

Bir duraklama oldu. "Evet."

"Bay Meyer takımın çalışkan bir üyesi ve şu anda hak ettiği iki haftalık tatilinin tadını çıkarıyor. Tek istediğimiz bu günlere saygı gösterilmesi. Bir de Briggs? Sizden ve iş etiğinizden övgüyle söz etti. Şu anda meydana gelen her türlü krizi halledebilecek beceriyle donamma sahip olduğunuza güvenim tam. Sizde çok becerikli bir erkeğin sesi var."

Phillip şimdi sırıtıyordu.

"Iı, teşekkürler. Anladım. Şey... O zaman ben ona e-posta atarım."

"Atmayın," dedim, "birisi ölüm döşeğinde değilse. Birisi ölüm döşeğinde mi Briggs?"

"Hayır."

"O zaman Bay Meyer zamanı gelince ofise dönecek. Size iyi günler!" dedim ve telefonu kapattım. Elim titreyerek tekrar sehpaya koydum. "Aman Tanrım, tam bir adrenalin patlaması!"

"Sizde," diye taklidimi yaptı Phillip, *"çok becerikli bir erkeğin sesi var mı?"*

Kıkır kıkır güldüm. "Bir parça pohpohlamadan kimseye zarar gelmez."

Ninova

Phillip sırıttı. "Sen cidden çılgınsın."

"Bir haftada iki sıfat. Ben gerçekten o kadar çılgın mıyım?"

"Hiçbir zaman beklediğim tepkiyi vermiyorsun. Yok ya," dedi Phillip ve kara kara güldü, "bütün yıl içimde biriken yağlar eridi."

"Çok katı değildim, değil mi?" Piña colada'ma uzanıp sakinleşmek için yudumladım.

"Adam bir şirket avukatı," dedi Phillip. "Seninle yaptığı bu görüşme herhâlde bugünün en hoş görüşmesi olur."

"Vay canına."

Phillip tekrar kıkırdadı. "Bundan böyle telefonlarıma sen yanıt vereceksin. Aynı muameleyi çekebileceğin birkaç kişi daha var."

"Bence bunları kendi ağzınla söyleyecek yetkinliktesin. Ama söylemiyorsun." Kaşlarımı kaldırdım. "Belki de yedi yirmi dört çalışmayı gizliden gizliye seviyorsundur?"

Yüzündeki eğlence ifadesi suda yayılan dalgalar gibi kayboldu. "Evet. Bunu daha önce de duydum. İyi ki buradasın öyleyse. Sen etraftayken çalışamıyorum."

"Çalışamıyor musun?"

"Hayır," dedi Phillip. "Sıradaki numaranı kaçırmak istemiyorum. Burada düşülecek çok yer var."

İçkimi kaldırdım. "Eh, sıradaki numaram olarak bu piña colada'yı kaybedeceğim. Lütfen iyi izleyin."

Phillip dudaklarımı pipete koyuşumu tuhaf bir ciddiyetle izledi. Sanki yapışımı inceliyordu. Midem hop etti.

"İzliyorum," diye mırıldandı. Sonra boğazını temizleyip gözlüğünü çıkardı ve ortadaki sehpaya koydu. "Ben bir suya gireceğim."

"Serinlemek mi icap etti?"

"Öyle de denebilir," diye mırıldandı ve denize doğru yürüdü. Dalgalar kalçasına gelene kadar yürüdü, sonra suya daldı ve geniş omuzları yine kelebekleme yüzerek yüzeye çıktı.

Kıyıya paralel gidip geldi, daha sığ sularda yüzen turistlerden etkilenmeyecek kadar açılmıştı.

Ninova

Uzunca bir süre sonra geri dönüp, vücudundan su damlacıkları süzülerek yanıma uzandı.

Romanımda sayfayı çevirdim. Hikâyenin beklendik gidişattan kaosa geçmek üzere olduğu zirve noktasındaydım ve olacaklar hakkında birkaç teorim vardı. Haklı mı çıkacağım diye anlamaya çalışmak, okuma deneyiminin en iyi kısmıydı. Sanki diğer karakterlerle birlikte ben de bir bulmacayı çözüyordum.

Phillip gözlerini açmadan, "Ne okuyorsun?" diye sordu.

Parmaklarımı kitabın en tepesine koyup yerimi belirledim. "Tatlı bir gizem."

"*Tatlı* bir gizem mi?"

"Evet."

"O nasıl oluyor?"

"Biraz... Agatha Christie gibi. Cinayetler ve iyi hissettiren titreşimler."

"Anladım, gerçek suç hikâyelerine takık olduğunu neredeyse unutmuşum."

"Bu gerçek suç değil aslında. Burada suç, ikinci planda."

"Olay örgüsünü anlatsana."

Şemsiyemizin altında uzanırken anlatmaya başladım. Başroldeki dedektiften, memleketine tekrar taşınmasından ve eski sevgilisinin ondan bazı sırları sakladığını keşfetmesinden, lisede onunla dalga geçen oğlanın münzevi fakat çekici komşusuna dönüştüğünden bahsettim, derken sonra bir ergen ortadan kayboluyordu ve...

Phillip lafımı kesti. "Sen de bu tarz hikâyeler mi yazıyorsun?"

"Bu bilgiyi benden koparmaya çalışacağını biliyordum."

"Adadan ayrılmadan önce öğreneceğim," dedi, ellerini başının arkasına koyup. "Sıradaki hikâyeni yazma havasında mısın?"

En büyük suçu işleyerek kitabı tamamen kapattım: Sayfayı köşesinden kıvırdım. Belki onunla bunu konuşmak o kadar zor olmazdı. Phillip şimdiye dek çok destekçiydi ve... birkaç gün sonra zaten bir yabancı olacaktı. "Aslında bu tatil köyünden ilham alan bir şey yazmayı planlıyordum."

Ninova

Phillip'in gözleri parladı. "Sahiden mi?"

"Evet."

"İlginç. Anlatsana."

Ben de hemen anlattım. Şu ana dek gördüğüm insanları, kavga eden kız kardeşleri, plajdaki zengin çifti ve hepsi üstüne kurguladığım teorileri. Phillip birkaçına kahkahalarla güldü, diğerlerine bir şeyler önerdi.

Gizemli iş adamı karakterini anlatmadım ama.

"Bu kitap *o* kitap mı peki?" diye sordu. "Onu tekrar bir yayınevine yollamayı deneyecek misin?"

Elimdeki kitaba, sırtındaki küçücük yayıncı adına baktım. Phillip'in yüzüne bakmaktan daha kolaydı. En azından şunları söylerken: "Büyük ihtimalle hayır. Yayımlanma kısmında başarısız olduğumu söylemiştim. Şimdi... şimdiyse tekrar yapmaya değer mi, şüpheliyim."

Dışımdan söylemesi beklediğimden daha kolaydı.

"Eh," dedi Phillip. "İnsanlar hep başarısız olur."

"Olurlar mı?"

"Evet. Bu, oyunun bir parçasıdır. Zaman zaman kaybedersin. Ama bu, oynamayı bırakacaksın demek değildir. Tekrar tekrar sahaya çıkarsın ve belki bir sonraki sefer kazanacaksındır. Eğer kazanmazsan da, eh... O zaman oyun daha bitmemiş demektir." Dönüp yüzüme baktı. "Dünyada kaç tane yayınevi var?"

"Bilmem. Binlerce? On binlerce?"

"Tamam. Peki, hepsi birbirinin aynısı mı? Hepsinin yayıncılık endüstrisi anlayışı birebir aynı mı?"

İç geçirdim. "Hayır, öyle olmadığını biliyorsun."

"Tamam. Demek ki başka bir yayınevi sıradaki kitabını sevebilir ya da ondan sonrakini. Belki daha farklı paketler, pazarlar ve satarlar."

"Olabilir, evet."

"Senin ilk kitabını nasıl satacağını bilmeyen dar görüşlü bir editörün, yeteneğin olup olmadığına karar vermesine izin verme." Sandalyede arkasına yaslanıp başını yukarı kaldırdı. Kirli sakalı, adamakıllı

Ninova

sakala dönüşmeye başlamıştı. Bir şekilde onu daha yaşlı, daha olgun gösteriyordu. Fakat aynı zamanda da daha rahatlamış. "Eğer yazarlık kariyerinin sana göre olmadığına karar verdiysen, o zaman başka. Ancak bu *sen* karar verdiğin için olsun. Başkası değil."

Uzunca bir süre ona baktım. "Haklısın. Yani ilk yayınevim her konuda bilgili değil. Tanıtıma pek para akıttıkları da söylenemezdi."

"Neden randıman alamadığın belli."

"Bir de bence artık daha iyi bir yazarım." Okuduğum kitaba baktım. Güzel, hızlı okunuyordu ve kitabın ortalarında bana o hissi vermişti. *Bence bunu yapabilirim. Bence bunu yapmak istiyorum.* "Belki tekrar denerim."

"Tabii ki denemelisin," dedi Phillip. "Artık vaktin daha çok. Düğün hazırlıkları yapmıyorsun."

"Eh, orası kesin."

"Bir sonraki sefer gerçekten evlenene kadar. Sizin okuldaki matematik öğretmeniyle, unuttun mu?"

Elimdeki karton kapaklı romanla omzuna vurdum. Phillip kahkahalar atarak elini kaldırıp kendini savundu ve bu ses beni gülümsetti. "Sana bunu asla itiraf etmemeliydim."

"Sence Washington'a geri dönünce onunla çıkar mısın?"

"Hayır, tabii ki çıkmam." Kafamı iki yana sallayıp tekrar şezlonga uzandım, bacaklarımı uzattım. "İşten birisiyle çıkmak istemiyorum. Ne kadar zor olurdu, hayal edebiliyor musun?"

"Evet," dedi. "Hayal edebiliyorum."

Şöyle bir baktım. "Sanki sende bu konuda bir hikâye var."

"Pek sayılmaz."

"Phillip."

İç geçirdi. "Stajyerlik yıllarımda başka bir stajyer avukatla çıkmıştım."

"Yok artık."

"Evet. Oda arkadaşıyla benden daha ilgili olduğuna karar verince ilişkimiz hiç iyi gitmedi."

"Oda arkadaşıyla mı?"

Ninova

"Aynen. Sağlam, güvenilir biriydi. Çok çalışmıyordu ve telefonu her çaldığında açıyordu."

Kaşlarımı çattım. "Ne yani, senin aksine mi?"

"Evet. Ben her zaman iyi bir partner olmadım Eden." Elini saçlarında gezdirip güneş gözlüğünü düzeltti. Gözlüğünü takınca gözlerini göremedim. Sadece çene hareketlerinden ifadesini okudum. "Eski sevgililerimin hiçbirisi gece yarısına kadar süren mesai saatlerimden memnun değildi."

"Ama bu dönem dönem olan bir şey, değil mi? Hani bir şirket birleşimine veya şirket alımı anlaşmasına gömüldüğün zamanlarda. Her salı öyle değildir mesela?"

Phillip bana döndü. "Ne üzerine çalıştığımı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum tabii," dedim. Geçen gece yatakta şirket birleşmeleri ve alımlarını Google'da araştırmıştım. Çalıştığı firma hakkında da okumuştum. Hatta onun adını bile Google'da araştırmıştım. *Phillip Meyer.* Fakat pek bir şey bulamamıştım. Sosyal medyayla ilgili biri değildi. "İlginç görünüyor."

"Ciddi misin?" diye sordu.

"Evet, cidden. Hiç mahkemeye çıkmasan bile."

"Nadiren," diye onayladı Phillip. "Yani, çıkmışlığım var."

"Bahse girerim o günkü en çekici avukattın."

Phillip tam umduğum gibi kıkırdadı ve elini tekrar saçında gezdirdi. Görünüşe göre en çok kızardığında ya da gafil avlandığında böyle yapıyordu. "Onu bilemem."

"Tevazu gösterme," diye direttim. Şezlonga yayılıp, gülümseyerek tekrar kitabımı açtım.

Phillip hemen yanımda, kolundaki kumları silkeledi. "Eee?"

"Eee ne?"

"Eve dönünce birileriyle çıkmayı planlıyor musun? Matematik öğretmeni ya da başka birisiyle?"

"Ah," dedim. "Olabilir. Daha önce düşündüğüm bir şey değildi. İnsanlar çok fazla uygulama kullanıyor, ben pek ilgili değilim."

Ninova

Phillip derinden bir hımm sesi çıkardı, sonra sustu. Gökyüzüne ve hızlı hareket eden bulutlara baktım. Konuşmalarımız hep böyle gidiyordu. Beklenmedik rotalara sapıyor ve muhakkak hiç ummadığım bir yerde son buluyordu.

"Ya sen?" diye sordum.

"Bilmem," dedi sessizce. "Benim de pek planımda yok."

"Benim gibi öyleyse."

Phillip tekrar mırıldandı. Bugünlerde bu konuşmasız mırıltı sesine alışmıştım. Ne evet ne hayırdı, sadece gırtlaktan gelen derin bir homurtuydu.

"Eve gitmeyi iple çektiğimi söyleyemem," dedim. Rüzgâr okyanustan sıcak bir kucaklama gibi esti. Bu duyular karşısında gözlerimi kapattım. Esinti, dalgaların sesi ve sol ayağımın altındaki kumların tadını çıkardım.

"Az gün kaldı," dedi Phillip.

Bu sözleri içimde bir umut ürpertisi yarattı. Phillip'e bakmadım fakat varlığından haberdardım, birkaç adım yakınımdaydı. "Sadece birkaç gün."

"Öyle," dedi. "Bakalım ne işler karıştıracaksın."

"Kim bilir? Her an, her şeyi yapabilirim," dedim. "Şu süslü bungalovların özel havuzları varmış diye duydum. Belki çırılçıplak bir tanesine atlarım."

Phillip nefesini tuttu. "Gerçekten mi?"

"Hıı."

"Ne komik. Ben de bungalovdayım."

"Deme?"

"Sahiden."

Gülümsememi saklamak için alt dudağımı ısırdım. Flört etmek çok eğlenceliydi. Daha önce böyle yaptığımı hiç hatırlamıyordum, aradaki çekimin derinleşmesinden böyle zevk almak ne güzeldi. Caleb ile çok hızlı geçmiştik bu dönemi. İkimiz de ikinci buluşmadan itibaren çift olmanın rahatlığına kendimizi bırakmıştık.

Ninova

Güneş kremimi alıp doğruldum. "Yüzüstü uzanmayı düşünüyorum," dedim. "Rica etsem?"

Phillip elini uzattı. "Sürebilirim."

Ona sırtımı dönüp kıpırdamadan oturdum. Bunu ikinci kez yapışımızdı ama ilkinde hâlâ temkinliydik; iki yabancıydık, karşımızdakinin sınırlarından emin değildik.

Phillip sıcacık darbelerle elini sırtımda gezdirdi. Belimde, bel çukurumda oyalandı ve bikini altıma sürtünerek geçti.

"Hiç boş yer bırakmadın," diye mırıldandım.

Sesi sağ kulağımda ve boynumda bir fısıltıydı, yeni uzayan kirli sakalları beni gıdıkladı. "Her zaman öyleyimdir Eden."

"Evet... Biliyorum."

Elleri göğsümün yan kısmından son bir kez daha geçti. "Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı ve dün geceyi sorduğunu anladım. Dilimin ucunda kelimeler dans etti.

Plajda birisi yüksek sesle alkış tuttu.

İkimiz de döndük ve otel çalışanlarından birinin, üstünde Winter Resort üniformasıyla, ağzı kulaklarında kumsalda dikildiğini gördük.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim millet!" dedi. "Fakat bu haftaki Kış Olimpiyatları avluda başlamak üzere. Son bir yerimiz kaldı, diğer konuklara karşı yarışmak isteyen bir çift varsa sizi kabul etmekten memnuniyet duyarız. On dakika sonra başlıyoruz!"

Tekrar gülümsedi, plaja doğru gitti ve ana binaya yürüdü.

Kıkırdadım. "Kış Olimpiyatları mı?"

"Akıllıca, haklarını yeme," dedi Phillip. Ellerini omzumdan indirmesine rağmen, hâlâ dibimde oturuyordu.

"Gitsek mi?" diye sordum.

Tam o sırada bir çift, şezlonglarımızın önünde durdu. Geçen gün asansörde tanıştığım orta yaşlı insanlardı, şu yeminlerini yenileyenler.

"Selam size," dedi kadın, özellikle bana gülümseyerek. "Kusura bakmayın, size kulak misafiri oldum. Geçen hafta bu oyunlara katıldık, çok eğlenceliydi. Siz de denemelisiniz bence!"

Ninova

"Olabilir," dedim, kadının dostça gülüşüne karşılık vererek.

Bir adım yaklaştı. Kocası hemen yanında, güneş gözlüğüyle duruyordu ve pek konuşmaya meraklı değil gibi görünüyordu. "Siz ikiniz evli misiniz?"

Bir kadına bir Phillip'e baktım. "Balayındayız," dedim.

Phillip sessiz bir kahkahayla ofladı ve diziyle dizimi dürttü. Ben de onu dürttüm.

"Ne güzel," dedi. "Harika bir yer, değil mi?"

"Evet, kesinlikle."

Kadın güneş gözlüğünü kafasına kaldırıp ikimize baktı. "Nerelisiniz?"

"Chicago," dedim hemen. "Rüzgârlı Şehre bayılıyorum. O gökdelenler ve esintilere doyamıyorum."

Phillip hemen yanımda içini çekti, kahkahalarla gülmemek için dilimi ısırdım. Ben kimdim, böyle şakalar yapan bu kız kimdi bilmiyordum. Ama çok hoştu.

"Ah, heyecan verici bir şehir," dedi kadın. "Biz de Detroit'liyiz. Hep birlikte kıştan kaçmışız!"

"Aynen öyle!" diyerek Phillip'in omzuna yaslandım. "Kaç yıllık evlisiniz?"

"Bu sene yirmi yıl oluyor. O yüzden yeminlerimizi yeniledik. Ya siz? Nerede nikâh kıydınız?"

"Bir gökdelenin tepesinde," dedi Phillip. Gerçekçi bir sesle konuşmuştu. İnanılır. "Küçük bir törendi."

Kadın gözleri kocaman açılarak ona döndü. "Ah, öyle mi? Ne kadar benzersiz! İkiniz için özel bir önemi var mıydı?"

"Aslında tanıştığımız yerdi," dedi Phillip.

Göz ucuyla ona baktım. Gülmemek için kendini zor tuttuğu çenesini sıkışından belliydi.

Başımla onayladım. "Ben arkadaşlarımla manzara seyretmeye gitmiştim. O da o akşam orada verilen bir şirket davetinde performanstaydı."

Ninova

Phillip yanımda heykel kesildi.

"Ah, öyle mi? İnanılmaz bir hikâye!" dedi kadın. "Frank, duydun mu? Bir *gökdelenin* tepesinde tanışmışlar!"

Adam homurdandı ve elinde tuttuğu kitaba doğru baktı. Kapağına bakılırsa bir gerilim romanı olabilirdi. Gerçek suç türünün kardeşi. Saygı duydum.

"Hangi enstrümanları çalıyorsunuz? Ya da şarkı mı söylüyorsunuz?" diye sordu Phillip'e.

"Müzikle alakam yoktur," dedi Phillip. "Jonglörüm ben."

Kahkahalara boğulmamak için yanağımı ısırdım.

"Vay canına. Hiç beklemiyordum," dedi kadın ve güldü. "Ama zaten bir jonglör neye benzer ki? Herkes olabilir!"

"Biz bayağı evrensel bir topluluğuz," dedi Phillip. "Ben sadece birkaç yıl yaptım aslında."

"Ah, tatlım," dedim. "Bu kadar alçak gönüllü olma. Chicago'nun en iyisiydin sen."

Phillip tevazuyla omuz silkti. "Sen taraflısın ama Eden."

"Sadece en büyük hayranınım," dedim.

"Ah, siz ikiniz ne kadar şekersiniz!" Kadının ağzı kulaklarındaydı. "Şu oyunlara katılmak zorundasınız."

"Eğlenceli görünüyor," dedim. "Varız. Değil mi Phillip?"

Phillip bana aklımı peynir ekmekle yemişim gibi baktı.

"Mükemmel. Frank, şimdi yandık!" diyerek kahkaha attı. "Çuval yarışında çok başarılı olurlar bence!"

"Ne yapıyorsun?" Benim tatlı kocam bana mırıldandı.

"*Oyunlar* varmış." Âşık bir yeni evli gibi ona kirpiklerimi kırpıştırdım. "Senin kazanmayı ne kadar sevdiğini de biliyorum."

Phillip birkaç kez gözlerini kırpıştırıp yanıt verdi. "Tamam. Ama çuvala falan girmem."

Ninova

Phillip çuvala girdi.

İlk iş olarak değil tabii. Hayır, tatil köyünün sponsorluğunda oynanan oyunların düzenlendiği bahçeye geldiğimizde, güler yüzlü otel çalışanının önüne dizilmiş birçok malzeme duruyordu.

Yaklaşık sekiz çift etrafta geziniyordu, kimileri diğerleriyle sohbet ediyordu, birkaçı ise kendi hâlindeydi. Çiftlerden biri, bir örnek mavi giyinmişti ve birbirlerine dokunmadan duramıyordu.

"Jonglörlük," diye fısıldadım Phillip'e. "Nereden aklına geldi?"

"Chicago'nun *rüzgârını* sevdiğini söylemeni sana ödetmek içindi. Akılalmaz bir iddia."

"Gökdelenin tepesinde evlenmekten de mi kötüydü?"

"Evet," dedi Phillip. "O sahiden olan bir şey. Sanırım."

"Sence kadınlar jonglörlere âşık olamaz yani?" diye sordum. "Sen eline iki top alsan kesin dört bir yanda kalpler kırılırdı."

Phillip gözlerini kocaman açtı ve dudaklarını kıvırıp güldü. "Eden, ben..."

"Hayır," dedim. "Cümlemi kendi kulağım da duydu."

Phillip sırıttı. "En önemlisi de bu," dedi. "Öğleden sonrasını daha kötü geçiremezdik herhâlde."

"Çıkmak istiyorum mu diyorsun?" diye sordum. "Çünkü vazgeçebiliriz. Yani, ben uyarım. Yarısı muhtemelen tahammül edilemez balayı çiftleri olan bütün konukların önünde kolay bir zaferden vazgeçiyor olduğumuzu bildiğin sürece ben tamamım."

"Senden nefret ediyorum," dedi Phillip ama hiç bunu kastediyor gibi durmuyordu.

"Teşekkürler tatlışkom."

Phillip kaşlarını çattı. "Hayır."

"Uğurlu bilekliğim?"

"Hayatta olmaz."

"Ballı fıstığım," dedim ve yüzümü buruşturdum. "Hayır."

"Evet," dedi gözlerinin içi gülerek. "Bu kesinlikle olur. Ama neden gevrek ismine benziyor?"

Ninova

"Çünkü onlar..."

"Hepiniz hoş geldiniz!" Otel çalışanı -ve bu etkinliğin sunucusu- seslendi. "Hazır mısınız? Sizin için harika aktiviteler hazırladık!"

Arkasından hayatımın en kaotik yarım saati geldi. Kaşıkla yumurta yarışında sekiz kadınla kıyasıya rekabet ettik. Phillip'in bir sopanın etrafında döndükten sonra su dolu balonlara dart atma çabalarını seyrettim.

Çuvalları elimize aldığımızda Phillip sözünü unutmuştu. Bayrak yarışı yapıyorduk.

Çuvalın içinde çimenlikte hızla koştu. Her yarışı kazanmaya azmetmiş, pembe polo yaka tişörtlü adamla kafa kafaya bitirdiler. Ben kendi kafamda bu adamı Phillip'in azılı düşmanı ilan etmiştim.

Phillip başlangıç çizgisine geri döndü ve çuvalı hemen ayaklarından fırlatıp bana uzattı. "Hadi Eden," diye cesaretlendirdi.

Çuvalı belime kadar çekip yarışa başladım fakat çok hızlı bir şekilde çok devinim kazanmıştım. Üç kez zıpladım ve düştüm. Mavi Karayipler semasmın altındaki yemyeşil çimlere sere serpe uzandım ve sırtüstü yatarak kahkahalarla gülmeye başladım. Her şey çok saçmaydı. Bu yarış, benim hâlim, biz. Herhâlde haftalardır bu kadar çok kahkaha atmamıştım.

Phillip'in yüzü tepemde belirdi. "Eden!" dedi. "Hadi kalk, kaybediyoruz."

Bunu duyunca iyice koptum. Fakat ellerimi uzattım, Phillip elimden tutup beni kaldırdı.

"Eden," dedi. Yarıştan yüzü al aldı.

Elimi yanağına koydum. "Çuval yarışındayız," dedim ve tekrar kahkahayı bastım.

Phillip'in yüzü de istemeye istemeye yamulup tebessüm etti. "Saçmalık."

"Evet. Ama şuradaki mavili çifte yenilirsek saçımı başımı yolarım."

Bütün pisti hızla geçtim, millet tezahürat yaparken, zıplayarak geri döndüm. Hemen yanımda diğer yarışmacılar aynısını yapmak için çabalıyordu ve tüm seslerin arasında Phillip'i duydum.

Ninova

"Hadi meyveli lolipop!" diye bağırdı. "Az kaldı!"

Bitiş çizgisinin üstüne düştüm. Phillip oradaydı ve beni yakaladı. Etrafımızda diğer katılımcılar da partnerleri için tezahürat yapıyordu. Nefes nefese hâlimle kahkaha atmakta zorlanıyordum. Yasemin kokulu hava sıcak ve nemliydi, çıplak ayaklarımın altında çiğnenmiş çimenlerin yumuşaklığını duydum.

"Sandığımdan," dedim, "çok daha zormuş!"

Phillip ellerini belime sardı. "Çok zarif görünüyordun."

"Yalancı."

"Hayır, gerçek bu. Tam bir balerin gibiydin."

Göğsüne vurdum. Elim orada kaldı, parmaklarım tişörtünün yakasını kavradı. "Kazandık mı bari?"

"Puanları topluyorlar şimdi," dedi Phillip, "ama şuradaki Sırnaşık Bir ve İki numarayı yendik."

Omzunun üstünden mavili çifte baktım. Yarışı boş vermiş gibiydiler. Hâlâ bitiş çizgisinin üstündelerdi; sarmaş dolaş birbirlerine sarılmışlardı ve dudakları ancak kapalı kapılar ardında olması gereken bir biçimde yapışmıştı.

"Amatörler," dedim.

"Bir hedefe odaklanamadılar."

Midemde bir şey kasılarak başımı salladım. Arzu değildi bu kez. Başka bir şeydi. Daha tehlikeli bir şeydi ve bu küçük gönül eğlencesine veda etmek sandığımdan çok daha zor olacaktı.

Hemen yanımızda, az önce sohbet ettiğimiz kadın boğazını temizledi. Çuvalın içinden çıkmış, bize gülümsüyordu. "İkiniz çok şirinsiniz," dedi. "Öyle değil mi Frank? Bir de sen profesyonel jonglörsün!"

Başımı Phillip'in göğsüne yaslayıp gülmemi sakladım. Tepemde derin sesi, eğlenceyle karışık bir tonda konuştu. "Keşke yarışlardan biri o olsaydı," dedi.

Ninova

Yirmi

Bugün etkinliğimizi seçme görevi benimdi. *Fakat otel oyunları olamaz,* demişti Phillip bir gece önce. *Senin rehber kitabından bir şey olmak zorunda.*

Winter Resort'taki konsiyerj, en iyi araç kiralama şirketini sorduğumda biraz şaşırmıştı. Görünüşe bakılırsa, turistlerin çoğu ya tatil köyünün içinde kalıyordu ya da önceden planladıkları gezilere katılıyordu, yine de kadın istediğim bilgiyi verdi.

Phillip arabayı kullandı. Meğer çalışmak için İngiltere'de kalırken trafiğin soldan aktığı yollarda araba kullanmıştı, böylece seve seve direksiyona geçmesize izin verdim.

"Haritadan sen sorumlusun yalnız," dedi bana, araç kiralamanın otoparkından Holetown'un bol trafikli ana caddesine çıkarken.

"Biliyorsun," dedim, bir kavşakta dururken, "bütün seyahat boyunca yaptığımız en çılgın şey bu olabilir."

Phillip parmaklarını yavaşça direksiyona vurdu. Araba, ihtiyacımızdan daha genişti fakat otomatik vites olan tek araç buydu. Hem solda olup hem de manuel kullanma riskini almak istememişti Phillip.

"Gecenin bir vakti kaplumbağaların yumurtadan çıkmasını seyretmek için ıssız bir kumsala gitmek kısmen çılgıncaydı," dedi Phillip. "Balık pazarına yaptığımız dolmuş yolculuğu da öyle."

Ninova

Phillip'e doğru baktım, benimle aynı şeyi mi hatırlıyordu diye merak ettim. Kucağında oturuşum. Phillip benden tarafa baktı ve yüzüne hafif bir tebessüm yayıldı.

"Eh, bazı açılardan iyiydi," dedim.

"Kesinlikle. Hiçbir şikâyetim yoktu."

Parmaklarımı çıplak uyluklarımda dolaştırdım. Bugünkü yazlık elbisem epey kısaydı; kolları fırfırlı, uçuk mavi bir elbise.

İki gün önce havuz kenarında öpüştüğümüzden beri öpüşmemiştik. Phillip dünyanın tüm zevklerini bana vermiş de kendine hiç almamaya karar vermişti sanki; nedenini çözemiyordum.

Phillip boğazını temizledi. "Önce vahşi yaşam merkezi mi?"

"Evet. Sadece yirmi dakikalık bir sürüş mesafesinde olmalı."

"Müthiş."

Kafamı koltuğa koydum, çevremizde açılan manzarayı seyrettim. Çok geçmeden manzara bir golf sahasına, sonra şeker kamışı tarlalarına dönüştü. Yılankavi yol bizi peş peşe küçük köylerden geçirdi. Ada gerçekten küçük ve çok güzeldi, hayatımda gittiğim her yerden farklıydı.

Geniş yolcu koltuğunda bağdaş kurarak oturdum. "Hadi eğlenceli gerçekler oyunu oynayalım."

"Hadi oynamayalım," dedi Phillip.

"Öğrencilerim çok sever."

"Onlar sever eminim ama biz beş yaşında değiliz."

"Ne yani, sen eğlenceli gerçekler oyununu seven biri olmadığını mı söylüyorsun? Çünkü sana inanmıyorum. Bence sen boş vakitlerinde savaşlar ve ölü başkanlar hakkında bol bol belgesel ve film izliyorsun. Öyle değil mi?"

Phillip tekrar direksiyona parmaklarını vurdu. "JFK hakkında bir iki belgesel izlemiş olabilirim."

"Demek ki gereksiz bilgilerden hoşlanıyorsun."

"Siyasi yapımızın tarihçesi gereksiz bilgi değildir."

Zafer kazanmış gibi sırıttım. "Şimdiyse gereksiz bilgilerini savunuyorsun, demek ki eğlenceli olduklarını düşünüyorsun. Gördün mü?

Ninova

Bunun seni çekeceğini biliyordum. Tam kararında bir zekâ ve şapşallık karışımı."

Phillip başım iki yana salladı ama yumuşamıştı. "İyi tamam, hadi yolla gelsin birincisi."

"Pekâlâ," dedim ve kollarımı göğsümde bağladım. Oyunu güçlü başlatmak için iyi bir bilgi bulmalıydım. Bütün olasılıkları taradım.

"Evet?" diye sordu.

"Düşünüyorum! İlkini çok iyi çıkarmalıyım."

"Öyle mi?"

"Kazanacaksam evet."

"Bu oyunda kazanmak da mı var?" diye sordu. "İşte şimdi ilgimi çektin."

"Biliyordum. Tamam, *Bebe* filminde, yavru domuzcuk rolünü kırk sekiz farklı domuz yavrusunun oynadığını biliyor muydun?"

Sürücü koltuğundan gık çıkmadı.

"Hatırlarsın ya," dedim. "Koyunları güden küçük domuz yavrusu hakkındaki film?"

"Hatırlıyorum. Hayal meyal. Sanırım kız kardeşimle yirmi yıl önce izlemiştik," deyip başını salladı Phillip. "Kırk sekiz domuz yavrusu mu? Biraz... fazla değil mi?"

"Eh, yavru domuzlar o kadar hızlı büyüyormuş ki bir hafta içinde role büyük kalıyorlarmış."

Phillip homurdandı. "Vay be."

"Evet. Sende sıra."

"Domuzlarla ilgili şıp diye aklıma gelen bilgiler yok bende," dedi otuz iki yaşındaki Chicago'lu, ciddi avukat. "Haberin olsun."

"Hayal kırıklığına uğradığımı çaktırmayacağıma söz veriyorum."

"Teşekkürler," dedi Phillip. "Tamam. Ay'a inişi biliyorsun?"

"Duydum," dedim.

"Eğitim sistemimizin seni beslemekten aciz kalmadığını duyduğuma sevindim. Tamam, iki adam aya indiler. Üçüncüsü yörüngede kaldı."

Ninova

"Michael Collins?"

Phillip bana bir bakış attı. "Evet, doğru. Bunu biliyor musun yoksa?"

"Olabilir. Ama devam et. Ayrıca sen kesinlikle bir bilimsel belgeseller fanatiğisin."

"Yörüngede saatlerce tek başına kalır. Ay'ın uzak tarafına uçtuğu her seferinde Dünya ile bağlantısı kopar. Dünya'yı *göremez* bile. Sonradan ona 'tarihteki en yalnız adam' lakabı verilir çünkü Ay'ın etrafındaki her dönüşünde, kırk yedi dakika boyunca Dünya'ya en uzak kişi olmuştur ve yaşamış herkesten daha yalnız kalmıştır. Sadece o ve uzay boşluğu, baş başa."

Ürperdim. "Vay canına."

"Evet."

"Bu konuyu çok düşünür müsün?"

"Çok nedir?" diye sordu Phillip yarım gülüşle. "O derece salt yalnızlık bazen bana çekici geliyor."

"Hayal bile edemiyorum."

"Pek azımız edebilir bence. Sende sıra."

"Eh... İngiltere Kralı, ülkedeki bütün kuğuların sahibidir."

"Öyle midir?"

"Teknik anlamda evet. O yüzden birini avlamayı düşünürsen ayağını denk al derim."

"Yaz planlarım suya düştü."

"Biliyorum, çok yazık."

Bir kavşakta yavaşlayınca hangi yöne gideceğimizi bildirmem gerektiğini hatırladım. Oyunun devam etmesi için tam beş dakika geçti, rotamızı düzelttik.

"Dikkatimi çekti de," dedi Phillip, "bütün lüzumsuz bilgilerin hayvanlara dair."

"Eh, vahşi yaşam merkezine gidiyoruz, o yüzden duruma uygun."

"Biraz hızlanmam lazım. Tamam... Şimdi. Alelade bilgiler istedin, değil mi?"

"Yolla."

Ninova

"Bir ördeğin penisi tirbuşon şeklindedir," dedi.

"Ne? Yok artık."

"Yüzde yüz doğru."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Üniversiteden bir arkadaşımın bu muhabbetler açıldığında muhakkak paylaştığı bilgiydi bu. Partilerde mutlaka bir yerde çıkarırdı."

"Bilgiyi umarım?"

Phillip kahkaha attı. "Evet, bilgiyi."

Ben de kıkır kıkır güldüm. "Çok popüler biriydi herhâlde."

"Ah, grubun neşe kaynağıydı," dedi Phillip.

"Tirbuşon ha. Aman Tanrım, şeyi hayal edemiyorum bile..." Bu kez rahatsız olarak ürperdim. "Zavallı dişi ördekler."

"Tek bildiğin buysa o kadar da kötü değildir belki," dedi. Sonra tekrar güldü. Gerçek bir kahkahaydı; arabayı doldurdu ve aramızdaki havayı ısıttı. "Seninle yaptığım konuşmalara asla inanamıyorum."

"Bir ördeğin mahrem anatomisi konusunu açan sendin," dedim fakat ben de sırıtıyordum.

"Sözümün arkasındayım çünkü oyunu kazanmak istiyorum."

"Benim *Bebe* gerçeğim bir numaraydı bence."

Eliyle uzanıp çıplak bacağımı okşadı. "Öyleydi, kabul ediyorum. Hadi berabere kaldık diyelim."

Ten tene temastan ötürü bütün vücudum karıncalandı ve parmaklarının daha yukarılara kayışını hatırladım. "Tamam," diye mırıldandım.

Eli bir saniye daha orada kaldıktan sonra tekrar direksiyona döndü. Arkasından boğazını temizledi Phillip. "Of ya."

"Ne oldu?"

"Artık senin yanında olmak zorlaştı," dedi. "Geçen geceden sonra."

"Zorlaştı mı?" Usulca sordum. Gündüz gözüyle bu konuyu konuşmamıştık.

"Artık fazla şey biliyorum," diyerek bana bir bakış attı. "Tekrar yapmamak beni öldürüyor. Şu an. Her an."

Ninova

Göğsüm sıkıştı, derin nefes almam zorlaştı. "Eh, tam şu anda yapman güvenliğimizi tehdit ederdi."

"Evet ama bu demek değildir ki yapmak istemiyorum. Kısa elbisen de işimi kolaylaştırmıyor."

Bacaklarımı tekrar uzatıp kumaşın bir parmak yukarı sıyrıldığını gördüm. "İyi ki çelikten disiplin sahibi, kendini kontrol edebilen bir avukatsın."

Phillip bakışlarını bacaklarıma indirdi. "Bir zamanlar öyleydim," diye mırıldandı. "Şimdi çuval yarışma katılan biriyim."

Buna dışımdan güldüm ve arabada yükselen gerilim dağıldı.

"Hey, geldik mi yoksa?"

"Olamaz, evet," dedim camdan dışarı bakarak. "Buradan sola dön."

Phillip çakıl taşlı bir otoparkta arabayı dev giriş kapılarının hemen önüne park etti.

Vahşi yaşam merkezi, tam rehberde yazdığı gibiydi. Küçük ve aile tarafından işletilen bir yerdi, palmiye ağaçları ve sık bitkilerle doluydu. Adaya has yeşil kuyruklu maymunların yaşam alanıydı. Bütün kırsal alanlarda başıboş geziyorlardı fakat burada sayıları çok boldu; ağaçtan ağaca atlıyor, koca gözleriyle bizi seyrediyorlardı.

Phillip maymunlarla birlikte fotoğraflarımı çekti, başının etini yiyip birlikte de fotoğraf çekilmeye onu razı ettim. Bizim gibi turistlerden biri bizi çekti.

"Geziden bir hatıra," dedim ona.

Phillip gözlerini devirdi. "Yeterince hatıran olmadı mı? Tekneden denize düştün Eden."

Böğrünü dirseğimle dürtükledim ve Phillip beni tuttu, sonunda kolunun altına sıkışana kadar gıdıkladı. Kolunu omzuma attı ve bu küçük merkezi turladığımız gezi boyunca oradan hiç çekmedi.

Ziyaretimizin ardından arabayla yola devam ettik. Rotamız bizi oradan oraya götürdü, adanın kuzeyindeki bir koya kadar gittik. Orada öğle yemeğimizi yedik, Atlantik dalgalarının üzerinde otururken ona çocukluğunu, hukuk fakültesi maceralarını ve kütüphanede sabahladığı geceleri anlattırdım.

Ninova

Karşılığında o da beni kitaplarım hakkında soru yağmuruna tuttu ve sonunda ona başarısız olan ilk romanımın adını söyledim, beni pür-dikkat dinledi. Cidden umursar gibiydi.

Günün son durağı, rehberde adı geçen ıssız bir kumsaldı. Biraz GPS, biraz da bizi doğru noktaya yönlendiren yardımsever bir adam sayesinde orayı bulduk. Güneş gökyüzünde alt yarıya doğru iniyordu, akşamüstü saatlerine yaklaşıyorduk. Kuma oturdum ve Phillip yanıma çöktü. Koyu mavi sular yavaşça kıyıya vuruyordu.

"Burada olduğumuza inanamıyorum," dedim. "Hayatımın şu an bu olduğuna."

"Artık hayatın daha sık bu olabilir. Biliyorsun, eğer istersen," dedi Phillip. "Seyahati gerçekliğinle birleştirmenin çeşitli yolları vardır."

Başımı dizlerime yasladım. "Evet. Eskiden Kaelie'yi kıskanırdım mesela. İş nedeniyle durmadan seyahat etmesi gerekiyor. Ama şimdi, bunu istediğimden emin değilim."

"İstemiyor musun?"

"Ben böyleyken seviyorum, ender ve özelken. Ve burada bir başkası olabileceğim kadar uzun süre kalabilmiş olmayı seviyorum." Yanımda oturan adama dönüp baktım. Güçlü bir profil. Kollarını arkaya uzatmış, onlara yaslanarak dik oturmuş. "Eve döndüğümde bunu tamamen kaybetmek istemiyorum."

Phillip mavi gözlerini bana çevirdi. "Neyi kaybetmeyi?"

"Tatil hâlimi."

"Ah. Eh, onu yanında kolaylıkla taşıyabilirsin."

"Deneyeceğim. Çünkü buradaki hâlim... son birkaç ayki bene göre çok iyi."

Dudaklarını ilk tatil günlerimizdeki ifadesinde gördüğüm gibi büzdü. "Göt kafa yüzünden mi?"

"Evet," dedim. "Kusura bakma. Eski sevgililerimizden bahsetmemiz gerekmiyor."

"Senin canın ne isterse ondan bahsedebiliriz," dedi Phillip. "Birkaç saat önce kuşgillerin genital bölgeleri konusunu açan bendim, o yüzden sonsuza dek bedava giriş bileti kazandın."

Ninova

Omzumu omzuna sürttüm. "Sana bunu asla unutturmayacağım."

"Senden daha azını da beklemezdim. Ama bana anlatabilirsin. Olayı öğrendikten sonrası zor muydu?"

"Hem de çok. Bütün arkadaşlarımız, bütün ailem öğrendi. Herkesle konuşmaya hazır olmam birkaç hafta sürdü, anlıyor musun? Neyse. Burada, bu adada dönüştüğüm kişiyi seviyorum. Özgür ruhlu, maceracı ve geçmişe takılı kalmayan."

"Hımm," dedi Phillip. "Muhtemelen sizin orada fark ettiğinden daha fazla böyleydin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Phillip'in gözleri benden okyanusa doğru kaydı. "Evet. Sen plan yapmayı seven, çaresiz bir iyimsersin. Tanımadığın insanlarla konuşmayı seviyorsun ve meraklısın. İşinde iyi olmaya gayret ediyorsun ve hata yapmaktan biraz korkuyorsun."

"Bayağı... iyi bir değerlendirme."

"Dikkatliyimdir," dedi Phillip.

Adanın bu kısmında deniz daha dalgalıydı. Açık Atlantik Okyanusu'na karşı adanın oluşturduğu doğal tampon olmadan bu kıyıdaki dalgalar daha yüksekti ve su daha koyu renkti.

Çok güzeldi.

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu Phillip.

Sözleri, aramızda ılık öğleden sonrası havası gibi asılı kaldı. Yanıt vermeden önce bekledim çünkü bunun önemli olduğunun farkındaydım. Bu soruyu doğru yanıtlamalıydım.

"Zannetmiyorum," dedim. "Öte yandan, sevginin ne zaman bittiğini kim bilebilir? Bir düğme değil ki basıp kapatasın. Şu anda yaptığı şeyden dolayı hâlâ ondan biraz nefret ediyorum. Nefretse sevginin tam zıttı değil. Sevginin zıttı ilgisizliktir ve ben ona karşı ilgisiz değilim. Henüz."

"Acaba hiç olacak mısın," dedi Phillip, "sana yaptığı şeyi düşününce."

Kollarımı dizlerime doladım. "Bunu en yakın arkadaşımla yaptığı için daha kızgınım. Çünkü farklı şartlar altında ömür boyu dostum

Ninova

olacak birini seçti. O ve ben... Biz, her zaman en uyumlu çift değildik. Ben ikimizi farklılıklarımızdan dolayı daha çok seviyordum ama şu anda bakınca, çok bariz görünüyor."

"Evet, seni anlayabiliyorum."

Dönüp Phillip'e baktım. "Sen onu hâlâ seviyor musun?"

Phillip iç geçirdi ve yeniden dalgalara doğru baktı. "Beni yargılayacaksın."

"Yargılayacağımı zannetmiyorum Phillip. Artık yargılayamam bence."

"Hımmm. Şey, bence ben onu hiçbir zaman sevmedim."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Ah."

Phillip daha dik oturdu, kaşlarını çattı. "Onu önemsemediğimden değil. Tabii ki onu önemsedim. Onu sevdiğimi *sandım*. Yoksa evlenme teklif etmezdim."

"Mantıklı," dedim ve Phillip bana hem keyifli hem de kuru bir bakış fırlattı.

"Evet. Fakat ortak noktamız yok gibiydi ve şu -senin deyiminle- olmayan nikâhtan bu yana fark ettim ki onunla biz hiçbir zaman konuşmamışız. Doğru dürüst değil, derinden değil. Her konuda ve her şey hakkında konuşmamışız."

"Bu önemli," dedim yumuşak bir sesle. Caleb ve benim için de aynısının geçerli olduğunu fark ediyordum.

"Öyle." Elini ensesinde gezdirdi. "Hayatta benzer hedeflere sahiptik ve bence ikimiz de birbirimizi bu hedeflere uygun görüyorduk. Bir bakıma, koşullara uyan bir ilişkiymiş bizimkisi."

Alt dudağımı ısırdım. "Keyif alıyor muydun? O ilişkinin içindeyken?"

"Aldığımı sanıyordum. Her şey uygundu." Phillip kara kirpiklerini yanağının üstüne düşürerek önüne baktı. "Bir yıl önce beni aldattı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet, bir hafta sonu için şehre gelen eski bir sevgilisiyle. Biliyor musun, sinir olduğum kadar üzülmedim. Özür diledi, bir daha olmayacağına söz verdi ve ben de... Kabul ettim."

Ninova

"Çok cömertmişsin."

"Belki. Fakat şimdi düşünüyorum da, önemsemeyişim büyük bir kırmızı bayrakmış. Kendi adıma yani. Senin eski göt kafanın seni aldatmasına, benimkinin beni aldatmasından daha sinirliyim."

"Evet. Ben bunu hiç aşabilecek miyim bilmiyorum. Yani, aşamayacağımdan emin sayılırım."

"Ki muhtemelen doğru tepki budur." Phillip çenesini sıvazladı. "Bu seyahatten önce çok fazla çalışırdım."

"Hı hı. Belli oluyordu."

"İşimi gerçekten seviyorum. Ancak gerçekten önemsediğim bir ilişkim olsaydı... Aynı önceliklendirmeyi yapmazdım bence."

Gözlerimi gözlerinden ayıramadım. "Muhtemelen yapmazdın."

Phillip ellerini başının arkasında kenetleyip arkaya uzandı ve gökyüzüne baktı. "Çok uzun bir yanıttı."

Kıkır kıkır gülerek yanma uzandım. Kum altımda sıcaktı, kesin saçlarıma ve giysilerime giriyorlardı fakat umrumda bile değildi. "Evet. Yine de iyi bir yanıttı."

Uzunca bir süre orada uzandık. Phillip'in sözlerini sindirdim, zihnimde evirip çevirdim.

Bir süre sonra Phillip yana döndü. Ben de o tarafa baktım ve göz göze geldik.

"Selam," dedi.

Gülümsedim. "Merhaba."

"Geçen gün hakkında."

Her yanım ısındı ve midemde bir kıvılcım çaktı. "Plajda içki içişimizi mi kastediyorsun?" diye sordum.

Phillip sırıttı. "Hayır."

"İş arkadaşının aramasına yanıt verişimi mi?"

"Hayır, onu da değil," dedi. "Benim kastettiğim olay malum bir havuz kenarında yaşandı."

"Ah," dedim. "Şu mesele."

"Evet, o mesele."

Ninova

"Ne olmuş o meseleye?"

Elini uzatıp kalça kemiğime koydu. İncecik yazlık elbisenin üzerinde sıcak bir ağırlığı vardı. "Bu akşam bana gelmek ister misin?"

Phillip'in elinin altında sinirlerim hassaslaştı. Belki o da o kısacık sessizlikte bunu hissetti çünkü sesi yumuşadı. "Baskı yok," dedi. "Sadece ağzına kadar dolu bir minibarım ve ezecek bol bol param var."

Phillip'e doğru döndüm. Dudaklarını dudaklarıma hafifçe bastırarak beni öptü.

"Gelirdim," dedim, "ama başka plan yaptım."

"Sakın bana tek başına balayına çıkmış başka bir erkekle tanıştığını söyleme."

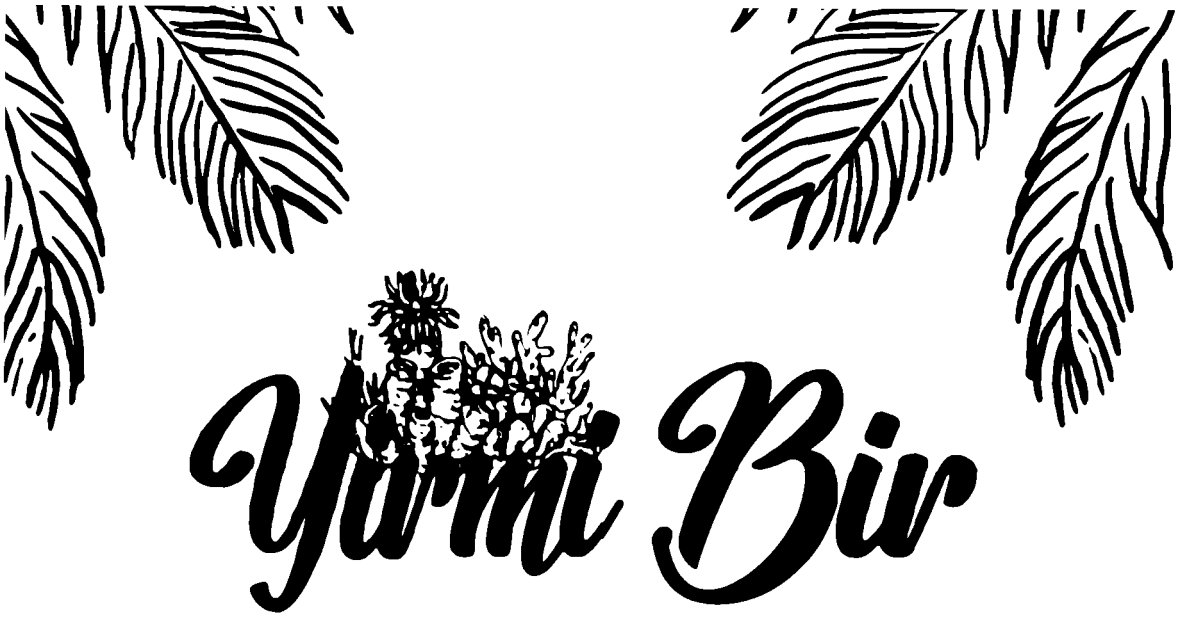
Nazlı nazlı omzunu ittim fakat elim teninden ayrılmadı. "Hayır. Otelden masaj randevusu aldım. Annemlerden ve en yakın arkadaşımdan hediye. Spa menüsünden istediğimi seçmemi söylediler."

Phillip'in bakışları ısındı. "Ne kadar tatlılar."

"Gerçekten de öyle. Fakat ondan sonra, müsaitim. Sana... gelebilirim. Oda servisinden yemek sipariş edebiliriz?"

Phillip tekrar eğilip beni öptü ve bu plan hakkındaki fikrini ayan beyan belli etti.

Ninova

Yirmi Bir

Vücudum masajın etkisiyle hoş bir hassaslık içindeyken ve midemde kelebekler dans ederken on iki numaralı bungalovun kapısını tıklattım. Phillip kapıyı açtı. Şort giymişti, yalın ayaktı ve yine o keten gömleklerinden biri üstündeydi. Sadece yarıya dek iliklenmişti ve saçları dağınıktı.

"Eden," dedi.

"Merhaba, masaj bu kadar geç bittiği için üzgünüm."

"Sorun değil." Bir adım geri atıp beni eşikten içeri davet etti. "Girmek ister misin?"

Bungalovun içine adım attım. Burayı sadece bahçeden ve havuzun konforunda, sürgülü camlı kapıların arkasından görmüştüm. Sadece iki kişilik bir yatak ve bir tekli koltuk seçebilmiştim.

Şimdiyse tam tur gezecektim.

Yerdeki fayanslar açık kum rengiydi, duvarlar da aynı tonlardaydı. Mobilyaların hemen hepsi hasırdı, girift modellerde örülmüşlerdi. Krem rengi yastıklar, koltuk ve tekli koltuğu süslüyordu. Bir tarafta küçük bir mutfak, ahşap tezgâh ve kopkoyu maun dolaplar vardı.

Oturma odasının ortasında durdum. "Bunların hepsi bir kişi için mi?"

"Sanırım bungalov teknik olarak dört kişilik, yani aileler için yapılmış. Tek başına keyfini çıkarman değil amaç."

Ninova

Devasa banyoya şöyle bir baktım ve asıl doruk noktası burasıydı. Duvarlar ve yerler mermerle kaplıydı, tuvalet masasında ve lavaboda altın varaklı malzeme kullanılmıştı. Köşede derin bir küvet duruyordu. Son dokunuş olarak da zeminle bir seviyede bir duş, yağmur suyu duş başlığı ve çeşit çeşit şampuan ile banyo yağı vardı.

Burası her şeyiyle lükstü.

"Sadece duş, benim evimin banyosu kadar," dedim.

Phillip hemen arkamda güldü. "Evet, gereğinden büyük."

"Dört kişilik ailenin sığabileceği büyüklükte." Geniş mi geniş yatak odasında yürüdüm. Sürgülü kapıların ardından gördüğüm bu odaydı işte. Şimdiyse aynı kapılar yarı açıktı ve içeriye Baja gece hayatının tanıdık sesleri doluyordu. Kuş cıvıltıları ile böcek serenatları.

Phillip'in yatağı benim odamdakinden daha büyüktü. Kral boyu denilen, çift kişilik bir yataktı. Muntazam yapılmıştı, yastıklar davetkâr yatak başına dizilmişti. Televizyon açıktı fakat program durdurulmuştu.

Ekrandaki yazıyı okudum. "Yok artık."

Yanımda iç çekti. "Güzeldir."

"Spor belgeseli mi seyrediyorsun?"

"Evet."

"Bu gece JFK suikastı yok muymuş?"

"Hayır, onu yarına saklıyorum." Yanımdan geçip minibara gitti. Minibar, yatak odasıyla oturma odasını açık yerleşimle birleştiren maun dolap ünitesinin içine çok güzel biçimde kurulmuştu. "Bir içki ister misin?"

"Evet, lütfen."

Phillip küçük şişeler ve buzdolabındaki alkolsüz içeceklerle hazırlığa başladı. Çok güzel dizilmiş bir tabak meyve gözüme çarptı.

Ah, bungalovda kalmak vardı.

Elbise odasında, köşede bir valiz duruyordu. Askıya Phillip'in gömlekleri sıra sıra asılmıştı.

Çaktırmadan bakmak istedim ama yapamazdım. Yana dönünce, masada duran güzel tropikal çiçek aranjmanının yanında bir tomar kâğıt dikkatimi çekti. En üstteki sayfada *seyahat programı* yazıyordu.

Ninova

"Ah," dedim. "Buldum!"

Phillip içkileri hazırlarken kafasını çevirip baktı. "Notları karşılaştırabilmek için rehber kitabını da getirdin mi?"

"Hayır, doğrusu getirmeliydim." Programı alıp okumaya başladım. En tepede isimleri yazıyordu. *Bay ve Bayan Meyer için Barbados'ta Balayı.* Altında da ayrıntılı bir program. 06.00'da Row Sokak, No: 113, Chicago'dan alınma. 09.00'da O'Hare Havalimanı'ndan kalkış, 17.45'te Bridgetown'a iniş.

"Askerî saatleri kullanarak mı yazmış?" diye sordum.

Phillip bardağa iki buz attı. "Ben rica ettim," dedi. "Daha doğru. Kafa karışıklığı riski yok."

Programa şöyle bir gülümsedim. "Planlamaya dahil olmadığını sanıyordum."

"Pek değildim."

"Ama balık tutma gezisini talep etmişsin."

"Evet, ettim."

Sayfaları çevirdim. Gün gün, etkinlikler belirtilmişti. Bazılarını yapmadığını kesin biliyordum. Tatil köyü çalışanlarıyla birlikte meyve oyma mı?

"Tüplü dalış planınız varmış?"

Phillip başını iki yana salladı. "Ben yapmayacaktım. O illa denemek istiyordu."

"Sen neden istemiyorsun?"

"Bütün hayatımı yüzeyde yüzerek geçirdim. Bunu seviyorum," dedi. "Suyun altında nefes almaya çalışmak ilgimi çekmiyor."

Sekizinci günün yanına iliştirilmiş nota gözüm takıldı. *Lauren, masaj saat 10.00'da bungalovda yapılacak şekilde ayarlanmıştır.*

Demek kadının adı buydu.

Phillip gelip yanımda dikildi. Kolunu benimkine yasladı, nefesi şakaklarımdaki saçları havalandırdı. "Eee?" dedi. "Sonunda seyahat planlamacının işini bildiğini itiraf edecek misin?"

Ninova

Seyahat programının en sonuna gittim. On dördüncü gün, uçuşunun yazıldığı tarih. Miami'de mola, sonra O'Hare Havalimanı'na. Havalimanından tekrar Row Sokak 113 numaraya transfer.

Ve normal hayata dönüş.

"Aynı yerde kalmışsın," dedim.

"Eden?"

"Siz ayrıldıktan sonra yani. Nasıl bir duygu?"

Phillip omuz silkti. "Fena değil. O iki yıl önce bana taşınmıştı, şimdiyse bütün eşyalarını taşıyor." Seyahat programını elimden alıp masaya geri koydu. "Al," diyerek bana bir içki verdi. "Sen ve göt kafa nasıl yaptınız?"

"İkimiz de o evden taşındık. Bizim daire, bir kişinin ödeyebileceğinden daha pahalıydı."

Birlikte yaşadığımız o evde bırakın haftaları, bir gece daha kalmaya tahammül edemediğimi de saymıyordum.

Phillip başını sallayıp yatağın ucuna oturdu. Arkasında hâlâ duraklatılmış belgesel açıktı, bir basketbol oyuncusu harika bir atış yapmak üzere pozisyon almıştı.

"Rahatlıyordun," dedim.

"Hem de aynı anda boşladığım bazı e-postaları okuyordum." Bakışları aşağı, çıplak kollarıma kaydı. "Masaj nasıldı?"

"Çalışman yasak demiştim sana."

Phillip hafifçe sırıttı. "Doğru. Ama sen burada yoktun, göremezdin."

"İyi ki uğramışım öyleyse."

"Evet," dedi ve içkisinden uzun bir yudum içti. "İyi ki. Eee?"

"Masaj güzeldi. Hatta nefisti. Arka planda yumuşak bir müzik çalıyordu ve... ve... eh. Neredeyse uyuyakalacaktım."

"Bu iyi bir şey midir?"

Bu beni güldürdü. "Sanırım, evet. Gelmiş geçmiş en iyi hediyeydi. Fakat odama uğrayıp duş almadım." Kollarımdan birini kaldırdım ve bungalovun ışığı altında parıldadı. "Kadın çok fazla yağ sürdü."

Ninova

"Anladım," dedi Phillip. Yataktan kalkıp bana yaklaştı, gözleri üstümdeydi. "Olsun."

"Öyle mi?"

"Hı-hımm."

"Bence yine de duş almalıyım," diye fısıldadım. "Artı bugün uzun süre plajda yattık."

"Burada duş alabilirsin," dedi. "O garip sabunlardan istediğini kullanabilirsin."

"Teşekkürler. İçkime göz kulak olur musun?"

"Evet," deyip boğazım temizledi. "Daha sonrası için oda servisinden sipariş verebilirim. Ne istersin? Benim canım hamburger çekiyor."

"Ah, ben de ondan alırım."

"Tamam," dedi Phillip. "Sen rahatına bak."

Baktım.

Bu banyo pofuduk havlu cennetiydi, yağmur suyu duş başlığı da tam göründüğü kadar kusursuzdu. Düzenli akıntının altında durup suyun her şeyi yıkamasına müsaade ettim, geriye sadece gerginlik ve heyecan kaldı. Sıcak su, buhar ve lüks yağların birleşimi gerçeklikten aromatik bir kaçış sağladı.

Üstelik, *Phillip* hemen şuracıktaydı.

Ben Caleb'dan başka kimseyle sevişmedim. Hem de hiç. Bugünün geleceğini biliyordum, gelmesini umuyordum ama burada olmasını hiç beklemiyordum. Tatildeyken, *balayımdayken*, hem de benden ya da eski nişanlımdan daha farklı olamayacak bir adamla.

Belki duşta fazla uzun kalmıştım. Belki odasmda duşa girmek garipti. Ya da belki onu da davet etmeliydim.

Duştan çıkıp, devasa kabarık havluya sarınırken tüm şüphelerimi geride bıraktım. Saçımdaki suyu sıkıp derin bir nefes aldım.

Derken aynaya baktım.

"Aman Tanrım," dedim ve yana dönüp sırtıma ve omuzlarıma baktım. Açık kahverengi uzun saçlarımı yana çekip hasarı inceledim. "Çok canım acıyacak."

Ninova

"Eden?" Kapının diğer tarafından Phillip'in sesi geldi. "İyi misin?"

"Evet, sadece biraz yanmışım da."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Havluyu biraz düşürdüm, sırtımda şal yaka gibi kaldı. Bugün giydiğim elbisenin askı izi omuzlarımda belirgindi. Etrafındaki kızarıklığın ortasında beyaz çizgiler olarak kalmışlardı.

"Tezgâhta güneş sonrası losyonu var," dedi Phillip.

"Ah, müthiş! Kullanabilir miyim?"

"Evet," dedi. Uzunca bir süre sessiz kaldı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Aynada kendimle göz göze geldim. Saçlarım ıslaktı ve sıcak duşun buharından pembe pembeydim. Kara gözlerim kocaman ve heyecan doluydu.

"Evet," dedim ve kum rengi fayanslardan banyo kapısına doğru yürüdüm. Birkaç santim araladım. "Hadi, gel içeri."

Phillip beni çırılçıplak görmeyi bekliyormuşçasına temkinle baktı. Fakat bakışları omuzlarıma inince gözleri kocaman açıldı. "Olamaz Eden."

"Ya, çok kötü, değil mi?"

"Zavallı cildin."

"Bu sabah güneş kremi sürerken bu bölgeyi tamamen unutmuş olmalıyım." Döndüm, havluyu sırtımda daha da aşağı indirdim, ön kısmımı kapatacak şekilde tuttum. "Öğle yemeği yedik ya?"

Phillip, "Hatırladım," diye mırıldanarak losyona uzandı.

"Sırtım güneşe dönük oturuyordum ve çok sıcaktı, bu yüzden saçımı tepeden topladım."

"Evet. Losyon soğuktur."

"Sorun yok. Ben... Ah, kahretsin."

Serin losyonlu elini sırtımda düzgünce gezdirirken başımı öne düşürdüm. Cildim gergin ve aşırı sıcaktı.

"Hımm. En azından bugün eğlendim."

Phillip'in eli kürek kemiklerimde kayarcasına gezinmeye devam etti. "*Bebe* filminde kaç adet yavru domuzun oynadığını öğrendiğim günün bugün olacağı aklımın ucundan geçmezdi."

Ninova

Ayak parmaklarıma bakarak gülümsedim. "Seni aydınlattığıma sevindim," dedim. "Nihayet eğitimli bir insan oldun. Nasıl bir duygu?"

"Gerginim," dedi. "Bu bilgiyi sorumluluk sahibi bir şekilde kullanmam için baskı altındayım."

"Büyük güç beraberinde ne getirir, biliyorsun," dedim. Konuşmalarımız sıradandı. Bazen ciddiydi, genellikle değildi ve hangi konunun açılacağı hiç belli olmuyordu.

"Mmm." Phillip elini bel çukuruma indirdi, parmakları havlunun kenarını takip etti. Oralarım yanık değildi ama yine de çok sıcak hissediyordum.

"Duşun çok güzelmiş."

"Ya? Güzel," dedi. Sonra dilini damağına tıklatarak eğildi ve dizimin arkasına değen serin elini hissettim. "Buraların da yanmış."

"Çok kolay yanıyorum ben," dedim ve mermer banyo tezgâhına tutunup destek aldım. Phillip eliyle bacağımı okşayarak yukarı çıktı, baldırımın arkasından uyluğumun arkasına geldi ve havlunun kenarına ulaştı.

"Belki de," diye mırıldandı, "cildin çok güzel olduğu içindir."

"Ah."

Eli yukarı kaydı, birkaç santim daha çıktı, uyluğumun iç kısmındaydı ve nefesim aniden kesildi. Heyecan dolu bir beklentiyle karnım kasıldı.

"Eden," dedi ve ayağa kalktı. "Emin olmak istiyorum..."

Arkamı döndüm ve göz göze geldik, Phillip kekeledi. Birbirimize bakarken bu kocaman banyo birden bana dar geldi, duşun buharı yüzünden de fazla sıcak.

Belki eski ben orada olsa bunu söylemezdi. Bu kadar açık sözlü olmazdı. Fakat tatil hâlim aynı kısıtlamalara aldırış etmiyordu.

"Eminim," diye fısıldadım. "Sadece, şu ana kadar sadece bir kişiyle yattım."

Phillip ağzını araladı. "Ah."

"Üniversitedeyken çıkmaya başladık, biliyorsun."

Ninova

"Mantıklı." Phillip gözlerinin üstünde iki kara çizgi gibi duran kaşlarını çattı. Gözlerinin içinde sorulmayan soruların dans ettiğini gördüm. "En son istediğim şey sana baskı yapmak..."

Cesaretimi kaybetmeden havluyu elimden saldım.

Havlu düşüp ayaklarımızın arasında yere yığıldı ve üzerimde sadece yanık tenimle ortada kaldım.

Phillip'in sözleri ikinci kez yarım kaldı. O bakışlarıyla beni ezberlerken çevremizde artık gecenin rahatlatıcı karanlığı yoktu; bu lüks banyonun spot ışıkları altındaydık.

"Kahretsin, sen göz kamaştırıcısın," diye mırıldandı; sanki bunun gerçek olmasından nefret eder, acı çeker gibiydi. Elini uzattı, parmak uçlarıyla köprücük kemiğimi dolaştı, bronz tenimin bittiği ve bikini üstümün beyaz izinin başladığı yere geldi. Cildimin üzerinde bu çizgiyi, göğsümün kıvrımını takip etti. "Sanki bunlar girilmez bölgeler."

Elini yavaşça aşağı indirdi, yanık tenli karnımın üstünde, son bir buçuk haftadır beni güneşten koruyan bikinimin üçgen izindeydi. "Çok güzelsin," dedi.

Phillip hâlâ tamamen giyinikti ve şu anda, o yanan gözlerle beni izlemesi, beni hayatımda hiç olmadığım kadar tahrik ediyordu.

Sözcükler dudaklarımdan döküldü. "Beni kimseyle kıyaslamanı istemiyorum. Bunu. Ben ikimizin de bununla birlikte geçmişi geride bırakmasını istiyorum."

Phillip tekrar gözlerimin içine baktı. Gözlerinde alevler yanıyordu. "Eden, şu anda başka hiç kimseyi düşünemiyorum. Hatta yarını bile düşünemiyorum."

Yarı utanarak, yarı zevkle kahkaha attım.

Ona inanmadığımı sanmış olmalıydı çünkü elimi alıp vücuduna götürdü ve bastırdı. Avucumun altında sert erkekliğini ve kumaşın altındaki sıcaklığını hissettim. "Bu doğru," dedikten sonra beni öpmeye başladı.

Öpüşü aç ama yavaştı, sanki tadıma vara vara öpüyordu beni. Öpüşmenin tadına vara vara.

Ninova

Ne demek istediğini anladım. Çünkü ben de yarını düşünemiyordum, eski sevgililerimiziyse hiç. *Bundan* başka hiçbir şeye yer kalmamıştı.

Beni kalçamdan avuçlayıp kendine çekti. Ben çırılçıplaktım, o ise tamamen giyinikti. Tam buna itiraz edecekken beni diğer tarafa çevirdi.

Aynanın karşısında durduk, Phillip arkamdaydı. Yansımada gözleri alev alevdi. "Bak," diye mırıldandı ve kolunu çıplak belime sardı. "İnanılmaz seksisin."

Aynaya baktım.

Bu kez gülerek geçiştirmedim; elleri belimin girintisinde, kalçamda gezerken ya da bacaklarıma doğru inerken sessizdim. Phillip'in gözlerindeki yoğun bakış hiç komik değildi. Elleriyle daha rahat ulaşabilmek için bacaklarımı iki yana ayırdı, tıpkı o gün havuz başında yaptığı gibi, tüm sırlarımı biliyor gibi bana dokundu.

Başımı omzuna yasladım. "Oda servisinden sipariş verdin mi?"

"Hı?" dedi Phillip, gözlerini aynadaki yansımamızdan ayırmadan. Avucunun iç kısmıyla klitorisime baskı uygulamaya başlamıştı.

Nefesim hızlandı. "Normalde çok konuşkansın."

"Evet," dedi Phillip.

"Az önce ne dedim?"

Phillip güçlükle gözlerimin içine baktı. Koyu mavi gözleri neredeyse simsiyahtı. "Hiçbir fikrim yok."

Kahkahalar attım, Phillip de gülüyordu, eğilip boynumu öptü. "Önemli miydi?"

"Hayır, hiç ama hiç önemli değildi."

"Güzel," dedi Phillip ve eli yine hareketlendi. "Çünkü şu anda işim var."

"Ve işini çok seviyorsun."

"Aynen öyle," dedi Phillip. Elinin dairesel hareketini ikimiz de izledik, hızlandı, ilerledi. Belki bu seyretme eylemi, buranın aşırı aydınlık oluşu, kolunu belimde hissedişim ya da diğer eliyle göğsümü sıkışı olabilirdi ama beklediğimden daha hızlı doruğa yaklaştım.

Ninova

Elinin altında kıvranıyordum. "Sen neden hâlâ giyiniksin?" diye sordum, içimdeki arzu artarken. "Bu tıpkı diğer sefer gibi... bense... istiyorum ki..."

Belime sardığı kolunu iyice sıktı, aynadan kaslarını görebiliyordum. Siyah saçlarını boynuma düşürerek beni öptü. "Kıpırdama," dedi.

"Tamam. Ama ben... Ah."

Kıpır kıpır huzursuzluk, zevkle acı karışımı, hepsi orgazma dönüştü. Eline boşaldım. Bacaklarım tutmayacak gibiydi ama Phillip bana destek oldu. Her şey bitince kalçamda onun sertliğini hissettim ve bu kez havuzdakinin tekrarı olmayacaktı, biliyordum.

Bu sefer olmazdı.

Kollarında dönüp onu öptüm, ellerimi vücutlarımızın arasında gezdirip gömleğini çıkarmaya başladım. Phillip'in cildi sıcacıktı, göğüs kılları parmak ucumda yumuşacıktı.

Şortunun düğmesini bulduğumda inleyerek, "Eden," diye mırıldandı.

"En son sefer izin vermedin."

"Yanımda prezervatif yoktu," dedi ve vücudumuzun ortasına doğru baktı.

Sözleri beynimde yankılandı. *Prezervatif.* "Ah. Ben düşünmemiştim bile."

"Fark ettim," dedi Phillip. "Ama bugün mini markete uğradık."

"Onu mu aldın? Hani yeni telefon şarjı alacaktın?"

"Evet, o da lazımdı," dedi. "*Eden.*"

Izdırap verici bir yavaşlıkla fermuarını açtım. Bunca zamandır yaptığı iç gıdıklayan hareketlerin öcünü almam lazımdı. Elimin altındaki şişlik fermuarın yavaşça indirildiği her saniye daha da büyüyordu sanki.

Ani ve keskin bir zil sesi duyuldu.

Phillip'in nefesi kesildi. "Kahretsin."

"Ne oldu?"

"Oda servisi geldi." Phillip bir adım geri attı, yüzü karmakarışıktı, fermuarını tekrar yukarı çekti. "Burada kal."

"Tamam."

Ninova

Banyonun kapısını arkasından kapattı ve birden *Kahretsin ya, cüzdanım nerede?* diye söylendiğini duydum.

Beş dakika sonra, her şeyden bihaber otel görevlisi gitmişti ve taze kızarmış patates kokusu bungalovun içine yayıldı.

Phillip ön kapıyı kilitledikten sonra bana doğru yürüdü. "Sana banyoda kal demiştim."

"Dedin," diye yanıt verdim ve yatak odasının içine doğru yürüdüm. "Ama ben emirlere uymayı sevmem."

Phillip bana sarılıp öpmeye başladı, elleri bütün vücudumda gezindi. Güneş sonrası losyonu sürerkenki nezaketinden eser kalmamıştı.

Şortunu çekiştirdim, fermuara sabrım yoktu ve Phillip şortunu indirmeme yardım etti. Fırlayarak ortaya çıkan cinsel organına uzanıp onu kavradım.

Daha önce sıcak olduğunu sanmıştım, oysaki şimdi yanıyordu.

Phillip'in nefesi kesildi, sakar hareketlerimi ve garip bir açıdan onu okşayışımı umursamıyor gibiydi.

"Tadına bakmak istiyorum," dedim. Ciddiydim de. Bu adamın her parçası sanki heykeltıraş elinden çıkmaydı ve çok yakışıklıydı. Aynanın karşısındaki orgazmdan hâlâ başım dönüyordu ve ereksiyonunu elimde tutarken kendimi güçlü hissediyordum.

Fakat Phillip beni yarı yolda durdurdu. "Eden," dedi sertçe. "Gerçekten isterim, inan. Fakat şu anda bunun için fazla uyarıldım."

Ah.

Sözleri içime bir sıcaklık yaydı ve daha önce hiç bu kadar arzulanmış mıydım diye düşünmeme sebep oldu.

Phillip beni güzelce öpüp, aldığı prezervatifleri getirmek için bir saniyeliğine gözden kayboldu. Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve içimde sancıyan bu hisse hayret ettim. Ona ihtiyacım vardı. Doyurulma hissini sabırsızlıkla bekliyordum.

Phillip geri döndü ve prezervatifi tek eliyle taktı. Bu sahne karşısında içim hop etti ve Phillip'in gözlerinde yanan tek kıvılcım karşısında tüm gerginliğim eriyip yok oldu.

Ninova

Sırtüstü yatağa çıktım, dirseklerime yaslandım.

"Hayır," dedi Phillip. "Sırtın acır. Yandın ya."

"Ah. Belki de şey..."

Kalçamdan tutup bizi ters çevirdi ve beni üstüne oturttu. Uyluklarım iki yanındaydı ve kalın organının üstünde havada tam yerimi bulmuştum. Aşağı baktığımda titrediğini gördüm.

"Eden," diye mırıldandı Phillip, elleriyle kalçamı kavrayarak. Beni yukarı kaldırdı, kol kasları geriliyordu. "Sana hemen ihtiyacım var."

Tanrım, benim de buna öyle ihtiyacım vardı ki.

Avuçlarımı göğsüne koyup kalça pozisyonumu ayarladım. Phillip de eliyle yardım edip beni bedeniyle aynı hizaya getirdi.

Üstte olmak hiçbir zaman en sevdiğim pozisyon olmamıştı. Severdim ama Caleb çok yavaşım diye şikâyet ederdi. Şimdi bunu, tempomu arttırmam gerektiğini düşündüm ama Phillip derinliklerimle buluştuğunda düşünceden eser kalmadı.

Phillip'in gözleri vücuduma, birleştiğimiz noktaya kenetlemişti.

En sonunda onu tamamen içimde hissettiğimde derin bir nefes verdim.

Phillip'in yüzünden zevkle acı karışımı okunuyordu. Kalçamı kavrayan ellerini iyice sıktı, parmakları kalça kemiğimin girintilerine oturdu.

"Tanrım, seninle olmak bir harika," diye mırıldandı.

Ben de sınırlarımı test ederek kalçamı hareket ettirdim. Phillip inledi, böylece tekrar yaptım ve yavaş ama kararlı bir ritim tuttурdum. Ateşi içeriden körüklemiş gibiydim ve inanamasam da, ben de tekrar gelebilirdim.

Hayatımda daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Altımda uzanan Phillip'e baktım; karın kaslarına, geniş omuzlarına ve o esmer yanık tenine. Çenesi gergindi, bakışları bendeydi.

Hızlanmama ihtiyacı vara benzemiyordu. Her saniyenin tadını çıkarır gibiydi.

Phillip ellerini vücudumda dolaştırdı. Bacaklarım, kalçam, kollarım. Göğüslerimi avuçladı, meme uçlarımla oynadı ve nefes alışını duydum.

Ninova

Eli tekrar bacaklarımın ortasına dönünce ve sürtünmeye başlayınca ise kalça hareketim tekledi; onun dokunuşunun yaydığı sıcaklık ve yaşattığı zevk bütün vücudumda yükseldi.

"Bırak kendini," dedi Phillip. "İşte böyle, bırak hissedeyim seni... Ah Tanrım."

Kalçamın ritmi bozuldu çünkü bir kez daha geliyordum. Parmaklarımla göğsünü tırmaladım, nefes alamıyor, düşünemiyor, odaklanamıyordum.

Phillip demir gibi güçlü bir elle bel çukurumu kavradı. Kesik kesik nefes alıyordu ve altımdaki bedeninde bir şey zincirini kırmıştı, sanki kontrolü kaybetmesine ramak kalmıştı.

"Phillip?"

"Mmm," dedi. "Çok yakınım. Beni nasıl sıkıyorsun içinde."

"Sıkıyor muyum?"

"Evet."

"O zaman yer değiştirelim istersen," dedim. "Yani, daha hızlı gitmek istersen."

Phillip güneşte yanmış sırtımı nazikçe okşadı, sağ uyluğumu sıkıca tutan eline taban tabana zıttı. "Bu gece değil," dedi. "Böyle kal. Omuzlarıma tutun... Aynen öyle."

Ellerini aşağı doğru kaydırıp beni popomdan tuttu. Beni öne eğip kendine yaklaştırdı ve altımda hareketlendi. Ani, güçlü bir histi. Üstüne yığıldım ve alnım öne düşüp göğsüne değdi.

Bu şekilde hareketine devam etti. Vücut sıcaklığı her yerimdeydi, bacaklarım iki yanında açıktı ve iniltileri kulağımdaydı.

Hayatımda daha ateşli bir deneyim yaşamamıştım.

"Az kalınca haber ver," dedim boynuna doğru. Duymak istiyordum, bu anı yakalamalıydım.

Phillip'in çatlak sesi kulağımdaydı. "Yaklaştım. Hem de çok yaklaştım."

"Öyle mi?"

"Evet. Tanrım, sen nasıl bir şeysin."

Ninova

Nefes verişim bir titremeye dönüştü. Üçüncü sefer boşalamazdım, yine de yorgun bedenim cesurca çabayı bırakmıyordu. Tırnaklarımı omzuna batırdım.

İşte benim tatil hâlim buydu; hiçbir sınırı, çekincesi olmayan hâlim. Tüm çekingenliğim Pinecrest'te kalmıştı, havalimanı kapısında bavulun içinde unutulmuş ve hiç teslim alınmamışlardı.

"Boşalırken seni hissetmek istiyorum," dedim. Artık utanamayacak kadar arzuluydum. Yataktaki bu müstehcen konuşmalar da benim için yeniydi.

"Hissedeceksin," diye hırladı Phillip ve eliyle popoma bir şaplak attı. Kalçasını tekrar yukarı aşağı oynattı, bütün vücudu kasıldı ve sonra boşaldı. Bedeni altımda kasıldı, kolları neredeyse beni ezecekti. Kulağımda kırık, sert bir inilti duydum ve derinimde zonklayışını hissettim.

Bunun arkasından ikimizin de dünyaya dönmesi epey uzun sürdü.

Nihayet Phillip kalçamı yukarı kaldırıp benden ayrıldı ve yatakta yüzüstü uzandım.

Phillip'in yataktan kalkmasını, prezervatifi atmasını seyrettim. Odanın içinde kendinden emin hareket ediyordu. Sanki çırılçıplak olmakla hiçbir sorunu yoktu.

"Yemekleri almaya mı gidiyorsun?" diye sordum.

"Evet. İçkini de getireyim mi?"

"Evet, lütfen." Bir yastık alıp başımın altına koydum. Vücudum erimiş gibiydi, saçlarım yanık omzuma ve sırtıma nemli nemli yapışmıştı.

Phillip geri döndü. Şort giymişti ve şimdi tepsiyi yatağın ortasına koyuyordu. Saçları darmadağınıktı ve elmacık kemikleri renklenmişti.

Gözleri çıplak vücudumun üstünde dolaştı. "Selam," dedi.

Uzanıp bir patates kızartmasını ağzıma attım. Hâlâ sıcak sayılmazdı ama gevrekti. "Selam," dedim. "Eee... demek tirbuşon gibi değilmiş."

Bir an bana şaşkın şaşkın baktıktan sonra kahkahayı patlattı.

Hayatımda duyduğum en güzel sesti.

Ninova

Yirmi İki

Dizlerimi şezlongda karnıma çekip başımı arkaya yasladım ve Phillip'e doğru baktım. Benim telefonumu okuyordu. Kaşlarının ortasında bir çizgi belirmişti.

Sanki en derin uçurumdan aşağı atlamıştım.

Phillip bir "hımm" sesi çıkardı, başparmağıyla iterek kontratı sonuna kadar okudu. Verandasının şemsiyesi ikimizi de gölgesinde tutuyordu ve bu iyi bir şeydi çünkü öğle sıcağı yakıcıydı.

"Tamam," dedi. "Telif hakları maddesi bayağı standart gözüküyor ama yayıncılık sektöründe uzman değilim."

"Peki."

"Ancak haklar maddesi... Kitabın hakları ebediyen onlarda. Şartları yeniden müzakere etmek için bir zaman sınırı koyulmamış."

İç geçirdim. "Evet, onlarda. Burada bir boşluk yoktur, değil mi?"

Phillip başıyla onayladı ve *Ölümcül Bir Adım* kitabımın sözleşmesini ona gösterirken içimde uyanan umudun son kırıntısı da suya düştü.

Phillip başını kaldırıp bana baktı. "Fakat çoğaltma iznini tekrar satın alabilirsin büyük ihtimalle. Bu yasal tavsiye değil."

"Alabilir miyim?"

"Evet. Kitap şu anda kaç paraya satılıyor, biliyor musun?"

Bir saniye düşünüp yanıtladım. "Yok pahasına. Bana ödenen avansı çıkarmadı."

Ninova

"Anladım," dedi. "Eh, o zaman onlara bir teklif götürebilirsin. Reddedemeyecekleri bir teklif. Hakları geri alma koşuluyla sana ödedikleri avansın yarısını iade etmeyi teklif edebilirsin mesela."

"Avansın yarısını mı?"

"Bir açılış teklifi olarak," dedi Phillip. Sakalları daha da uzamıştı ve saçları onunla tanıştığım günkü gibi arkaya doğru taralı değildi.

Tatilde gibi görünüyordu.

"Teklifi sonradan artırabilirsin zaten," diye devam etti. "Eğer hakları geri istiyorsan, eminim yapabileceğin bir şey vardır. Sakın haklar için yanıp tutuştuğun izlenimini yaratma, yeter. O zaman avantajlı konuma geçerler."

"Anladım." Alt dudağımı ısırdım ve sıradaki sözlerimi düşündüm. Dışımdan ifade etmemiştim daha önce. "Bir noktada... bu işe bir şans daha tanımak isteyebilirim."

"Yeni bir kitap yayımlatmaya mı?"

"Mesela." Caleb bu kısmı hiç anlamıyordu ve Becky anlamak istiyordu ama onun tavsiyesi hep, *Nasıl mutlu olacaksan onu yap* şeklindeydi ve ben, bunun beni mutlu edeceğinden emin değildim. Tekrar başarısız olabilirdim. "Bir yayıncı aracılığıyla değil. Kendi kendime yayımlama konusunu araştırıyorum. Biliyorsun, yazmayı sürdürüyorum."

"Bitmiş kaç kitabın var?"

"İki ama edit edilmeleri lazım."

Phillip kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Yani, hard disk'imde duruyorlar çünkü yayıncım yazdıklarımla ilgilenmiyor artık. Sonuncu kitap da eh, pek satmadı, o yüzden başkalarının ilgileneceğini sanmıyorum."

"Orası belli olmaz," dedi Phillip. "Dediğim gibi, yayıncıların farklı tercihleri vardır. Fakat kendi kitabını yayımlamak başka bir mecra olabilir. Kitapları zaten yazmışsan kaybedecek bir şeyin yok."

İç geçirdim. *Öz güvenim dışında,* diye düşündüm. "Evet, muhtemelen haklısın."

Ninova

Telefonumu elinden bıraktı. "Ama her iki koşulda, ileride bir sözleşmeye imza atmadan önce bir avukata okutmanı tavsiye ederim. Bu sözleşme esnasında yardım almış mıydın?"

"Hukuk okumuş bir arkadaşım göz atmıştı," dedim. "Kötü mü?"

Phillip omuz silkti ama dikkatli görünüyordu. "Kötü *değil* fakat daha iyi olabilirdi. Ben olsam kesinlikle seni koruyan başka maddeler ekletirdim. Belki yayıncı reddederdi ama en azından denerdim."

Gülümsedim. "Keşke senin bir saatlik ücretine param yetseydi."

Phillip homurtuyla güldü. "Sana kocaman bir indirim yaparım."

"Ya?"

"Tabii. Ayrıca kitabı okumayı da beklerim."

İnledim. "İnsanlar neden ille bunu istiyor?"

"Çünkü ilgilerini çekiyor," dedi. "Çünkü ben daha önce hiç bir yazarla tanışmadım. Biliyorsun, bizim kitapçıda *Ölümcül Bir Adım* kitabını arayacağım."

"Ah Tanrım."

Phillip bakışlarını üstümden ayırmadan arkasına yaslandı. Bugün o bakışlarda bir farklılık vardı. Dün adada arabayla gezerken olmayan bir şey. Dün geceyi anımsatan bir şey.

Geceyi bungalovda geçirmedim. Seks ve yemekten sonra Phillip benimle lobiye kadar yürüdü. Elbette istersem kalabileceğimi söyledi fakat bu fikir biraz fazla samimiydi. Ben henüz birlikte uyanmaya ve yanımda hiçbir eşyam olmamasına hazır değildim. Kendi otel odama, temiz iç çamaşırlarıma ve diş fırçama ihtiyacım vardı.

Fakat yine buraya geri dönmüştüm işte, onun bungalovundaydık. Günün çoğunu plajda geçirdikten sonra yine kendimizi burada bulmuştuk. Tiril tiril uzun gömleğimin eteğine baktım ve sökülmüş bir ipi çekiştirdim.

Eğer dün geceyi çok fazla düşünürsem, normal bir konuşmaya devam edemeyecektim.

"Eden?"

Kafamı kaldırıp baktım. "Efendim?"

Ninova

Phillip gülümsedi. "Demek bu tatilden ilham alan bir şey yazıyorsun."

"Ah, evet. Hâlâ olay örgüsünü kurgulama aşamasındayım fakat eve dönünce yazmaya başlayacağım."

"Gerçek hayattan mı ilham alıyorsun?"

"Evet, kesinlikle. Tatil köyü nefes kesici, plaj da öyle, doğa, her şey. Hepsini mümkün olduğunca çok kullanacağım."

Phillip tek kaşını kaldırdı. "Ya karakterler?"

Bunu duyunca gülümsedim. "Senin bir versiyonun kitapta var mı yok mu diye mi merak ediyorsun?"

"Olabilir," dedi Phillip. "Sinir bozucu, akşam yemeğinde masayı çalan bir çıkıntı tip var mı?"

"Henüz kimse kimsenin akşam yemeği masasını çalmadı," dedim ciddi görünerek. "Fakat tatile yanında dizüstü bilgisayarıyla gelmiş, aşırı çalışan bir karakterim var. Arka planda kalan gizemli bir tip ve cinayet soruşturmasında ana şüpheli o olacak."

"*Ana* şüpheli mi?"

"Evet."

Phillip başını iki yana salladı. "Ben asla ana şüpheli olmazdım."

"Hadi ama, oldukça gizemlisin."

"Yalnız ben avukatım," diye itiraz etti. "Şüpheli olmamak için nasıl davranmam gerektiğini bilirdim."

"Ağır ceza davaları üstünde hiç çalışmıyorsun sanıyordum."

"Ben *şu anda* iş anlaşmaları ve iş hukuku avukatıyım. Fakat stajımı adliyede yaptım ve hukuk fakültesindeyken yüzlerce, yüzlerce ağır ceza davası okudum."

"*Sahiden mi?*"

"İlgini çekeceğini biliyordum."

"Sen tam bir gerçek suç hayranısın. Bir avukat aslında budur, biliyorsun."

Phillip kahkaha atarak kafasını salladı. "İnanılmaz birisin."

Dik oturdum. "Ama doğru! Siz ilk gerçek hayranlarsınız. Takip ettiğim davaların bazılarında uzman olmalısın."

Ninova

"Ben her konuda uzmanım," dedi Phillip.

"Tamam, tabii ki ama *sahici* bir uzman." Gözlerim kocaman açıldı. "Hey, bir dakika, düşündüm de, benim kitaplarımı okuma. Asla."

"Neden?"

"Çünkü hukuk ve yasalar konusunda eminim her türlü hatayı yapmışımdır."

"Altının çizilmesini eser misin?"

"Kitap basıldıktan *sonra* değil!"

Phillip ayağa kalkıp esnedi. Bedeni dünden sonra artık bana tanıdıktı fakat bu cüssenin uzun alanları, karın kasları ve göğsü hâlâ keşfe açıktı.

"Öyleyse kitap bitmeden beni kullanmak zorundasın," dedi Phillip.

"O kıymetli takviminden zaman ayırıp bunu yapar mısın?"

Phillip bana doğru yaklaşıp aramızdaki mesafeyi yok etti. Kol koyma yerinin her birine elini koyup eğildi. "Sanırım zaman bulabilirim," dedi. "Özellikle kendimin bir versiyonunu okuyacaksam."

"Kurmaca tatil hâlinin," dedim.

"Aynen."

Üst üste duran bacaklarımı düzleştirip şezlonga dümdüz uzandım. "Senin saat ücretin nedir bu arada?"

Phillip eğilerek yaklaştı. "Neden soruyorsun?"

Umursamaz görünmeye çalışarak omuz silktim. "Belki dün gecenin bana kaça mal olacağını bilmek istiyorum."

Phillip gözlerini pörtletti, sonra hafifçe güldü. Alaycı bir sesti. "Bebeğim, senden asla para almam."

"Mmmm." Bacaklarımı hafifçe açıp sırtımı yay gibi gerdim. "Hukuk tavsiyesi de veriyor sayılmazdın zaten."

"Hem de hiç," diye mırıldandı ve beni öptü.

Yavaş ve derin bir öpücüktü. Ellerimi kollarında gezdirdiğim yerler güneşten ısınmıştı. Dizini uyluklarımın arasına koydu ve yaklaşması için onu kendime çektim. Phillip şezlongdan destek alarak üstüme alçaldı.

Ninova

Şezlong çıtırdadı.

"Riske değer," dedim.

Phillip ağzını köprücük kemiğime getirdi. "Ne riski?"

"Önemli değil," diye mırıldanıp dizlerimi kaldırdım. *İyi ki halka açık plajda değiliz.*

Phillip beni tembel tembel öptü. Tenimin üstünde yavaşça dolaştı ve ben de hiç acelem olmadan ellerimle geniş sırt kaslarını okşamaya başladım.

Bu adam, tadı çıkarıla çıkarıla deneyim edilmeliydi.

"Tatilinin geri kalanı boyunca seni buraya kapatmak istiyorum," diye mırıldandı, eliyle bikini üstümü avuçlarken. "Biliyorsun, yanık tende mayo izi istemiyorsan..."

"Ah, ne kadar yardımseversin."

Phillip yarım bir gülümsemeyle bana baktı. "Hiç kendimi düşündüğüm yok."

Ellerimi ensesinde kenetleyip öpmek için onu aşağı çektim. Tatil sona erdiğinde buna doymuş olabileceğimi hiç sanmıyordum. Bir erkeği sadece öpmenin ve karşılığında sadece öpülmenin ne kadar harika bir duygu olduğunu unutmuştum. Bunu saatlerce yapabilirdim.

Uyluğuma değen bir sertlik hissettim -hemen uyarılmıştı- ve heyecandan midem kasıldı.

Phillip bikini üstümü çekiştirip kenara attı.

"Hop," diye fısıldadım.

Phillip aç bir kurt gibi güldü, eğilip meme ucumu ağzına soktu. Ben de parmaklarımı saçına iyice sokarak iç geçirdim.

Hayatımda verdiğim en doğru karar, diye düşündüm. *Bu tatile gelmekti.*

Telefonunun titreme sesi bu anı bozdu. Phillip'e yaslanıp kıkır kıkır güldüm. Şu anda hareket kabiliyetimi yitirmiştim, kollarım ve bacaklarım ona ahtapot gibi sarılmıştı.

Telefon ısrarla çalmaya devam ediyordu.

"Phillip," diye mırıldandım.

Ninova

Phillip başını iki yana salladı, parmakları hâlâ meme uçlarımla oynuyordu.

"Bırak çalsın," dedi. "Yirmili yaşlarında çok çekici bir kadınla beraberim."

Tekrar kahkahalarla güldüm. "Geçen gün bunu kastetmemiştim."

Zihnimde Chicago'daki otellerin barlarında içkilerini yudumlayan, güzel elbiseler, topuklu ayakkabılar giymiş kadınlar canlanmıştı. Benzer hayat hedefleri olan, genç profesyoneller.

Telefon durdu.

"Ya tabii, hem de hiç," dedi Phillip. Alaycı konuşmuştu. Phillip'in ağzından çıkanları samimi söylediğinin farkındalığı bedenime sıcak bal gibi yayıldı. İltifata hasret kalmıştım sanki. Belki de sahiden öyleydim.

Phillip sağ meme ucumu ağzıyla kavradı ve bu hareketinin yarattığı his karşısında içimi çektim. Dişleriyle ısırıklaması, dilinin hafif hareketleri ve üstüme bastıran sert, sağlam vücudu.

"Benim tatil hâlim," diye mırıldandım, "şu anda kendinden çok memnun."

Phillip kara bir kahkaha atarak diğer göğsüme geçti, bikini üstümü tamamen sıyırıp attı. Midem sıcacık bir hisle doldu ve bu sıcaklık tüm uzuvlarıma yayıldı.

Phillip'in telefonu tekrar çalmaya başladı.

Phillip tepki vermedi, ellerinin sıkı kavrayışı ya da vücuduma bastıran vücudunun üzerimdeki ağırlığı değişmedi.

"Yine bir iş arkadaşın mı?" diye mırıldandım, parmaklarımı saçlarına dolayarak. "Briggs'i yine paylamalı mıyım?"

Phillip hafifçe güldü. Yüzü kızarmıştı, bana çevirdiği gözlerinde göz bebekleri kocamandı. "Onun yerinde olmak istemezdim."

Sırıtarak onu göğsünden ittim. Phillip hüsrana uğrayarak inledi ve kahkaha attım, kıvrılarak altından sıyrıldım.

"Eden," dedi.

Güle oynaya telefonuna yürüdüm. Adrenalin başıma vurmuştu. "Tatildesin ya!" dedim. "Onlar da öğrensin artık."

Ninova

Telefonunu elime alıp yanıt düğmesine bastım. "Phillip Meyer'ın telefonu," dedim tatlı tatlı. "Acil bir durum mu?"

Karşı tarafta bir sessizlik oldu. Cevabı beklerken, Phillip'in doğrulup oturuşunu izledim. Dikkatli ve nötr bir ifade takınmıştı.

Karşıdan bir kadın sesi geldi. "Siz kimsiniz?"

"Phillip'in bir arkadaşıyım," dedim. "Kendisi tatilde."

"Evet, biliyorum," dedi kadın. Sesi şimdi sertleşmişti. "Beni aramasını söyleyin, olur mu? Her kimseniz. Önemli bir mesele."

"İş yerine tatilde olacağı bildirilmişti," dedim, "ama yine de iletirim. Kim arıyor diyeyim?"

"Nişanlısı," dedi kadın. Ve telefonu pat diye kapattı.

Telefonu elimden indirmeden önce bir saniye kalakaldım. Phillip yanıma gelip telefonu elimden aldı. "Eden."

Kollarımı çıplak göğsümde kavuşturdum. "Bu aramayı açmamalıydım."

"Önemli değil," dedi Phillip. "İyi misin?"

Evet anlamında başımı salladım. "Evet. Bikini üstümü bulsam iyi olur..."

Bir elini omzuma koyarak beni durdurdu. Kaşlarının ortası yine çatılmış, orada öfkeli bir çizgi belirmişti. "Ne dedi o? Eden?"

"Kimin aradığım biliyor muydun?"

"Tahmin ettim," dedi ve elini saçında gezdirdi.

Phillip'in içimi yakıp kavuran yakışıklı suratına bakarken nişanlı kelimesi zihnimi dağladı.

Onu itip, yanından geçerek şezlonguma yürüdüm. Bikini üstüm kol koyma yerlerinden birindeydi, hızla çekip aldım.

"Eden," dedi Phillip tekrar. "Telefonu açmana izin verdiğim için özür dilerim."

"Yo, yo, ben ısrar ettim," dedim, sırtım ona dönük durup bikinimi bağlayarak. Utanç ve başka bir şey, acı verici bir his midemi yakmaya başlamıştı.

Ninova

Buraya gelmeden birkaç hafta önce birisiyle evlenmek üzere olduğunu biliyordum. O haber yeni değildi. Peki, o zaman bu gerçeğin hatırlatılması neden beni bu kadar üzmüştü?

"Bütün hafta canımı sıktı," dedi. "Lojistik vesaire gibi ıvır zıvır bahanelerle arıyor, sırf özürler dilemek ya da kavgaya tutuşmak için. Artık duymazdan gelmeye başlamıştım."

"Hı hı," dedim, o kadar hızlı kafa sallıyordum ki görüşüm bulanıklaştı. Dönüp uzun pareo gömleğimi buldum. Bikinimin üstüne bir hışımla geçirdikten sonra sandaletlerimi giydim.

Nişanlısı. Bu kelime olasılıklarla doluydu. Tamamen ayrılmak yerine ayrı ayrı vakit geçirmeye karar vermiş olabilirler miydi? Belki de hâlâ aralarını düzeltmeyi tasarlıyorlardı. Ama Phillip onu sevmediğini söylemişti... Beynim aynı anda on farklı istikamete kaçarak bin parçaya bölündü.

Ayrıca, benim için hava hoş olmalıydı. Nihayetinde Phillip benim için sadece kendi acıma merhem olan bir gönül eğlencesiydi, değil mi?

"Eden," diye mırıldandı, elini tekrar omzuma koyarak.

"Nişanlın olduğunu söyledi." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

"Ama değil."

"Azıcık bile mi?"

"Hiçbir ihtimal yok," dedi Phillip katı bir sesle. "Sıfır."

"Aranızda ne oldu?"

Bana uzun uzun baktı. Sakalının altında çenesi gergindi.

İç geçirdim. "Dinle, özür dilerim. Telefonunu açmamalıydım. Ben aslında hiç... Bugün için teşekkürler."

"Beni kilisede terk etti."

Aniden nefesim kesildi. "Ah. Hiç anlatmamıştın."

"Evet, çünkü bayağı küçük düşürücü bir durum."

Dudaklarımdan bir kıkırtı döküldü. Yarı şok, yarı hayret içindeydim. "Phillip, benim nişanlım aylar boyunca beni en yakın arkadaşımla *aldattı.* Bu da deli gibi küçük düşürücü bir durum."

Ninova

"Hayır," dedi. "Bu, sadece onun göt kafa olduğunu kanıtlıyor."

"Üzgünüm," dedim. "Bu... Üzgünüm. Berbat bir his olmalı."

Çünkü her şeye rağmen, ben gelinliğimi giymeden önce, düğün mekânı bütün akrabalarımızla dolmadan önce öğrendiğime seviniyordum.

O, bu nezaketten mahrum bırakılmıştı.

Phillip omzumun üstünden uzaklarda bir noktaya baktı. "Olan oldu işte. Cidden, ben... rahatladım."

"Rahatladın mı?"

"Evet. İlk başta sinirlenmiştim ama şimdi hakkımızda en hayırlısı olduğundan eminim. Biz ikimizin ayrı olması daha iyi."

"O zaman neden kendini nişanlın olarak tanıttı?"

"Telefonu sen açtın diye herhâlde ve olay çıkarmak istediğinden," dedi Phillip, sinir olmuş bir sesle. "En son aradığında, kaldığımız yerden eskisi gibi devam edebileceğimizi ima etti."

"Ah."

"Bu da demek oluyor ki oturmak istediği mahalledeki kiraların ne kadar yüksek olduğunu muhtemelen yeni fark etti. Eden, bütün bunların seninle hiçbir ilgisi yok. Ya da az önce olanla." Sanki olay mahalliymiş gibi başıyla şezlongu işaret etti.

"Yok, biliyorum."

"Biliyor musun sahi? O zaman neden az önce hüküm giymiş bir seri katil olduğumu öğrenmişsin gibi buradan yıldırım hızıyla çıkmak üzeresin?"

Kahkaha attım, biraz gergin bir kahkahaydı gerçi. "Sadece çok geldi. Tüm bunlar. Senin geçmişin, benim geçmişim ve az önce olanlar..."

Phillip'e bakarken birden kafama dank etti; biz birbirimizin ayrılık acısını unutma eğlencesiydik. Birkaç gün içinde her şey sona erecekti, onu bir daha hiç görmeyecektim ve bu gerçek muhtemelen onun umurunda bile değildi. Aramızdaki *sahiden de* onun için bir tatil eğlencesiydi fakat benim için başka bir şey gibiydi ve bunu kabul edemezdim. Tekrar olmazdı.

Ninova

"Tamam," dedi. "Anladım."

Topuklarımın üstünde kıpırdanıp giriş kapısına doğru bir adım attım. "Bugün için teşekkürler. Tekrar özür dilerim şey için... eh. Bu akşamki yemek programımızı iptal etsem olur mu? Biraz düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Phillip evet anlamında başını salladı fakat gözlerinin içi dertliydi. "Özür dileyecek bir şey yapmadın."

Bahçe kapısını arkamdan yavaşça kapatırken, kıyıya vuran dalgalar ve küt küt atan kalbimin sesi kulaklarımdaydı.

Ninova

Yirmi Üç

"Aman Tanrım," dedi Becky telefonda. "Eğer bunları uyduruyorsan, lütfen devam et. Bu fantezinin içinde sonsuza dek yaşamak istiyorum."

Kıkır kıkır güldüm. "Fanteziyi yaşayan sensin zaten."

"Artık ayaklarımı göremiyorum," dedi Becky. "Resmen ayaklarımı *kaybettim* Eden ve daha bir ay bulamayacağım. Eğer bu da birilerinin fantezisiyse, kafayı yemişler."

"Yani olabilir," dedim. "Nereden bilebilirler ki?"

Becky de içten içten güldü. "Tekrar anlat. Sen ona bunu sorunca ne dedi? Nişanlısını sorunca yani?"

"Kesinlikle ayrıldık, dedi. Yani yüzde yüz."

"Harika haber değil mi bu?"

"Evet," dedim, "ama Becks, adam sadece beş haftadır bekâr."

"Eh, balayına tek başına gelmişse ve sana âşık olma yolunda ilerliyorsa, demek ki o kadar da harika bir ilişkisi yokmuş."

Burun büktüm. Cep telefonumu diğer kulağıma alıp ayaklarımı sandaletlerime geçirdim. Buraya geldiğimden beri uyandığımdan daha geç bir saatti, kahvaltı büfesine ucu ucuna yetişecektim ama birkaç saat fazla uyumam gerekmişti.

"Bana âşık olma yolunda değil," dedim. "Ben olsa olsa bir eski sevgiliyi unutma eğlencesiyim. İkimiz de iki gün sonra uçaklarımıza bineceğiz."

Ninova

"Peki, tam da ihtiyacın olan bu değil mi?" diye sordu Becky. "Tam hak ettiğin?"

Rehber kitabımı ve oda anahtar kartımı unutmamaya dikkat ettim. Onu bir daha asla içeride unutmayacaktım. "Evet. Sadece bu kadar karmaşık olacağını tahmin etmiyordum."

"Karmaşık mı?"

"Evet," dedim ve kapıyı arkamdan kapattım. "Daha önce çıktığım erkeklerin hepsinden farklı ve eh... Sanırım ben ondan hoşlanıyorum."

"Olamaz," dedi Becky.

"Oldu bile, farkındayım."

"Nereli demiştin?"

"Chicago. Biliyorum, biliyorum, bu sona kendimi tamamen hazırlamıştım. Sadece ben biraz ona bağlandım diye korkuyorum."

Hattın diğer ucunda Becky derin bir nefes verdi. "Kesin ben olsam, ben de öyle hissederdim. Bu gelişigüzel takılma olayı zordur."

"Hem de nasıl," dedim. Kocası Patrick, çok fazla baba şakası yapan ve kutu oyunlarında sezgileri kuvvetli olan bir muhasebeciydi. Altı sene önce tanıştılar fakat o zamandan önce bile, Becky çok kişiyle çıkmazdı. "Bizim bu konularda pek deneyimimiz yok zaten."

"Hem de hiç," diye onayladı Becky. "Belki de adada olanın adada kalması iyidir. Eve tazelenmiş, yenilenmiş, gönlünü eğlendirmiş ve tekrar sahalara çıkmaya hazır dönersin."

"Tüm bunları çok iyi bir şeymiş gibi göstermeye çalıştığın için teşekkürler," dedim. Nişanım patladıktan sonraki kısacık sürede bulabildiğim için şanslı olduğum yarı döşeli bir eve dönecektim.

Çalıştığım okulla mesafesi azdı, annemlerin ve Becky'nin evine arabayla 15 dakikaydı. Kâğıt üstünde mükemmeldi ama henüz evim hissi vermiyordu bana.

"Eden," dedi Becky. "Kimseye bir borcun yok. Ne Caleb'a, ne Phillip'in eski nişanlısına ne de Phillip'e. Sen kafana göre takıl."

"Evet. Biliyorum, haklısın. Bu olay sadece beni gafil avladı. Eski sevgilisinin sesini duyunca her şey gerçeklik kazandı âdeta."

Ninova

"Tabii ki şaşırdın. Sen iki haftanı plajda kitap okuyarak geçirmeyi bekliyordun, şimdiyse deli gibi yakışıklı zengin bir herifle mütemadiyen flört hâlindesin."

Asansörde kahkahalarla güldüm ve yanımdaki orta yaşlı çift bana bir bakış attı. Mahcup mahcup tebessüm ettim.

"Evet. Affedersin, kahvaltıya indim şimdi. Yüreklendirici konuşma için teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Sana imrendiğimden falan değil tabii," dedi. "Karayipler'de ateşli sevişip koklaşmalar falan."

Yine bir gülme aldı beni. "Hoşça kal Becky."

"Hoşça kal."

Kahvaltı barına ve mükellef büfeye ulaştığımda masaların çoğu boştu. Tatilcilerin çoğu o günü es geçmiş olmalıydı. Gönlümce masa seçebilirdim.

Bir bardak tropikal meyve suyu –bu sefer mango– tercih ettim, bir fincan kahve aldım ve artık benim dediğim masaya doğru yürüdüm.

Fakat masa boş değildi.

Phillip benim sandalyemin karşısına oturmuştu. Tabletinde bir şey okuyordu ve önünde bir fincan kahve vardı. Saçları nemliydi ve erkenden kalkıp, otelin havuzunda yüzmüşse şaşırmazdım. Çılgın adam.

"Selam," dedim.

Kafasını kaldırıp baktı. "Günaydın Eden."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim, meyve suyumu masaya koysam mı diye kararsız kaldım.

Phillip, "Eşlik etmek ister misin?" diye teklif etti.

Sandalyeyi yavaşça çektim. "Evet, teşekkürler. Seni burada görmeye alışkın değilim."

"Büfeye bakmaya karar verdim," dedi.

Önünde tabak olmayışına imalı imalı baktım.

Phillip kıkırdayarak güldü. "Az önce pankek yedim."

"Beni mi bekliyordun?"

Ninova

"Olabilir," diye itiraf ederek tabletini masaya koydu. Başlık gözüme çarptı. Chicago haberlerini okuyordu. "Bugün her zamankinden daha geç indin."

"Evet, biraz uyumak istedim."

Phillip başını salladı. Yanakları renklendi fakat gözlerimin içine her zamanki sağlam bakışlarla baktı. "Anladım. Seninle geleyim, bir fincan daha alacağım."

Tabaklarımızı doldurduk. Benimki pankek, meyve, bir dilim kızarmış ekmek, küçük bir kâse acai ve granola doluydu. Phillip'inkiyse koca bir fincan kahve ve bir kruvasanla.

Tekrar masaya oturunca gerginliğim arttı. Sandalyede arkasına yaslanıp konuyu açan o oldu.

"Dün hakkında," dedi.

Kafamı iki yana salladım. "Evet, telefonunu öylece alıp açmamalıydım. Çizgiyi aştım. Fakat sonrasında bana durumu açıkladığına sevindim. Teşekkür ederim. Netleştirdiğin için yani."

"Hı hı," dedi Phillip. Bugün tıraş olmamıştı ve sakalı iyice uzamış, çenesini belirginleştirmişti. "Eden, senden bir şey saklamaya çalışmıyordum."

"Hayır, orasını anladım."

"Buradayken hakkında konuşmak istediğim son insan o," dedi Phillip. "Özellikle de seninle."

"Özellikle de benimle mi?"

"Evet. Çekici bir kadın, eğlenceli sohbetler ve cennetten bir ada. Neden eski sevgilimi gündeme getireyim?"

Yüzümü buruşturdum. "Ben benimkini bayağı getirdim."

"Evet ama ben seni dinlemekten keyif alıyorum." Boynunu esnetti, sanki çok fazla şey paylaşmıştı. "Neyse. Artık o nişanlım değil Eden. Ben senin eski nişanlın gibi değilim."

"Hayır, biliyorum," dedim tekrar başımı sallayarak. "Onu fark ettim."

"Sadece açıklığa kavuşturmak istedim."

Ninova

"Hımm." Meyve suyumu yudumladım. "Anladım. Onun gibi değilsin bu arada. Sen ondan aşırı farklısın."

"Aşırı farklı mı?"

"Evet. Eh, en azından şu ana dek. Lüks tatil köyleri ve katamaran turları dışında nasıl bir insansın, bilmiyorum sonuçta."

Phillip burnundan bir homurtu çıkarıp kruvasanına uzandı. Gömleğinin manşetlerini açıp kıvırmıştı, keten kumaş hafif buruşuktu. Uzayan sakalı ve biçimlendirilmemiş saç telleriyle birleşince her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Erkeksi ve rahat.

Ona saldırmamak için pankeklere saldırdım.

"Belki de evde daha farklıyımdır," dedi. "Ama sen de öyle değil misin?"

Bu soruyu enine boyuna tarttım. "Evet. Genellikle daha fazla giyinirim."

Phillip kahkahayı bastı. Aramızdaki gerilimi kırdı, berabere kaldık ve yemeğime doğru gülümsedim. Ona kahkaha attırmayı her başardığımda bir zafer kazanmış gibi hissediyordum.

"Çok yazık," dedi Phillip.

Gözlerimi devirdim fakat gülümsüyordum. "Evet. Eminim Pinecrest'li erkekler bu yüzden karalar bağlamıştır."

"Bağlamalılar," dedi. Tabletine uzanıp ekranı kilitledi ve ters çevirdi.

Derin bir nefes aldım. "Dün yalnız vakit geçirmek isteyerek bayağı sert bir çıkış yaptım. Bir kısmı o telefon yüzündendi ama aynı zamanda... biraz başım döndü."

Phillip gözlerini bana kilitledi. Bakışları *Devam et*, diyordu.

"Çok fazla şey oldu, anlıyor musun? Seninle tanışmak, gezintilere çıkmak ve... bungalovda takılmak."

"Doğru," dedi Phillip.

"Hepsinden çok keyif aldım," dedim çabucak. "Hem de çok. Fakat sonra sadece iki gün kaldığını ve geri döndüğümde gerçek dünyanın beni beklediğini fark ettim..."

Ninova

Phillip'in ağzının köşesinde bir tebessüm gizliydi. "Öyle."

"Neyse, aşırı tepki verdim ve burada kalan vaktimizi en iyi şekilde değerlendirelim istiyorum."

"Güzel," dedi Phillip. "Çünkü sana yüzde yüz katılıyorum."

Ağzım kulaklarıma vardı. "Şahane."

"Eee, adadaki son günlerinde planın ne?"

Elim masada telefonumun yanında duran rehber kitaba uzandı. İşaretli kalan birkaç sayfa vardı ve umuyordum ki...

Phillip hareketimi gözden kaçırmadı. "Ah. Kutsal kitap ne diyor?"

"Burada yapılacak binlerce şey var," dedim. "Eminim senin şahane seyahat planlayıcısı da anlatmıştır."

Phillip evet anlamında başını salladı. "Adanın tarihiyle birlikte bir liste hazırlamıştı."

"Yok canım?"

"Evet."

"Görebilir miyim?"

Phillip'in bakışlarından eğlendiği belliydi. "Belki sonra. Hadi ama, bu adanın hangi büyülü yerini işaretledin, söyle. Yapışkanlı not kâğıtlarını buradan görebiliyorum."

"Eh, arabayla gezdiğimiz gün çoğunu gördük. Gerçekten iyi ki yaptık. Fakat güney kıyıda bir sürü sörf yeri ve hoş küçük bir restoran olan bir bölge var. Biliyorum aslında..."

"Gidebiliriz," dedi Phillip. "Adanın tamamını görmekten eksik kalma."

"Evet. Fakat haksızlık olmasın, o kadar geniş bir ada değil."

"Rhode Island'ın altıda biri kadar," dedi Phillip ve rehber kitabıma uzandı. Parmak boğumlarıyla iki kere kitaba vurdu. "Yine araba kiralasak mı? Listende eksik kalmasın diye."

"Evet. Tabii. Evet, öyle olur."

Phillip başıyla onaylayıp kruvasanını ısırdı. Esmer saçları pürüzsüz alnına döküldü. Bu kez kırışık değildi, sanki bütün günü birlikte geçireceğimiz baştan belliydi.

Ninova

Ben de ona gülümsedim. Geçmişi ne kadar karmaşık olursa olsun, bizi –yani bu aramızdakini– harika biçimde basitleştirmeyi başarıyordu.

"Ne?" diye sordu.

Hâlâ gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Yok bir şey. Sadece iyi ki sen de benimle aynı haftada tek başına balayına gelmişsin."

Phillip elini ağzına götürüp gülüşünü gizledi. "Evet. Hadi bitir pankeklerini Eden. Ada bekliyor."

"İtiraf et," dedim. "Burada tahmin ettiğinden daha çok eğleniyorsun."

Phillip uzanıp burnuma bir fiske vurdu. Büyük kuzenim hep yapardı bunu ama on iki yaşımdan beri kimsenin bana bunu yaptığını sanmıyordum.

"İtiraf ediyorum," dedi. "Hadi bakalım. Sıradaki romanının olay örgüsünü daha fazla dinlemek istiyorum. Cinayet kurbanının kim olduğuna karar verdin mi?"

Meyve suyumun içine doğru gülümsedim. İki gün kalmıştı.

Bir dakikasını bile boşa harcamayacaktım.

Ninova

Yirmi Dört

Kucağımda, bu tatile yanımda getirdiğim üçüncü ve son kitap duruyordu. İlk haftadan hepsini okur bitiririm sanmıştım, ne de olsa bütün vaktim benim olacaktı ama günler tahminimden dolu geçmişti.

Bunda yanımdaki şezlongda uzanan adamın payı büyüktü.

Dün sabah kahvaltıdaki konuşmamızın ardından bütün günü birlikte geçirmiştik. Akşamı da, oda servisi ve bungalovda seksle. Bunun çok iyi bir kombinasyon olduğunu öğreniyordum.

Phillip bu sabah yine açık büfe kahvaltıya teşrif etmiş, masamda oturmuş, tabletini okumuştu. Bir fincan sade kahve içmişti. Tabağında da yarısı yenmiş bir pankek duruyordu.

Günaydın, demişti gözleri pırıl pırıl. *İyi uyudun mu?*

Kahvaltımızı ederken dünkü araç kiralamanın yeterince heyecan verici olduğuna, son günümüzü tatil köyünde geçirmeye karar verdik. Plajda, hatta ayaklarımız kumda, yüzümüz güneşe dönük.

Yanımda dinlenen Phillip'e şöyle bir bakış attım. Dün gece en az bir önceki gece kadar iyiydi. Artık birkaç kez birlikte olmuştuk ve her seferi öncekinden iyiydi.

Bir noktada zirve yapacaktık fakat henüz oraya varmamıştık.

Öğle vakti. Yarın beni Seattle'a götürecek uçağın saati o zamandı. Aynı gün öğleden sonra 5.45'te Phillip de yola çıkmak zorundaydı ve birbirimizi bir daha hiç görmeyecektik.

Ninova

Phillip benden tarafa baktı. "Bir şey düşünüyorsun."

Gülümsedim. "Eh, her zaman düşünüyorum ben."

Phillip doğrulup oturdu ve gözlerini parlak ışıktan siper ederek okyanusa doğru baktı. "Yağmur yağabilir sanki."

Açık, mavi gökyüzüne baktım. Görünürdeki tek bulut, ta ufuktaki incecik beyaz bir çizgiydi.

"Ah," dedim. "Haklısın."

"İçeri girsek iyi olur, yoksa sucuk gibi ıslanacağız."

"Barınak mı bulalım?"

"Evet," dedi gözleri ışıl ışıl. "Gerçi yağmurda ne kadar eğlendiğini biliyorum."

Kumsalda yürüdük, tatil köyünün havuzunun yanından geçtik. Her adımda ellerimiz sürtünüyordu ve içim enerjiyle doluyordu.

"Biliyor musun, ben senin otel odanı görmedim," dedi Phillip.

Sandaletlerime doğru gülümsedim. "Gerçekten mi? Bayağı güzel. Benimkinin yanında senin bungalov... Eh, söylemek istemiyorum ama, çok bayağı kalır."

Phillip içten güldü. "Bayağı mı?"

"Evet."

Asansör kapılarının açılması için düğmeden parmağını çekmedi ve eliyle binmemi işaret etti. "Eh, şimdi merakımı uyandırdın."

"Uyanmalı zaten." Oda anahtar kartımı çıkarıp bir ödül gibi aramızda salladım. "Minimalizme bir övgü niteliğinde."

Phillip ağırbaşlı bir şekilde kafa salladı. "Anladım. Japon tarzı mı yoksa İskandinav mı?"

"Karışık." Holde önünden yürüdüm, abur cubur makinesini geçtim. "Gözlemle," dedim.

"Ah, şu meşhur abur cubur makinesi değil mi bu?" diye sordu ve hafifçe makineye vurdu. "Düşünsene, ne işler açtı başına."

"Yanından her geçişimde ona söyleniyorum," dedim.

"Eh, bense ona teşekkür etmeliyim," dedi Phillip. "Sayesinde gece yarısı benimle havuza girdin."

Ninova

Yüreğim ağzımda atarak otel odama ulaştım ve omzumun üstünden ona baktım. Phillip'in gözleri ateşliydi, elleri cebindeydi ve köşede klima olan, güzel halılı, tepeden parlak aydınlatmalı odama onu alır almaz yaşanacakların bilincindeydim.

Tokmağı çevirdim.

Bu kez daha yavaştık. Ağır ağır soyunduk, Phillip göğsümün her santimini öptükten sonra gömleğini çıkarmama müsaade etti.

Elimi saçlarına gömüp tırnaklarımla kafa derisini kazıdım ve Phillip dudakları kalçamda, bir inilti çıkardı. Bundan ne kadar zevk aldığını dün keşfetmiştim.

"Ben bir şey denemek istiyorum," diye mırıldanıp onu omuzlarından ittim. Şortunu çıkarmama izin verdi, cinsel organını ağzıma alışımı yanakları renklenerek seyretti.

Gözleri benden hiç ayrılmadan lanet okudu ve kendimi güçlü hissettim. Ben şu anda tatil hâlimdeydim *ama* aynı zamanda her zamanki Pinecrest hâlimdeydim ve bir erkeğin dokunuşumla kontrolünü yitirişini seyrediyordum.

Uzun, uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

"Olamaz," dedi ve elini saçıma soktu. "Ne kadar dayanabilirim bilmiyorum, ah..."

Dişlerimi dudaklarımla kaplayıp baskıyı arttırdım, Phillip başını arkaya attı, dilini yutmuştu. Bir tanrıça gibi hissediyordum.

"Sen bunda fazla iyisin," diye mırıldandı Phillip.

Yirmi saniye sonra beni yukarı çekti, lazer bakışlarını iç çamaşırıma kenetlemişti. Onu aşağı indirdi ve hemen ardından sırtüstü yataktaydım. Yanıklarım artık iyileşmişti. Phillip'in yıldırım hızıyla prezervatif takışını izledim. Bir saniye sonra içimdeydi.

Bacaklarımla onu sıkıp omuzlarına tutundum, kendime bunu belki de sonuncu kez yapışımız olduğuna inanma izni vermiyordum.

Bu insana bağlanmak gibi bir niyetim yoktu. Onunla aramızdaki anlaşma bu değildi, kendimle yaptığım anlaşma hiç böyle değildi.

Ninova

Aynı hisleri yeniden yaşamaya hazır değildim, tekrar kalbimin kırılmasına ise hiç hazır değildim. *Kitap yazacağım. Öğretmenlik yapacağım. Yeni evimi dekore edeceğim.*

Phillip'e vurulmak bu listede yoktu.

Phillip yavaşladı, daha derine itti çıktı, hareketleri üstüme düşen dalgalar gibiydi. Bacaklarımdan birini yukarı kaldırmasıyla sonum geldi. Seksin güzelliği miydi, yoksa Phillip miydi, bilmiyordum. Başından beri birbirimize karşı bu kadar açık oluşumuz muydu?

Uzun bir süre sonra, koridordan asansörlere doğru ilerliyorduk. Phillip'in eli, elbisemin üstünden dışarı sarkan bikini üstümün ipiyle oynuyordu.

"Bunu seviyorum," diye mırıldandı. "Mor bikinini. Sana çok yakışıyor."

"Teşekkür ederim." Göğsüm sıcaklıkla doldu, Phillip'i asansöre çektim. "Bir fikrim var."

Phillip bana doğru yaklaştı, bir kolunu asansörün duvarına yaslamıştı. "Anlat bakalım."

"Lobide kartpostal satılıyor. Daha önce görmüştüm."

Phillip kaşlarını indirdi. "Nereye varacaksın, kafam karıştı."

Kıkır kıkır güldüm. "Biliyorum ama dinle. Hadi birbirimize kart yollayalım."

"Birbirimize mi?"

"Evet. Uluslararası postaların ne kadar uzun sürede gönderildiğini duydum. Belki iki hafta sonra, belki iki ay sonra elimize geçer, belki de hiç geçmez. Ama eğer geçerse, bu tatilden bir anı olur." Elimi Phillip'in göğsüne koydum, keten gömleğinin altında atan kalbini hissettim.

Senden bir hatıra, diye düşündüm.

"Ne yazacağız ki?" diye sordu.

"Ne istersek. Ama sır olacak."

"Ah, ikimiz de kartı alana kadar bilmeyeceğiz."

"Aynen öyle," dedim. "Var mısın?"

Phillip gülümseyip eliyle yanağımı okşadı. "Tabii varım."

Ninova

Küçük kartpostal rafının iki yanında durduk. En üstte konsiyerjin kartımızı memnuniyetle alıp postalayacağını yazan bir tabela vardı. Otelin ücretsiz hizmetiydi anlaşılan ve buranın beş yıldızlı otel olduğundan şüphem olmuşsa eğer, şimdi ikna olabilirdim.

"Hangisini seçeceksin?" diye sordum Phillip'e, tropikal plaj manzaralarına bakarken.

"Söylemem," dedi.

"Ne?"

"Asıl olay sürpriz olmasında, değil mi?"

"Evet."

"O zaman kart seçimim de sürpriz kalacak," dedi. Bir eliyle bir kart ve zarf alıp bir adım geri çıktı. "Çaktırmadan bakmak yok."

"Hayatta yapmam!"

"Tabii," dedi ve tek kaşını kaldırdı. "Avukat olduğumu hatırlatırım. Kuralları çiğneyenlere dava açabilirim."

"Buna dava açılmaz."

"Bu son uyarındır," dedi Phillip gülümseyerek ve konsiyerje doğru döndü. Ben de onun arkası dönük sırtına gülümsedim. Bir tükenmez kalem istedi, gelecekteki bana söylemek istediklerini yazışını seyrettim.

Ben ne söylemek istiyordum?

Üstünde adanın haritası olan bir kart seçtim ve Oistins Balık Pazarı'nın üzerine keçeli kalemimle bir kalp çizdim.

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra yazmaya başladım.

Barbados'tan Merhaba,

Sen bu satırları okuduğunda, çoktan yedi gün yirmi dört saatlik şirket anlaşmaları ve sözleşmelerle dolu iş hukuku mesleğine geri dönmüş olacaksın. Fakat tatil hâlini unutmanı istemiyorum. Ne kadar az tıraş olduğunu, iş arkadaşlarına kendi başlarının çaresine bakmalarını söylediğini. Senin tatil hâlini tanımak başlangıçta çok zor oldu... Meğerse ne harika bir adammış. Onunla

Ninova

tanışmayı hiç beklemiyordum ama iyi ki tanışmışım. Senin de bunu hatırlamanı istiyorum. Buradayken nasıl olduğunu. Ara sıra gevşemeyi ve metaforik kaplumbağa yavrularının yumurtadan çıkışlarını izlemeyi unutma.

Ve eğer bir gün Pinecrest'e bir gezinti yapmak istersen, rehberin olmaktan mutluluk duyarım.

Her şey için teşekkürler,

Eden.

Kartpostala imzamı attım. Sözlerim yeterli değildi sanki. Hem de hiç. Fakat konsiyerjin yanında upuzun duran ve orada çalışan biriyle havadan sudan konuşan Phillip'e doğru bakarken onun da herhâlde şiirler yazmadığını fark ettim.

Bir daha tekneden düşme, falan yazmıştır muhtemelen. Bebek kaplumbağaların yumurtadan çıkışı hakkında bir espri belki. Rehber kitabıma bir takılmıştır kesin.

Phillip ile birbirimize adreslerimizi verdik. Ben onunkini tatil planı listesinden ezberlemiştim ama bilmiyormuş gibi yaptım, kartpostalın arkasına yazdım.

İkimizin de mesajı, pazartesi sabahı ilk iş postalanacakları teminatıyla güler yüzlü resepsiyon görevlisinin avucunda gözden kayboldu.

"Bakalım ilk kiminki varacak," dedi Phillip biz lobiden çıkarken.

Omzunu omzumla dürttüm. "Her şeyi bir yarışa çevirmesen olmaz, değil mi?"

"Hayatı ilginç kılıyor," dedi Phillip. Fakat sonra kolunu belime dolayıp beni kendine çekti, şakağıma bir öpücük kondurdu. "İkimizin de kazanması en sevdiğim şey ama."

Omzuna doğru gülümsedim. Herkesin ortasında sevgi gösterisi? Yorgun yüreğim için tehlikeliydi fakat her hâlükârda iş işten geçmişti, bu yüzden ona iyice sokuldum. Nasılsa bitince canım yanacaktı.

Ninova

Plajdaki ilk günlerimde gözüme çarpan, tartışan kız kardeşlerin yanından yürüdük. İçlerinden biri, sinir olarak bize ters bir bakış attı ve İngiliz aksanıyla diğerine mırıldandı. "Baksana, yine balayı çiftleri. Dedim sana, burası..."

Kıkırdadım. Phillip de başını iki yana salladı. "Kavgaya neden olacak sözler bunlar."

"İyi ki senin elin kolun dolu," dedim gülümseyerek.

Eliyle belimi iyice kavradı. "Bu geceyi benim odamda geçir."

"Bütün geceyi mi?"

"Evet," dedi Phillip. "Sabah yine açık büfe kahvaltının tadını çıkarmak için erkenden uyanırsın, söz."

Akşamüstü güneşine adımımızı attık. Açık gökyüzü, adadaki son gün batımının müthiş olacağını vadediyordu.

"Tamam," dedim. "Son bir gece."

Phillip bir kez daha şakağımdan öptü. "Son bir gece."

Ninova

Yirmi Beş

Phillip'in okyanusa ve batan güneşe nazır verandasında oda servisinden sipariş ettiklerimizi yedik. Böcekler çevremizde serenat yapıyordu ve yarın uçağa binip kendi yatağıma, kendi koltuğuma ve yarının alışkın düzenine döneceğime seviniyor olsam da, bunu özleyeceğimi biliyordum.

Nostalji göğsümü sıkıştırıyordu, henüz içinde olduğum an bile bitmemişti oysaki. Fakat bir şekilde, bittikten çok sonra bile bunu özleyeceğimi biliyordum.

Phillip karşımda oturuyordu. Yüzünde hâlinden son derece memnun, dingin bir ifade vardı. Hiçbir iç kargaşası yoktu. Sanki onun için basit bir veda olacaktı; *Her şey gönlünce olsun, iyi uçuşlar* diyecektik ve bitip gidecekti işte.

Bana doğru baktı. "Eee, gizemli iş adamının akıbetine karar verdin mi?" diye sordu. "Hikâyende?"

Birkaç kez göz kırpıştırdım. "Ah. Iı, henüz değil. İlk başta onu olaya dahil edecektim, ana çiftin ifşa ettiği olaya dahil olacaktı ama şu anda emin değilim."

"Öyle mi?"

"Evet," dedim. Dün yatmadan önce defterime notlar alırken onu ana kadın karakterle gizlice kaçarken hayal etmiştim. Belki son iki haftadır oturtmak için çırpındığım romans hikâyesi buydu.

Ninova

Belki sadece yanlış anlaşılmış biriydi. Cinayetle suçlanıyordu ve ana karakterin onun adını temize çıkarmak için uğraşması gerekecekti... Bu sırada kendi muhakemesini de sorgulayacaktı.

"Eden?" Phillip beni dürttü.

"Affedersin." Rengârenk, güzeller güzeli gökyüzüne baktım. Önümüzde uzanan engin okyanus kadar geniş görünüyordu. "Bence ben o astronot olsaydım," dedim, "perişan olurdum."

Kaşlarını çattı. "Michael Collins mi?"

"Evet." Dehşete düşerek gözlerimin dolduğunu hissettim. Beni ele veriyorlardı. Görüşümü netleştirmek için birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. "Affedersin. Sadece bundan sonra ne olacağını düşünüyordum."

Phillip durdu. "Öyle mi?"

"Evet. Salakça. Kusura bakma, galiba duygusallaştım."

"Duygusallaştın?"

Başımı salladım, aptal bir damla gözyaşı yanağımdan aktı. "Evet, yarın eve gideceğimi düşününce. Ya da... tatil köyünden ayrılacağımı."

"Anladım," dedi Phillip, ama o kadar canı sıkılmış göründü ki başımı iki yana salladım.

"Merak etme, ben hiç... Bunun ne olduğunun farkındayım, anlıyor musun? Harikaydı. Umarım senin de tam ihtiyacın olan şeydi. İkimiz de eski sevgilimizi unutmak için gönül eğlendirdik, değil mi? Bir tatil aşkı."

Phillip'in alnı iyice kırıştı. "Anladım."

Kendimi zorlayıp neşeli bir sesle konuştum. "Hayatım boyunca tek erkekle devam edecek gibi görünen gidişatımı da değiştirdim! Buna yardım ettiğin için teşekkürler."

Phillip kafa sallayıp içkisine uzandı. Fakat sessizdi.

"Neyse, bunların hiçbirisini beklemiyordum, yine de olduğuna şükrediyorum." Kikirdemeye çalıştım ama delirmiş birinin gülmesine benzedi. "Bu seyahat esnasında yaşanan birçok şeyi beklemiyordum. Mesela Kaelie'nin davetsiz bir şekilde uğrayıp bombayı bırakması gibi."

Phillip alçak bir sesle konuştu. "Ne demek istiyorsun?"

Ninova

"Eh, Caleb'ın beni geri istediğini söyledi."

Phillip kaşlarını indirdi. "Öyle mi dedi?"

"Evet. Hayatta olacak şey değil ya, neyse."

"Bu mesajı sana iletmek için kuzenini gönderdi yani? Tam bir psikopat."

Bir kahkaha daha attım. Bu seferki daha gerçekçi çıktı. "Biliyor musun, sana canıgönülden katılıyorum."

"Sen onsuz çok daha iyisin."

"Kesinlikle," dedim. Gözyaşlarım durmuştu. Neredeyse tekrar kendime hâkim olabiliyordum ve umarım Phillip'i korkutmamıştım. Ve onun için gözyaşı döktüğümü düşünmemişti. Bu aramızdaki her neyse, *onu* kaybediyorum, şundan daha fazlası olabilme ihtimalini kaybediyorum diye üzüldüğümü sanmamıştı.

Öyle olsam bile.

"Eden," dedi Phillip tekrar, bu kez sesi yoğundu. "Eve döndükten sonra ne yapacaksın?"

"Gelmiş geçmiş en uzun duşu yapacağım. Fotoğraflarımı bastıracağım, bir kitap yazacak ve kitabı kendim yayımlamayı araştıracağım." Kadehim neredeyse boşalmıştı. Yanıma koyup Phillip'e yaklaştım.

Hâlâ hareket etmeden oturuyordu.

"Ayrıca şu tatil hâlimin arada sırada ortaya çıkmasını sağlayacağım."

"Öyle mi?"

Evet anlamında başımı salladım ve ellerimi onun omuzlarına koydum. Phillip kollarını açıp beni kucağına çekti. Sıcak ve tanıdıktı, şu kısacık zamanda bile ona alışmıştım. Kalbim sıkıştı.

"Daha fazla şeye evet diyeceğim. Hayata," dedim.

"Daha fazla kaplumbağanın kabuğundan çıkışını mı seyredeceksin?" diye sordu.

Ellerimi göğsüne yayarak başımı salladım. Phillip gözlerimin içine bakıyordu ve gözlerinde, son birkaç gündür görmediğim yoğun bir ifade gizliydi.

Ninova

"Şansımı denemeye," dedim.

"Hımm."

"Ki bunu sen de yapmalısın."

Phillip tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi dersin?"

"Evet. Chicago'ya dönünce tatil hâlini unutma."

Phillip bir tutam saçımı parmaklarının arasına alıp döndürdü, gözleri bu harekete kenetlenmişti. "Onu unutmak çok zor olurdu zaten," dedi.

Parmaklarımla keten gömleğinin en üst düğmesini buldum. Açtım, ikinci düğmeyi de açtım ve altındaki göğsünün sıcaklığını hissettim. "Ona geri dönme," diye fısıldadım.

Phillip aniden bakışlarını kaldırıp bana baktı. "Dönmeyeceğim."

"Güzel," diye mırıldandım. "Çünkü seni aldatan birisinden çok daha iyisini hak ediyorsun."

Elini belime doğru kaydırıp, beni sanki sonsuza dek kucağında tutacak gibi sıkıca kavradı. "Sen de Eden. Sen de."

Adadaki son gecemi Phillip'in bungalovunda geçirdim. Oda servisi, içkiler ve onunla aramızdaki çok hoşuma giden o tatlı atışmalı konuşmalar. Esasında yeni evli bir çift için hazırlanmış, kocaman, lüks yatağımda seviştik.

Beni deli gibi bir yoğun hisle öptü, bense tırnaklarımı omzuna batırıp gözlerimi kapattım ve onu bana hatırlatacak sadece bu birkaç anıyla nasıl yaşayacağımı düşündüm. Ardından beni vücudunun kıvrımlarına yasladı ve onun derin nefesleriyle uykuya daldım.

Ertesi sabah gelip çatmıştı. İşte "O Gün". Yola çıkış günü. Birlikte açık büfe kahvaltıya inmeden önce Phillip'in banyosunda duş aldım.

"Check-in yaptın mı?" diye sordu ve evet anlamında kafamı sallayıp pankeklerime yumuldum. "Araba kiraladın mı?"

"Hayır, taksi çağırtacağım."

"İyi," dedi. "Uçakta koltuğunu seçtin mi?"

Ninova

Masanın karşı tarafından ona gülümsedim. Koyu mavi gözleri sıcaktı, birlikte geçirdiğimiz günlerin ardından yüzüne aşinaydım. "Uçağa binerken gerilenlerden misin?" diye sordum.

Olumsuz anlamda kafasını salladı. "Ben hazırlıklı olanlardanım."

"Eh, ben de hazırlıklıyım. Unutma ki rehber kitapların kraliçesiyim. Araştırma benden sorulur."

"Orası doğru. Valizinin etiketi ne kadar renkli? Üstünde simler var mı?"

Ona dil çıkardım.

Şaşırarak gözlerini kırpıştırdı önce, sonraysa bana içtenlikle güldü. "Demek ki yanıt olumlu."

"Pankekini ye hadi," dedim. Bir adet. Çünkü kendine bir adetlik izin vermişti. Yanına da koca bir tabak dolusu pastırma ve meyve.

Phillip gülümseyerek kahvaltısına girişti.

Uçuş saatim çok çabuk geldi. Midemde kelebekler uçuşuyor, dengemi bozuyorlardı. Sanki hâlâ yapmadığımız bir konuşma vardı. Fakat bu konuşmayı kaldırabileceğimden emin değildim.

Dün geceki duygusal çıkışım buna izin vermemişti ve bugün valiz toplamaya, yemeye ve Phillip'e her baktığımda ağlamamaya odaklanmıştım.

Resepsiyondan bana taksi çağırmalarını rica ettim, oda anahtar kartımı gerekli kutuya teslim ettim ve Phillip ile birlikte lobiden dışarı yürüdüm. Yanımda çantamı taşırken sessizdi. Göz ucuyla ona baktım. Yine güneş gözlüğünü takmıştı, uzun boylu ve çok yakışıklıydı. Keşke onu hayatımda tutabilseydim.

Keşke bu ilişkimizi sürdürmenin bir yolu olsaydı, aramızda birkaç eyalet olmasına ve iki bambaşka hayatımız olmasına rağmen.

Kaldırımda durduk.

"Evet," dedim.

Phillip güneş gözlüğünü çıkardı. "Evet."

"İyi ki sen de buradaymışsın, gerçekten çok sevindim."

Phillip'in dudağı bir köşesinden yukarı kıvrıldı. "Evet, ben de. Bizi buraya getiren koşullar şahane olmasa da."

Ninova

"Daha iyi yıllar yaşamıştım," diye onayladım.

Phillip elini saçında gezdirdi. "Kartını bekliyor olacağım. Chicago'da."

"Ben de seninkini," dedim. "Uluslararası postada kaybolmazsa."

Phillip yine başını salladı. "Eden... Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Derin bir nefes aldı ve aramızdaki bu an uzayıp sessizliğe dönüştü. Fakat sonra Phillip konuştu. "Rehberim olduğun için."

"Ah. Benim için bir keyifti. Ben de planlanmış aktivitelerinin çoğunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim." Ağırlığımı bir ayaktan diğerine verdim, söylenmemiş, işe yaramaz sözcükler dilimin ucundaydı.

"Bana eşlik etmenden keyif aldım," dedi.

Taksi kaldırıma yanaştı ve topuklarımın üstünde sallandım. "Eh."

"Evet," dedi.

Taksici camı indirdi. "Havaalanı için bekleyen siz misiniz?" diye seslendi.

"Evet."

Phillip bir adım yaklaştı. "Eden," dedi ve hüsranı belliydi. "Keşke... Gel buraya."

Beni kendine çekti, başımı arkaya yatırdı. Beni güçlü bir şekilde öptü, dudakları dudaklarımda, elleri kalçamda. Ben de parmaklarımı saçına doladım ve *Bu deneyim için teşekkür ederim,* diye düşündüm.

Geri adım atmak istemiyordum. O arabaya binmek istemiyordum. Hepsinden de öte, beni bırakmasını istemiyordum.

Phillip beni sanki o da aynen böyle hissediyor gibi öpüyordu.

"Kusura bakmayın," diye seslendi taksici. "Arkamdan minibüs geliyor. Park edeyim mi?"

Phillip bir adım geri attı, gözleri alev alevdi, ağzı ümitsiz bir çizgiye dönüşmüştü. "Geliyor," dedi ama gözlerini benden ayırmıyordu. "Hoşça kal Eden."

"Hoşça kal Phillip," diye fısıldadım.

Ninova

Valizimi kaldırıp arabanın bagajına koydu, kapısını kapattı. Taksiye bindim fakat gözlerimi ondan ayıramıyordum. Taksi oradan ayrılıp, Winter Resort garaj yolundan ana yola doğru ilerlerken onu seyrettim.

Phillip lobi kapısının önünde, dikildiği yerde kalıp uzaklaşan arabayı izledi. Kaderine razı, güçlü ve bir başınaydı.

Başımı koltuğa yasladım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Numarası bile yoktu bende. Telefonunu vermeyi hiç teklif etmemişti, ben de ona telefonumu vermemiştim.

Belki de bu şekilde bitmesi gerekiyordu. Sadece iki haftada. Birlikte eğlenceli vakit geçiren, yaralarını saran iki yabancı... Artık yabancı olmasak da. Hatta tam aksiydi.

Tatil köyünden on dakika uzaklaştıktan sonra üzerime panik çöktü. Ya kartpostalım eline geçmezse? Ya onunki bana hiç ulaşmazsa?

Onu bir daha asla bulamayacaktım.

"Geri dönebilir miyiz?" diye sordum şoföre. "Lütfen. Çabucak uğrayalım. Ben... bir şey unuttum."

"Pasaportunuzu mu?" diye sordu adam.

Kalbim ağzımdan fırlayacaktı. "Evet, galiba."

"Sorun yok," dedi şoför ve bana dikiz aynasından gülümsedi. "Ada küçük. Uçağına yetişmek için bol bol vaktimiz var."

"Teşekkürler," dedim. "Söz, dolgun bahşiş bırakacağım."

Adam kahkaha attı. "Öyle birine benziyorsun." Arabayı yan sokakta çevirdi, radyonun sesini açıp şarkıyı mırıldanmaya başladı.

Geri döndüğümde Phillip lobide yoktu. Çantamı takside bırakıp son sürat koştum, bungalov alanına doğru topukladım. Şakrak ile Yeşil Maymun'u geçtim ve Şahin Gagalı'nın yolunu tuttum. Çitli verandadan aceleyle ilerleyip bahçe kapısına geldim. Phillip burada olmalıydı, başka nerede olacaktı? Burada olmak *zorundaydı*.

Derken sesini duydum.

"...evet, az önce onunla ilişkimi bitirdim. Sonsuza dek."

Dondum, topuklarım taş zemine battı.

Ninova

"Hayır, hiç özlemeyeceğim. Samimi söylüyorum Tess. Her neydiyse güzeldi ama sonsuza dek sürecek değildi. Şimdi tek hissettiğim şey rahatlama."

Birkaç saniye suskundu. O zaman tanıdım o ismi. Tess. Kız kardeşi. Benim hakkımda mı konuşuyorlardı? Olabilirdi. Mümkündü.

"Anladım. Asla peşine düşmeyeceği o çılgın planları dinlemek çok yorucuydu. Geçen gün benden bir sözleşme okumamı istedi, biliyor musun?"

Kalbim durdu.

Tam anlamıyla durdu.

Bendim bu. Muhakkak bendim. Yani her neydiyse güzeldi demek? Ve hiçbir zaman o çılgın planlarımı gerçekleştiremeyecektim. Tıpkı Caleb'ın söylediği gibi. Parmaklarım karıncalandı, sanki az önce açık bir kabloya dokunmuştum.

Görünüşe göre, yine birisini yanlış değerlendirmiştim.

"Evet, biliyorum. Ona durmasını söyledim..." diye anlatmaya devam etti Phillip fakat ben artık dinleyemezdim. Arkamı dönüp, patikada koşa koşa lobiye ve beni bekleyen arabaya gittim.

Bu kez araba havalimanına kadar hiç durmadı.

Ninova

Yirmi Altı

Üç Hafta Sonra

"Tamam," dedi Becky. Evimdeki koltukta oturmuş, ayaklarını sehpaya uzatmıştı. Çay fincanı kocaman göbeğinin üstünde duruyordu. "Şimdi, şu sürekli tartışan iki kız kardeş. Gerçek katil onlar?"

"Evet!"

"Tamam, sevdim. En başından beri onlardan şüpheleniyordum, biliyorsun."

Kıkırdadım. "Tabii ki onlardan şüpheleniyordun."

Ayak parmaklarını oynattı. "Harikasın bu arada. Seni aylardır bu kadar coşmuş görmemiştim."

"Harika bir hikâye," dedim. Belki de hâlâ o sihirli evrede olduğum içindi; yeni romanımın henüz ilk on bin kelimesini yazmıştım, yarattığım şeye biraz fazla âşıktım ama bu kez hikâyeme inanıyordum. "Hem de ne var biliyor musun? *En* son ana kadar herkes şeyden şüphelenecek..."

Becky, "İş adamından," dedi ve göz kırptı. "Hatırlıyorum."

"Onu yabancı bir bankacı olarak değiştirmeyi düşünüyordum, belki altmış yaşlarında falan olur? Çok kötü bir finansal karar almış, bu adaya saklanmaya gelmiş mesela."

Becky kaşlarını çattı. "Yani esas kızımızın müstakbel flörtü olmayacak mı artık?"

Ninova

"Hayır, o durumda olmaz." Bacaklarımı altıma çektim ve tekli koltukta bağdaş kurarak oturdum. Derken bir battaniye alıp onu özene bezene kucağıma örttüm.

"Eden," dedi Becky.

Derin bir nefes verdim. "Evet, tamam, iş adamı karakterini çözemiyorum."

"Çünkü gerçek bir insandan yola çıkarak yaratıldı," dedi.

Bu bir soru değildi, yine de cevaben başımla onayladım. "Evet, bir kişiden ilhamla en azından. Eğer hâlâ şey yapabilseydim şahane olurdu... Eğer kendi tecrübemi, ilhamdan ayırabilseydim."

"Belki kendi tecrübeni kullanabilirsin."

"Evet," dedim. "Sadece... Eğer onu ana karakterimin başta şüphelendiği, sonra seyahatte âşık olduğu gizemli iş adamı olarak yazarsam ve aralarında bir yıldırım aşkı başlarsa ve adam yanlış itham edilirse, sonra cinayeti çözmek için birlikte çalışmak zorunda kalırlarsa..."

"Katil kız kardeşlerle kendileri yüzleşip, gün batımına doğru atlarını sürerek gözden kaybolurlar," dedi Becky, deli gibi kafa sallayarak. "Bayıldım bu hikâyeye."

"Evet, iyi bir hikâye. Ben de iyi yazardım bence. Ama..."

"Ama?" diye cümlemi başlattı ve sesi yumuşadı. "Ana karaktere onunla mutlu bir son vermek zorunda kalacaksın, bu mu mesele?"

Tekrar iç çektim. "Bu beni çok kindar gösteriyor, değil mi?"

"Bilemiyorum orasını, sonuçta mutluluktan mahrum ettiğin kadın *kurmaca* birisi."

Kıkır kıkır güldüm. "Haklısın."

Becky bir başka yastık alıp sırtına koydu, hatta bunu yaparken homurdandı. "Neler olduğunun üstünden bir daha geçebilir miyiz?"

"Mecbur muyuz?"

Karnını işaret etti. "Her an doğuma girebilirim, ayaklarım ağrıyor ve her yerim davul gibi şiş."

"Tamam, peki," diyerek sırıttım. "Ne istersen yapabiliriz."

"Aynen öyle," dedi. "Şimdi, senin kulak misafiri olduğun konuşma. Sence duydukların, sandığın anlama mı geliyordu?"

Ninova

Başımı ellerime yasladım. "Evet, tabii ki. Seyahat esnasında sözleşme okuduğunu söyledi. *Benden istedi*, aynen böyle dedi. Kimden bahsettiği gayet açıktı."

Bu konuyu tartışmak artık ilk seferden, yani Pinecrest'e dönmemden birkaç gün sonra Becky'nin tatil romansım hakkında her şeyi bilmek istediği günden daha kolaydı.

Hâlâ canım yanıyordu ama o zaman resmen fiziksel bir ağrıydı. Yeni filizlenmeye başlayan taze umutlarımı kesip biçen bir bıçak gibiydi.

Becky inledi. "Arayıp soramamana gıcık oluyorum. Aklınızdan ne zorunuz vardı sizin de birbirinize numaranızı vermediniz?"

Tekrar nefes verdim. "Ne bileyim. O sırada romantik geldi bana. Sadece bir tatil aşkı olacak ve hoş bir anı olarak tarihe karışacaktık. Havaalanı yolundan dönünce ona numaramı verecektim. Konuşmasını zaten tam o sırada işitmiş oldum!"

"Erkekler ya," dedi Becky ve kafasını iki yana salladı.

Battaniyeyi çekiştirdim. "En kötüsü de ona hâlâ kızgınım ve buna hakkım olmadığını biliyorum çünkü ben de onu kalp ağrımı iyileştirmek için kullanıyordum, değil mi? Caleb'ı unutmaya çalışıyordum, birisiyle yakınlaşayım, zaman geçireyim istiyordum." Sesim yükselmeye başlamıştı ve kendimi zorlayarak bir nefes aldım. "O hâlde neden o da aynı şeyi istedi diye *öfkelenip duruyorum?*"

Becky tebessüm etti. "Çünkü o şnorkel dalışları, rom içmeler ve seks yapmaların arasında, ona karşı duygular beslemeye başladın."

"Iyyy."

"Bu doğru. Sen de farkındasın."

"Bal gibi farkındayım," diyerek kucağıma baktım. Kot pantolonumun paçası eprimişti ve bu sabah anaokulundaki derslerden kalma simler üzerine yapışmıştı. "Böyle olsun istemedim."

"Anlıyorum Eden."

"En çok sinirimi bozan şeyse, artık seksin ne kadar iyi olabileceğini öğrendim," dedim, sanki onun suçuymuş gibi parmağımla onu göstererek. "Neredeyse hiç tanımadığın birisiyle seks ne kadar inanılmaz

Ninova

olabilirmiş, biliyorum fakat bunun bir daha yaşanma ihtimali sıfır. S. I. F. I. R."

Becky kaşlarını çatıp başını salladı. "Evet, maalesef buna çok yaygın rastlanmaz."

"O yüzden birileriyle çıkmaya başlamam lazım," dedim, sanki dünyanın en kötü kaderi beni bulmuş gibi ellerimi havaya kaldırarak. "Çıktığım her erkeği de Phillip ile kıyaslayacağım."

Becky tırnaklarını porselen çay fincanına vurdu. "Onu Google'dan aradın mı?"

"Google mı?"

"Aramamış gibi yapma."

"Tamam, tamam, evet, aradım."

Becky'nin yüzü aydınlandı. "Eee?"

"Hukuk firmasını buldum. Üniversitenin gazetesinde çıkan bir yazısının yanında çok daha genç hâlinin bir fotoğrafı vardı."

"Etkileyici."

"Hepsi bu kadar. Sosyal medya kullanmıyor."

"Herhangi bir iletişim bilgisi yok mu?"

İç geçirdim. "Hayır. Zaten bulsaydım da ya da hukuk firmasını deneseydim de, ne faydası olacaktı ki? Kız kardeşine neler söylediğini biliyorsun. Aramızdaki gönül eğlencesi bittiği için rahatlamış."

Kırgınlık göğsümü sıkıştırıyordu. Öfke de. İkisi de Phillip'e karşıydı... ve kendime. Tekrar inandığım için. Ne kadar aptaldım.

"Sırf çemkirmek için arayabilirdin," diye önerdi Becky. "Hukuk firması aracılığıyla bir mektup yolla ve ona domuzun teki olduğu için saydır."

Gözlerimi kıstım. "Senin tek derdin dünyayı başına yıkışımı izlemek."

Becky hiç inkâr etmedi. "Tabii ki, hoşuma gider. Ben acı çekiyorum, herkes de çeksin."

"Hâlâ kartının gelmesini bekliyorum."

Becky kaşlarını kaldırdı. "Aman Tanrım. Bugün kartpostal teftişini unuttum. Demek hâlâ gelmedi."

Ninova

"Gelmedi," dedim. Her gün iş çıkışı Becky'ye mesaj atıp kartın eve ulaşmadığını haber veriyordum. Ben unutursam, o mesaj atıp soruyordu. "Fakat artık nefesimi tutmuş beklediğimi söyleyemem."

"Beklemelisin. Uluslararası posta çok yavaştır ve gariptir."

"Evet ama gelse bile kartta ne yazacak ki? Hayatta başarılar mı?" Kafamı iki yana salladım. "Bak, sanırım ben bunu maziye gömersem daha iyi olacak. Birtakım duygular yaşadım, kapıldım. Olan oldu fakat bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Bir süre hayır. Önce... önce Caleb ve Cindy, şimdi de Phillip, yeter artık."

Becky başıyla onayladı. "Mantıklı. O hâlde, iş adamı karakteri kesinlikle romandan çıkıyor?"

"Kesinlikle," dedim. "Bence ana karakterin onun yerine sörfçü bir flörtü olabilir ya da otelin sahibi ya da müdürü? Bu da çok ateşli olabilir."

Becky dinlerken *hı hı* gibisinden bir ses çıkardı fakat gizliden gizliye düşünceli iş adamı karakterini aradığının farkındaydım. Daha önce de açıkça belli etmişti.

Bir zamanlar ben de öyleydim. Ama artık yapamazdım.

Kendi fincanıma uzandım. "Her neyse," dedim. "Bebeğini nihayet hangi gün doğurmayı planlıyorsun?"

Becky başını bir yastığa yaslayıp inledi. "Tanrım, bir bilsem! Her gün, bugün doğurayım diye umut ederek uyanıyorum artık."

Becky'nin tecrübesine yakından şahitlik etmek, annelere bambaşka bir saygı duymama neden olmuştu. İlk günlerin mide bulantısı, leğen kemiğinde bitmeyen ağrılar derken gebelik çocuk oyuncağı sayılmazdı. "Orada rahatı yerinde herhâlde," dedim. "Hiç çıkmak istemiyor."

Becky karnına bakıp eliyle sıvazladı. "Eh, ev sahibi onu evden atacak yakında," dedi ama sesi yumuşamıştı. "Ayrıca onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Artık onu aramızda görmek istiyorum."

Göğsüm duygularla doldu. "Ben de."

Becky derin bir nefes aldı. "Bizim için çok çılgın bir yıl olacak, biliyorsun."

Ninova

"Benim için de mi?"

Becky dingin bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Evet. Çünkü sen artık kendi yolculuğundasın. Belli oluyor."

Parmaklarımla dizine hafifçe vurdum. "Nereden?"

"Her şeyden," dedi Becky ve elini havada salladı. "Nihayet burayı dayayıp döşüyorsun, kendi imzanı atıyorsun. Kitabını yazıyor, kendin yayımlamaya hazırlanıyorsun. Hayalini yaşıyorsun, *senin* hayalini, Caleb'inkini değil. O seyahate çıkmak ilk adımdı. Hayalindi. Bunu daha fazla yapmanı istiyorum."

Küçük kahkahalarla gülmeye başladım. "Evet, iyi ki gitmişim, çok seviniyorum."

"Ben de öyle," diyerek kocaman gülümsedi Becky. "Patrick ile birlikte arabayla havaalanına bıraktığımız kızla eve dönen kız iki farklı insan."

"Gerçekten mi? Her iki istikamette de suratım sirke satıyordu," dedim.

Becky kahkaha attı. "Evet ama birisi kederliydi, diğeri öfkeli. Ateşin geri dönmüştü."

Belki sahiden de dönmüştü. Belki de tatil hâlim içimdeki o ateşi bulmuştu ve dönerken yanında getirmişti.

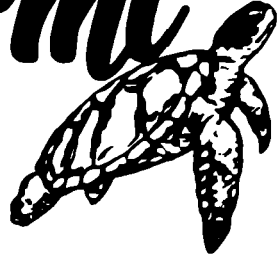
Keyif aldığım bir işim vardı. Kitabımı yazmaktan heyecan duyuyordum. Sevdiğim bir ailem vardı, vaftiz kızım yoldaydı ve tamamen bana ait, yepyeni bir evdeydim.

Minicik bir kart elime ulaşmamışsa ne olmuştu yani?

Onun yerine Phillip'in anılarıyla yaşar giderdim.

Ninova

Yirmi Yedi

İşten eve dönerken arabada telefonum çaldı.

Güzel bir gün geçirmiştim. Hatta harika bir gündü. Anaokulu öğrencilerim bu aralar Güneş sistemini keşfediyordu ve günün büyük kısmını kâğıt hamurundan Satürn'ler yaparak geçirmiştik.

Öğle arasında hazır salatamı alıp arabada yemiştim. Hiç acınası hâlde değildim. Böylesi gerekliydi çünkü bu sayede öğle molasında dizüstü bilgisayarımda yazabiliyordum. Mola odasında aynı sessizlik ve huzuru asla bulamazdım.

Katil kardeşler benim için gitgide hikâyenin en ilginç kısmı olmaya başlamışlardı. Onlara ve gizeme daha fazla, aşk ilişkisine ise daha az odaklanıyordum.

Belki bunun sebebi, hepsinin tam merkezindeki diğer küçük bulmacayı hâlâ çözememiş olmamdı: ana karakterin âşık olacağı kişinin kim olacağını.

Diğer karakterleri beyin fırtınasıyla bulmayı denedim. Hatta otel müdürünün flört adayı olduğu bir versiyon bile yazdım ama içime sinmedi. Hiçbir şey sinmiyordu. Hâlâ da sinmiyor.

Sadece...

Yazmamam gereken o versiyon; yazması acı veren o versiyon dışında. Phillip'in bana ilham verdiği versiyon. En kötüsü de çok kolay ola-

Ninova

cağını bilmemdi, hatıralara kolayca dalabilir, havadan duygu yaratmak yerine oralardan bulup çıkarabilirdim.

Gelgelelim onu düşünmek istemiyordum çünkü her düşündüğümde sinirleniyordum.

Kendime. Duruma. Sonra ona ve telefonda kardeşine söylediklerine çünkü sesindeki o rahatlamayı duyabiliyordum. Samimiydi. O sözlerin her birinde ciddiydi.

Sanırım o iki hafta boyunca onun bir sürü iş yapmasma mâni olmuştum. Belki benimle olmak eğlenceliydi. Hatta dikkat dağıtıcıydı. İnkâr edemezdim ki... Eh... Seks yapmak istemişti, evet. Hem de çok. Bana karşı bir çekim duymuştu.

Bunun bir anlamı vardı, yokmuş gibi yapamazdım. En azından o alanda öz güvenim yerine gelmişti.

Sadece *daha fazlasını* istemeyişi bana koyuyordu.

Mantıklı düşününce aslında burada bir sıkıntı yoktu. Hatta aynı eyalette yaşamadığımız için, ikimiz de ilişkilerimizden yeni çıktığımız için hayatımıza uygundu. Fakat hâlâ öfkeliydim, kırgındım, ben tam aksi yönde duygular beslemeye başlarken onun bu sonuca varmasına kızıyordum.

Aman... Yola devam, yürümeye devam.

Sonuç olarak işten eve dönerken arabada gayet iyi bir ruh hâlindeydim. Satürn'ler, kitap yazmak ve havada mayıs sıcağı...

Becky arıyordu. Onu hoparlöre alıp arabayı sürmeye devam ettim.

"Selam?"

"Benim Patrick." Aceleyle konuşuyordu. "Geliyor gelmekte olan."

"Geliyor mu?"

"Evet. Şu anda hastaneye gidiyoruz."

"Tamam. Ben Ziggy'yi alırım," dedim. Jack Russel kırması köpekleri evde yalnız kalmaktan nefret ederdi ve hastanede ne kadar kalacaklarını hiçbirimiz bilmiyorduk.

Bu planı daha aylar önce yapmıştık. Becky doğuma girecekti, ben köpeği alacaktım.

Ninova

"Teşekkürler," dedi. Arka planda alçaktan bir inilti duyuldu, arkasından Becky'nin çıldırmış gibi sesi geldi.

"Sakın ödül mamasını vermeyi unutmasın!"

"Tamam. Ödül maması Eden, hatırlıyor..."

"Alırım mamalarını," dedim. "Ziggy'yi merak etmeyin. Hadi size bol şanslar."

"Teşekkürler," dedi Patrick, uzun uzun nefes vererek; duygulanmıştı.

"Becky'ye söyle onu çok seviyorum, onu düşünüyor olacağım, sizi yani. O çok güçlü biri."

"Öyle, öyle," dedi Patrick. "Gerçekten. Tamam. Sonra konuşuruz Eden."

"Bol şans çocuklar."

Patrick telefonu kapattı ve mahallemin sokaklarında hızla ilerledim, sanki zeki ve şımarık bir köpeği almaya değil, hastaneye doğuma gidiyor gibi acele ettim.

Eve uğrayıp holdeki çekmeceli dolaptan Becky'nin yedek anahtarını almam lazımdı. İçeri girmemle çıkmam beş dakikamı almadı.

Ama kapının kilidini açarken bugünkü kontrolü unuttuğumu fark ettim.

Posta kutumu açtım, mahallenin süpermarketlerinden, fast food dükkânlarından ve büyük mağazalardan gelen broşürleri çektim. Aradan bir zarf kayıp kaldırıma düştü.

Arkasına siyah mürekkepli kalemle adım yazılmıştı.

Ve Barbados'tan gönderilmişti.

Bir tam dakika boyunca karta baktım, orada olduğuna inanamıyordum. İçinden ne çıkacağını bilmiyordum.

Ziggy. Tamam, unutmadım.

Zarfı kaptığım gibi arabama bindim. Kalbim hızlı hızlı atarak açtım, yanlışlıkla o güzel pulu yırtmış oldum. Kartı çıkardım, içinden bir sürü yirmilik banknot düştü. Bir tanesinin köşesi kıvrıktı.

Bu ne ya?

Ninova

Kartın üstünde bir kaplumbağa resmi vardı. Görünce gülümsedim çünkü tabii ki bunu seçecekti. Arkasını çevirdim.

Eden,

Lütfen ilk akşam yemeğimizde bana ödediğin parayı kartla birlikte kabul et. Ödememe izin veremeyeceğini çünkü o zaman bir randevuya çıkmış sayılacağımızı söylemiştin. Eh, şimdi ben söylüyorum: O bir randevuydu. İlk randevumuz.

Seninle geçirdiğim bu haftalar, hayatımın en mutlu haftalarıydı. Sen hâlâ eski sevgilinin acısını dindirmeye çalışıyorsun ve sadece seni toparlayacak bir gönül eğlencesi peşindeydin, biliyorum, ayrıca aramızda mesafeler var. Fakat tek bildiğim, burada dikilmiş bu kartı yazıyorum çünkü senin aklına esti (ben de senin aklına esen çılgınlıklara hayır diyemiyorum) ve seni yeniden görmem lazım.

Aşağıya telefon numaramı yazıyorum. Bir mesajın yeter, ilk uçakla Washington'da olurum.

Phillip

Bir kez daha okuduktan sonra kartı dikkatlice zarfa koydum ve bir zamanlar bana ait olan faturalarla birlikte yolcu koltuğuna bıraktım.

Kafam allak bullak Becky'nin evine gittim. Yol tanıdıktı ve belki de bu kötü bir şeydi çünkü zihnimde Phillip'in sözlerini evirdim, çevirdim, döndürdüm durdum. Bana veda ettiğine sevinen, *rahatladım* diyen bir adama ait durmuyorlardı. Daha fazlasını isteyen birisine ait gibiydiler.

Tıpkı benim gibi.

Beş hafta önce göndermişti bunu. Belki de bir hafta sonra kartı aldım ve aramadım diye düşünüyor, nedenini merak ediyordu.

Ninova

Ona telefon konuşmasına kulak misafiri olduğumu nasıl açıklayabilirdim? Hatta bunu yapmalı mıydım?

Onu arayabilir miydim?

Becky ve Patrick'in evine girdiğimde Ziggy bir enerji yumağıydı. Patilerini kaval kemiğime koydu, ben onun kulaklarının arkasını okşadım ve kuyruğunu hızlı hızlı salladı.

"Ailenize yeni bir fert katılıyor," dedim ona. "Onu eve getirdiklerinde tam anlamıyla kafayı yiyeceğinden eminim."

Ziggy elimi yaladı.

Birtakım eşyasını aldım. Tasması, en sevdiği mama kâsesi, araba için kutusu, bir torba köpek maması ve ödül mamaları. Hepsini girişte toplarken Ziggy ağzında eski tenis topuyla mutfağa yıldırım gibi daldı. Topu patilerinin arasına koyup bana umutla baktı.

"Şimdi topla oynayamayız," dedim ve topu aldım. Ziggy uzağa fırladı, deli gibi kuyruk sallıyordu. "Benim evime gidince oynarız, söz, tamam mı?"

Topunu eşyalarımın arasına attım, Ziggy bana kederle bakarak başım yana eğdi. Bakışlarıyla *Atman gerekiyordu*, diyordu.

Tam arabama binmiştik ki telefonum tekrar çaldı. Becky'nin numarası çıkınca kalp atışlarım hızlandı.

"Her şey yolunda mı?"

"Hastane çantamı unuttuk!" diye ciyakladı Becky. Sesi zorlanıyor gibiydi, stres doluydu. "Bütün eşyalarım içinde. Acaba sen..."

"Evet, derhâl arabayla hastaneye getiririm," dedim. "Merak etme."

"Teşekkürler," dedi. "Sen bir tanesin."

"Hayır, bu durumda sen bir tanesin. Nasılsın?"

"Sanki ortadan ikiye yarılıyorum ama iyi anlamda değil."

Hemen yanında Patrick'in homurtuyla güldüğünü duydum.

Kıkırdadım. "Mizah anlayışın hâlâ yerinde bakıyorum."

"Mecburum," dedi. "Başka çarem yok."

Telefonu kapattık, çantayı durduğu yerden aldım, toplanmıştı, hazırdı, holdeki banktaydı. Patrick bu kadar kilit bir ayrıntıyı unuttuğuna göre, aklını oynatmak üzere olmalıydı.

Ninova

Hastaneye gidiş yolunda Ziggy sessizce arka koltukta oturdu. Aramızda bu durumu en sakin kaldıran oydu.

Sanki hastaneye çantasıyla değil, doğurmak üzere olan Becky ile yetişmişim gibi yüreğim ağzımda girdim.

Phillip bana ulaşmıştı.

Becky doğuma girmişti.

Onu aramalıydım.

Lütfen her şey tereyağından kıl çeker gibi olsun.

Otoparka girdim, Ziggy'ye bir kâse su verip camı iki parmak aralık bıraktım. Başını patilerinin üstüne koyup iç çekti. *Tamam, ben burada beklerim.*

Hastanenin girişine doğru yürürken onu gördüm. Dışarıda dikilmiş, sıcak güneşin altında bir kutu kola içiyordu.

Elbette olacaktı bu. Cindy hemşireydi ve bu hastanede çalışıyordu. Doğanın zamanlaması kusursuzdu. Kafasını kaldırıp baktı. Göz göze geldik, şaşkınlıkla ağzını açtı.

Becky'nin çantası elimdeydi, hiç yavaşlamadım. Şu anda bizim olmayan arkadaşlığımızdan çok daha mühim şeyler yaşanıyordu.

"Eden," dedi Cindy.

"Merhaba Cindy," dedim başımla selam vererek.

Her şey patladığından beri konuşmamıştık. O ilk günler hayatımın en rezalet günleriydi. Önce Caleb ile, sonra Cindy ile kavga etmek. Sanki ona acı çektiren benmişim gibi karşımda hıçkıra hıçkıra ağlaması; aylardır nişanlımla yatan o değilmiş gibi.

"Nasılsın görüşmeyeli?" diye sordu.

Adımlarımı yavaşlattım, hastane kapısına doğru baktım. "İyi." Adrenalinden miydi, diğer olaylardan mıydı, bilmem, gergin değildim. "Tekrar yazmaya başladım."

Cindy'nin gözleri kocaman açıldı. "Ah! Bunu duyduğuma çok sevindim. Yeni evine taşınıp yerleşmişsin diye duydum."

"Evet. Harika oldu."

"Hiç şüphem yok. Sen bir mekânı yuvaya çevirmekte her zaman iyisindir." Bana gülümsedi. Hani *Bir şeyi düzeltmeyeceğini biliyorum,*

Ninova

sen de biliyorsun ama, diyen cinsten bir gülümsemeydi. *Seni hâlâ tanıyorum, sen de beni tanıyorsun. Bunca şeye rağmen.*

Bu bakış açısına karşı çıkamazdım.

"İyi misin sen?" diye sordum.

Cindy omuz silkti. "Evet, ebelik kursuna kabul edildim. Sonbaharda başlayacak."

"Gerçekten mi? Tebrik ederim."

"Teşekkürler," dedi, yüzündeki ifade gerginleşerek. "Bir önemi kalmadı farkındayım Eden ama gerçekten üzgünüm. Yaptığım şeyin bahanesi yoktu."

"Üzgün olduğunu biliyorum," dedim. "Sadece..."

"Yine de yaptım işte," dedi ve derin bir iç geçirdi. "Biliyorum."

O ilk çirkin haftalardan beri yanıtlanmasını istediğim soruyu sorma fırsatını yakaladım. "Peki şimdi Caleb ve sen?.."

Cindy olumsuz anlamda kafasını salladı. "Hayır, birlikte değiliz."

"Anladım," dedim. Bu yanıt işimi kolaylaştırır mı, zorlaştırır mı sanmıştım, bilmiyordum. Gerçekten şanslarını denediklerini mi, yoksa canları çekip seks yaptıkları için mi hayatımı mahvettiklerini duymak.

Fakat artık bir önemi kalmadığını fark ettim. Eylemler sözcüklerden daha güçlüydü. Niyetlerin kendi başlarına bir önemi yoktu.

Bahse girerim, Caleb onunla şansını denemişti. Tıpkı beni geri kazanmaya çalışması gibi. Davranışlarından dolayı özür dilemiş, onu kim kabul edecek diye bakmıştı.

Cindy omuz silkti. "Biliyorum, gayet ikiyüzlüce ama ben onunla ciddi bir ilişkim olmasını istemedim. Sana nasıl muamele ettiğini görünce. Benim de sayemde tabii."

"Evet, ucuz atlattın sanırım."

"Terapiye gidiyorum," dedi. "Neden benim... Anlamaya çalışmak için işte. Çok üzgünüm, hepsi bu."

"Teşekkürler," dedim.

Tekrar başını salladı. "Becky nasıl?"

"Doğuma girdi," dedim, çantasını kaldırarak. "Tam şu anda yani. İçeri girmem lazım."

Ninova

"Ne, sahi mi?"

"Hı hı."

"Aman Tanrım," dedi Cindy ve samimi bir gülüşle yüzü aydınlandı. Hatırladığım dostum gibi gözüküyordu; Becky bize hamile olduğunu söylediğinde benimle birlikte sevinç gözyaşı döken kız gibi. "İnanamıyorum."

"Evet. Gitmem lazım."

"Tabii, tabii," dedi. "Duymak istemez, sen de söylemezsin biliyorum ama en iyi dileklerimi yolluyorum ona. İkisine de."

Başımı sallamakla yetindim. "Evet. Biliyorum."

"Hoşça kal Eden."

"Hoşça kal."

Mazimde kalan bir çehreden daha uzaklaşarak hastaneye girdim. Sindirecek çok şey vardı fakat hiç zaman yoktu.

En azından kırgınlık yoktu. Belki gücenme vardı. Ortak geçmişin ağırlığı ve kesinlikle güvensizlik. Ama Cindy ile konuşmak, o eski hislerin hiçbirini uyandırmamıştı.

Steril hastane koridorlarından geçtim ve nihayet Becky ile Patrick'in odasına vardım, Becky naneli şeker kemiriyordu.

Elektrik verilmişe benzeyen Patrick ise hemen yanındaydı.

Bana doğru bir bakış attı. "Merhaba Eden. Teşekkürler."

"Sorun değil! Ziggy arabada. Daha sonra onu uzun bir yürüyüşe çıkaracağım."

Becky kocaman gülümseyerek, "Sağ ol," dedi. Son derece dingin görünüyordu, telefonundan gelen müzik sesiyle başını sallıyordu.

"İyi misin?" diye sordum ona.

"Kahkaha gazı denemeyi seçti," dedi Patrick, "epidural etki edene kadar."

"Evet. Muhteşem," dedi Becky, hava maskesini kaldırarak. "Hey, sende bir tuhaflık var. İyi misin?"

"Bugün kendinden başka kimseyi önemsemene izin yok," dedim ve hastane battaniyesinin üstünden bacağına hafifçe vurdum. "Sadece sen ve bebeğin. Belki bir de Patrick."

Ninova

Kocasına keyifle baktı. "Evet, onu önemsemem gerekebilir bence de."

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Nöbetteyim. Merak etmeyin, Ziggy'nin ödül mamalarını unutmadım."

Becky kıkırdadı, elini karnına koydu. "Güzel. Bizim işimiz uzun sürebilir. Sancılarım şimdi yavaşladı."

Kapıya doğru ilerledim. "Olsun, başaracaksın."

Bariz bir durummuş gibi kafa salladı. "Evet. Hey!" dedi ve kahkaha gazına uzandı. "Kartpostal nöbeti ne oldu?"

Yüzümü buruşturdum. "Bugün geldi."

"Olamaz!"

"Evet, ama bir iki hafta sonra anlatırım. Şimdi gerçekten sırası..."

"Beş dakikalık versiyonunu dinlerim," dedi buyurgan bir sesle.

Ben de anlatıverdim.

Sonrasında içimde net bir niyetle arabamı eve sürdüm. Phillip'i arayacaktım. Belki sırf kulak misafiri olduğum konuşmasını sormak için. Belki karta ne yazdı diye sormak için.

Ya da belki sırf hikâyeyi benim tarafımdan anlatmak için.

Eve vardığımda karanlık çökmüştü. Ziggy'yi dışarı çıkardım. Bacaklarımın etrafında dans etti ve tasmasının ipi karıştı.

Evimin karşısına birisi arabasını park etmişti. Genellikle görmediğim bir arabaydı ama pek üstünde durmadım, çantamda ev anahtarını aramaya başladım. Önce elime Becky'nin anahtarları geldi, o yüzden çantamı biraz daha karıştırdım.

"Selam," dedi birisi.

Ziggy ayaklarımın dibinde, iki kez havladı.

Kafamı kaldırıp baktım. Evimin tam önünde, kaldırımda Phillip Meyer duruyordu. Elleri koyu renk kot pantolonunun cebinde, üstünde gıcır gıcır bir beyaz gömlek, kolları hafif sıyrılmış.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim," dedi ve o yarım gülüşünü çaktı. "Nasılsın görüşmeyeli?"

Ninova

Yirmi Sekiz

"Buradasın," dedim.

Başıyla onayladı. "Evet."

"Benim şehrimde. Benim evimde."

"Evet," dedi Phillip tekrar ve kaşlarını çattı. Sakalını kesmişti, saçları daha kısaydı ve derli topluydu. Son derece tanıdıktı ve bir yandan da yakışıklı bir yabancıydı. "İstersen başka zaman gelirim. Ya da tercihine göre, hiçbir zaman."

"Hayır, gitme."

"Tamam," deyip tekrar gülümsedi.

Ziggy nadiren bulunduğu bu evin dışında, bu yeni adama doğru yavaşça yürüdü ve Phillip'in mokasenli ayaklarını kokladı. Yavaşça kuyruğunu sallamaya başladı.

"Köpeğin mi var?" Phillip çömelip onu okşadı, kocaman elini Ziggy'nin sırtında gezdirdi.

"Hayır," dedim.

Dünya sarsılıyordu sanki. Ayaklarımın altından kaymıştı ve nereye basacağımı bulamıyordum.

Phillip'e yalnızca bakabildim.

Phillip yavaşça güldü. "Anladım. Bunu çaldın o zaman?"

"Hayır. En yakın arkadaşım."

"Köpek mi?"

"Hayır, pardon, en yakın arkadaşımın demek istedim. Bu gece bende kalacak çünkü arkadaşım doğuma girdi."

Phillip kaşlarını kaldırdı. "Vay canına."

"Evet. Büyük bir olay," dedim. "Kartın da bugün geldi. Kartpostalın yani. Tam bugün."

"Demek öyle." Phillip eliyle çenesini sıvazlayarak enine boyuna düşündü. Üzerinde temkinli ve ketum bir hâl vardı. Hislerimin mükemmel bir yansımasıydı.

"Sen benimkini aldın mı?" diye sordum. Ağzım kurumuştu.

"Evet, yaklaşık üç hafta önce aldım."

"Ah."

"Çok sevdim," dedi. "Pinecrest'te rehberim olacağını söylemişsin... Eğer ihtiyacım olursa."

"Doğru, öyle yazmıştım." Arkasından saçma hissederek kafamı iki yana salladım. Ziggy güllerimi kokluyordu, en yakın arkadaşım doğumdaydı ve Phillip burada, tam karşımdaydı. "Kafam karıştı."

"Neden?"

"Senden," dedim. "Bu durumdan. Kartın, kapımda sana rastlamam... Hepsi."

Phillip'in gülümsemesi kayboldu. "Anladım. Gitmemi istersen, giderim. Sorun değil."

"Hayır, kal. Sadece, ben Barbados'ta vedalaşmamızın ardından taksiyi geri döndürdüm."

Phillip'in gözleri yuvalarından fırladı. "Geri mi döndün?"

"Evet. Senin bungalovuna geldim, sana numaramı verecektim ve temasta kalmak istiyorum diyecektim. Bir şekilde. Fakat sen telefondaydın."

Phillip kaşlarını çattı, sanki o anı hatırlamaya çalışıyor gibi alnında bir çizgi belirdi. "Hımm, doğru."

Derin bir nefes aldım. "Şimdi hatırlayınca, kafayı mı yemiştim diye düşünüyorum. Çünkü sen *buradasın*. Kapımdasın, kartında bir sürü güzel şey yazmışsın..."

Ninova

"Ah," dedi, alnındaki kırışıklıklar kayboldu. "Sen benim kız kardeşimle konuşmamı mı işittin?"

"Evet. Bir şeyler anlatıyordun, önce eski nişanlın hakkında zannettim ama sonra bir kontrattan bahsettin."

Phillip derin bir nefes verdi. "Eski nişanlım *hakkındaydı* zaten. Kardeşim o gün Lauren her şeyini almış mı diye kontrol etmek için benim evime gitmişti ve anahtarları geri almıştı. Arkasından ben Lauren'a mesaj atıp beni bir daha hiçbir sebeple arayamayacağını söyledim. Kesin bir kopuş istiyordum."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ama bir kontratı okumamı istedi dedin, sen de benim kontratımı okumuştun ya. Ben senden okumanı istedim!"

Phillip gülmeye başladı. "E çünkü okumayı ben *teklif ettim* Eden. Senin kontratını okumak istedim. Fakat o, bana e-postayla küçük bir sponsorluk anlaşmasının sözleşmesini yollayıp kontrol etmemi istemişti. Benden hâlâ bedavaya hukuk danışmanlığı alabileceğini sanmıştı galiba. Kesinlikle olmaz dedim."

"Ah. Aynı hafta içinde?"

"Öyle. Son zamanlarda influencer olmaya çalışıyor ve durmadan fotoğraflar çekiyor. Tanrım, Eden, buraya seninle eski nişanlımı konuşmaya gelmedim."

Nefes alışlarım hızlanıyordu. "O hâlde benden bahsetmiyordun?"

"Hayır, gerçekten, gerçekten senden bahsetmiyordum," dedi. "Sana veda ederken... Keşke daha düzgün davransaydım."

"Düzgündün. Dertsiz görünüyordun."

"Öyle değildim hâlbuki. Senden numaranı almak istedim. Tekrar görüşmek. Fakat sen bana sadece eski sevgilini unutturacak bir gönül eğlencesi peşinde olduğunu söyledin, o tatlı matematik öğretmeni seninle çıkmak için sırasını bekliyordu..."

"Ben ona hiçbir zaman tatlı demedim!"

Ninova

"Ben öyle duydum o zaman," dedi Phillip, bir adım yaklaşarak. "Bütün Chicago'ya dönüş yolu boyunca bu yüzden kendimden nefret ettim. Senden numaranı istemedim diye."

"Ben de bütün uçuş boyunca senden nefret ettim," diye mırıldandım.

Phillip gülümsedi. Yine o yarım tebessüm. "Hak ederdim de, eğer senden bahsediyor olsaydım."

"Sen beni nasıl buldun? Nasıl... nasıl buradasın?"

"Chicago'ya indim ve içim hiç rahat değildi. İki haftalık bir konuşma yapmıştık ve ben sonlandırmaya hazır değildim."

"Ben de," diye fısıldadım.

Uzanıp bir tutam saçımı parmaklarının arasında okşadı. Bakışları yumuşadı. "Sen, o çılgın fikirlerin, tatil hâlimiz lafların, her fırsatta beni konfor alanımdan çıkmaya zorlayışın. O güzel kahverengi saçların, çokbilmiş ağzın ve bu kara gözlerin. Sonsuza dek bu gözlere bakabilirim."

Nefes alamıyordum.

"Burada, Washington'da bir şirket bizim hukuk firmasıyla anlaşma yaptı. Ülke çapındaki aylardır gerçekleşen en büyük teknoloji şirketleri birleşimi. Bir danışmanlık pozisyonu açıldı."

"Burada mı?" diye sordum.

Onaylarcasına başını salladı ve bu kez, sözcükleri temkinliydi. "Chicago'ya dönmemden dokuz gün sonra başvurdum. Geçen hafta başvurum kabul edildi."

"Yani... artık burada mı yaşıyorsun?"

"Üç ay boyunca Seattle'dayım, evet."

"Vay canına," dedim. "Tamam. Vay canına."

"İyi bir vay canına mı bu? Yoksa dehşet içinde bir vay canına mı?"

"İyi bence. Peki, beni nasıl buldun? Beni ve evimi?"

Bu sorumun üstüne yüz ifadesi değişti, mahcuplaştı. "Eh, biraz araştırma yapmış olabilirim. Kartımın eline ulaşacağından emin değildim ve ben..." Sustu, eliyle saçlarını taradı. "Barbados'tan beri mütemadiyen seni düşünüyorum."

Ninova

"Ah." Nefesimi verdim.

"Bilmek zorundaydım. Birbirimize veda ederken söylemek istediklerimi söylemek zorundaydım, sonrasında gitmemi isteyecek olsan bile. Kartpostaldan adresini ezberlemiştim ve... buradayım işte."

Bir adım atarak ona yaklaştım. "Burada olduğuna gerçekten inanamıyorum. Haftalar boyunca hiç umurunda değil zannettim. Bana hoşça kal demek senin için kolaydı sandım."

"Değildi işte," dedi Phillip. "O sırada kolay değildi, ardından gelen günlerde de kolay değildi. Seni bulmak zorunda olduğumu biliyordum."

"Buldun da."

"Buldum da," dedi Phillip ve parmaklarıyla yanağımı okşadı. Hassas bir dokunuştu, sanki henüz bana dokunmaya izni yoktu. "Beni tutan sadece bir şey vardı."

Elinin sıcaklığına kendimi bıraktım. "Öyle mi?"

"Sen, senin deyiminle benim tatil hâlimle tanıştın. Normal hâlimi de sevecek misin, bundan emin değildim."

"Öğrenmenin tek yolu var."

"Ben çok çalışıyorum Eden. Çalışmayı seviyorum."

"Biliyorum."

"Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissettim mi, bilmiyorum."

"Ben de," diye fısıldadım. "Ben de hep seni düşündüm. Hakkımda o sözleri söylediğini sanıp senden nefret etmeme rağmen."

"Seni şüpheye düşürdüğüm için özür dilerim," diye mırıldandı Phillip. Başımı hafifçe arkaya yatırdı, bakışlarındaki yoğunluk nefesimi kesti. "Sen hayatımda rastladığım en harika şeysin. Hayatımda buna bol bol ihtiyacım var."

Kot pantolonunun arka cebine uzanıp ince, kuşe kâğıt bir rehber kitap çıkardı. Üstünde siyah, kalın harflerle Washington yazıyordu. "Rehbere ihtiyacım var, anlıyor musun?"

"Ah."

Phillip gülümsedi. "Ve bu kitabın altı hiç çizilmemiş, tam bir utanç tablosu."

Ninova

"Araya ayraç bile koyulmamış," dedim.

"Hiç. Bir tane bile yok."

"Zavallıcık," diye fısıldayarak parmakucunda durdum.

Phillip iki santim eğildi. "Yani seni dışarı çıkarmama izin verecek misin?"

"Evet," dedim, Phillip aramızda kalan boşluğu kapattı.

Beni usulca öperken dudaklarına bir saniyede alıştım. Ellerimi sırtında kenetleyip ben de onu öptüm. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi atıyordu. Tekrar onun kollarında olmanın hayalini kaç defa kurmuştum. Gözlerimi kapatınca, kıyıya vuran dalgaların sesini ve uzaklarda öten cırcır böceklerini duyabiliyordum.

Eve dönmek ve tatile gitmek gibiydi.

Heyecanla dolup taştım. Onunla vakit geçirebilecektim. Haftalar süren merak ve endişeden sonra, bir geleceğimiz vardı. Yalnızca anılarla yaşamayacaktım.

Phillip yavaş ve daha yumuşak öpmeye başladı, kırılmamdan ya da buhar olup uçmamdan korkuyordu sanki; bu an inanılamayacak kadar kırılgandı âdeta. Ona öyle olmadığını söylemek istedim.

Ömrüm boyunca kendimi daha hayat dolu hissetmemiştim.

Zaten zaman bunu bize gösterecekti.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordum, ellerimi saçlarına dolayarak. Tanrım, bu adam mis gibi kokuyordu.

Başparmağını alt dudağıma sürttü. "Oakwood'da bir motelde."

"Bir saatten daha uzak."

"Evet. Seattle'la buranın ortasında."

Elini tutup parmaklarımı aralarından geçirdim. "Gel öyleyse. Sana bungalovumu göstereyim."

Phillip'in yüzü güldü. Kocaman, daha pek çok gülüş vadeden bir ifadeydi ve elimi sıkı sıkı tuttu. "Yolu göster, arkandayım."

Ninova

Yirmi Dokuz

Üç Hafta Sonra

Phillip dizüstü bilgisayarımı dizlerine koyup koltukta arkaya yaslandı. Üstüne sadece pantolonunu giymişti ve çıplak göğsü hâlâ tüm leziziliğiyle ortadaydı.

"Çok iyi," dedi.

Bacaklarımı altıma aldım. "Doğru mu söylüyorsun?"

"Doğru söylüyorum," dedi. Yüzünde artık çok sevdiğim, o dikkatini vermiş kaşları çatık ifade vardı.

Üstünde çalıştığım eserin ilk on bölümünü okuyordu. *Ölümcül Bir Adım* çıktığından ve toplamda iki yüz yedi kopya sattığından beri yazdıklarımı Becky hariç kimseye göstermemiştim.

"Bence *Ölümcül*'den daha iyi," dedi Phillip.

Ah, onu da okumuştu tabii. Ona ücretsiz bir kopya vereceğimi söylememe rağmen gidip satın almıştı. Seattle'dan döndüğü bir sonraki hafta sonu baştan sona okuyup bitirmişti.

"Anlaşıldı, laf olsun diye söylüyorsun," dedim.

"Hayır, ciddiyim. Gerçekten güçlü bir başlangıcı var. Ve," dedi bana doğru bakarak, "şu gizemli iş adamını pek bir sevdim."

Kıkır kıkır güldüm. "Sevdin demek?"

"Hı hı."

"Eh, yakında cinayet şüphelisi olacak."

"Mmm. Fakat bizim gözü pek kadın kahramanımız -bu arada adama deli divane âşık oluyor- günü kurtaracak."

"Aynen. Yaklaşık iki yüz sayfa sonra." Gömleğimin uzun kollarını sıyırdım. Aslında *onun* gömleğinin. Üzerimdeki tek şey oydu.

Günlerden cumaydı ve Phillip hafta sonunu burada geçirmek için iki saat önce gelmişti. Benimle birlikte geçirmek için. Benim evimde. Pinecrest'te. Yemek sipariş etmiş, benim koltuğumda sevişmiştik ve şimdi Phillip romanımı okuyordu.

İnanamıyordum. Bu hayatı yaşadığıma, burada olmasına, mutluluğun göğsümde kalıcı bir yer ettiğine.

Phillip parmaklarıyla bilgisayarımın yan tarafına vurdu. "Hukuksal süreç hakkında daha sonra birkaç notum olabilir. Soruşturmayla ilgili, ama yabancı uyrukluların yurt dışında işlenen cinayetlerinde hangi yasaların geçerli olduğu konusunda da."

"Gönder gelsin," dedim. "Kurmaca davalarımda hukuk danışmanım olabilirsin."

"Teşekkürler bölümünde adım geçer mi?"

"Belki," dedim.

Phillip başını iki yana salladı. "Düzeltiyorum. Romanın bana adanmasını istiyorum."

Kahkahalar attım. "İyice açgözlü oldun."

"Evet," dedi ve bilgisayarı yere koydu. Odanın karşı tarafından bana muazzam bir şehvetle baktı. "Bunu layıkıyla belli ettim sanıyordum."

Gülmeye başladım, çıplak bacaklarımı öne uzattım ve bakışlarını aşağı düşürmesinin zevkini çıkardım. "Evet, fark ettim."

"O zaman neden hâlâ oradasın?"

Tekli koltuktan kalkıp sehpanın kenarından yürüdüm ve koltukta yanına kıvrıldım. Phillip bacaklarımı kaldırıp kucağına koydu.

"Böyle çok daha iyi," dedi. Yine kirli sakal bırakmıştı. Gömlekleri ve takım elbiselerinin içinde, bu salaş görüntüsüne bayılıyordum.

Belime bir yastık koydum. "Burada olmanı çok seviyorum."

Ninova

"Ben de burada olmayı çok seviyorum," dedi ve elini uyluğumun dış kısmına koydu. Teni tenimin üzerinde sıcacıktı.

"Pazar günü arkadaşlarımdan biriyle tanışmak ister misin?"

"Hı hı," dedi Phillip. "Kiminle?"

"Becky. Senin kapımda belirdiğin gün kızını doğuran, hatırladın mı?"

"Hatırladım," dedi. "Senin vaftiz kızını."

Başımla onayladım. Minik Riley daha üç hafta dört günlüktü ve şirinler şirini bir bebekti. Onu ya da annesini pek görmemiştim; Ziggy'yi bırakmam ve ilk hafta birkaç öğün yemek getirip bazı market alışverişlerini yapmam dışında. Becky pazar günü parkta yavaş bir yürüyüş yapmak için buluşmak istemişti. *Yavaş derken,* diye mesaj atmıştı, *salyangoz hızında demek istiyorum.*

"Evet. O da gelecek," dedim.

"Becky'nin size katılmamdan rahatsız olmayacağından emin misin?"

"Eminim. Seninle tanışmaya can atıyor."

"Ah," dedi Phillip. "En yakın arkadaş testi. Korkmalı mıyım?"

Sırıtmaya başladım. "Merak etme, sen yıldızlı pekiyilerle geçersin."

Başparmağını çıplak bacağımda hafifçe hareket ettirmeye başladı. "Barbados'ta seni nasıl teşvik ettiğini anlatmıştın, benimle takılman için. Ona bir teşekkür borçluyum."

"Mmm, muhtemelen," dedim. Phillip'in saçları dağınık kalmıştı ve gözlerinin içi, aynı benimkiler gibi mutlulukla ışıldıyordu.

Burada olduğuna... ve benim olduğuna inanamıyordum.

Phillip gözlerini kıstı. "Bana yine öyle bakıyorsun."

"Nasıl bakıyorum?" diye sordum fakat ben de gülüyordum.

Parmaklarıyla yavaşça etimi sıktı. "Sen biliyorsun nasıl olduğunu... Daha önce baktığın gibi."

Evet. Hemen sonrasında, yemeklerimizi yer yemez buracıkta, bu koltukta neler yaşandığını ikimiz de biliyorduk. "Ups," dedim.

Phillip elini bacağımdan yukarı çıkardı, gömleğin altına, *onun* gömleğinin altına ve çıplak kalça kemiğime getirdi. "Külodunu giymemişsin."

Ninova

Kıvrılarak ona sokuldum ama bacaklarım bitişikti. Dokunuşuyla bütün bedenim ürperiyordu. "Hayır," dedim. "Fakat bir şeyi merak ediyorum."

"Sor bakalım," dedi Phillip.

"Ailen ne dedi? Buradaki bu üç aylık pozisyona başvurmana?"

Phillip'in eli kalça kemiğimde hareketsiz durdu, avucunun ayası bacağımın en üstündeydi. Sadece birkaç santim uzaktaydı. "Eden," dedi.

Masum masum tebessüm ettim. "Hadi, çok merak ediyorum."

"Şaşırdılar," dedi ve başını koltuğa yasladı. "Fakat bence onlara anlamlı geldi –düşününce– bir manzara değişikliği istiyor olabilirdim. Anlarsın ya, her şeyden sonra."

"Anladım," dedim. "Annemle babam, Caleb ve Cindy bozgunundan sonra benim neredeyse kalkıp başka yere taşınmamı bekliyordu."

"Eminim taşınmamana sevinmişlerdir," dedi Phillip, ben de başımla onayladım. Annemlerle yakınızdır. Henüz Phillip ile tanışmadılar, fakat adını sanını duydular.

Parmakları kalçamın üstünde yavaş bir ritim tuttu. "Tess neden taşmıyorum diye ısrarla sorup durdu."

"Öyle mi?"

"Evet. Tazı gibidir, burnu hemen kokuyu alır."

Kalçalarımı yukarı kaldırarak ona doğru yanaştım. "Sen ne yaptın? Ona söyledin mi?"

Phillip bilmiş bilmiş sırıttı. "Evet. Sonunda söyledim."

"Ah."

"İlk başta şaşırdı, sonra hiç şaşırmadı. 'En beklemediğin anda,' dedi, 'işte o zaman buluyorsun.'"

Nefesim kesildi. "Evet. İtiraf etmeliyim ki balayı seyahatimde seninle tanışmayı hiç beklemiyordum."

Phillip hafifçe güldü. "Ben de beklemiyordum bebeğim."

"Ama iyi ki tanışmışım."

"Ben de," dedi usulca. Eliyle karnımı okşadı fakat eli daha aşağılara inmedi. Kalçamı tekrar yukarı ittim. "Dokun bana," dedim.

Ninova

Phillip gülmeye başladı. "Buyurgan mı oldun sen?"

"Yavaş yavaş alışıyorum," dedim ve doğruydu. Phillip'in yanında sınır yoktu. Hiçbir konuşma konusu, hiçbir espri ve keşfetmek istediğim hiçbir konu yasak değildi. Phillip yanımdaydı, benim kadar vericiydi. Daha önce tecrübe etmediğim bir özgürlüktü bu.

Phillip üstümdeki gömleği yukarı sıyırdı ve beni tamamen çıplak bıraktı. Beni seyredişini seyrettim. Tenime değen hava serindi fakat Phillip'in bakışları sıcaktı.

Cumalarımız genellikle böyle geçiyordu. Phillip bir haftalık mesaiden sonra şehre geliyordu, hafta sonunun başlangıcını böyle kutluyorduk. Evde, birbirimize doyarak.

Ardından cumartesi ve pazarları çevreyi keşfe çıkıyorduk, market alışverişi yapıyor ya da film izliyorduk.

Her hafta sonundan sonra, bir sonrakini daha da hasretle bekliyordum.

Phillip parmaklarıyla beni okşamaya başladı. Tam ihtiyacım olan noktadaydı; gözlerim yarı kapandı. Vücudumda bir önceki seferden kalma zevk hâlâ devam ediyordu, hassastım ve çok geçmeden nefes alışlarım hızlandı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı. "Her gördüğümde kalbim sızlıyor."

Ona inandım.

Çünkü ben de ona karşı aynı hisleri taşıyordum. Sabahları uyanışını izlemek, o uzun araba yolculuklarında onunla atışmak ya da hatta iş e-postalarına odaklandığını görmek bile bende benzer bir etki bırakıyordu.

"Aynen böyle," diye mırıldandı ve tek parmağını içime soktu. "Tanrım, ne güzelsin."

Sırtım yay gibi gerilmeye başladı. Phillip'in parmakları hızlandı, hem bastırıyor hem okşuyordu ve sonunda eğilip dilini klitorisimin üstüne koydu.

Daha fazla dayanamadım.

Phillip beni okşamayı hiç bırakmadı.

Ninova

Yavaşça kendime geldim, bacaklarım kucağında iki yana kaymıştı, gömleği önden açılmış göğsümün etrafında toplanmıştı.

Phillip kalçamı kavradı. "İşte böyle."

"Vay canına," diye fısıldadım ve sıcak gözlerinin içine baktım. Koyu mavi gözleri sıvıydı, dudaklarının köşesinde yumuşacık bir tebessüm kalmıştı. "Seni seviyorum."

Phillip'in eli aniden durdu. Bu cümle aramızda asılı kaldı; elle tutulabilir, pırıltılı bir şeydi. Kabul edilecek ya da reddedilecekti.

Phillip'in ağzı çizgi gibiydi. "Seviyor musun?"

"Evet," dedim. Saçlarım darmadağınıktı, yarı çıplaktım ve uzun zamandır olmadığı kadar kendim gibi hissediyordum. "Sen henüz bunu söyleyecek seviyeye gelmediysen ya da söylemek istemiyorsan sorun değil. Ama ben içimdeki hisleri bilmeni istedim."

"Sahi mi?" diye sordu tekrar.

"Evet, hem de o kadar çok ki tüm bu hislerle ne yapacağımı bilmiyorum. Ben de şaşkınım ama bu hâli de seviyorum."

Phillip kımıldadı, yer değiştirdi ve böylece üstüme yarı uzandı. Yüzü bana yakındı, ağırlığı üzerimdeydi. "Eden," diye mırıldanıp beni öpmeye başladı. "Ah Eden."

"Sorun değil," dedim. "Olsun. Bir şey değişmeyecek."

"Ondan değil." Başını boynuma yasladı. Uzun bir süre kıpırdamadı ve hızlı kalp atışlarını göğsümde hissettim.

Derken başını kaldırdı ve gözleri buğuluydu. "Ben de seni seviyorum. Fark ettiğimden daha uzun süredir. Bu aşk önce yavaşça beni sardı, derken bir bakmışım gırtlağa kadar batmışım."

"Öyle mi?" diye mırıldandım.

Phillip bir kez başını salladı ve eliyle yüzümü iki yandan avuçladı. "Evet. Daha önce hiç böyle bir his duyduğumu sanmıyorum, bu ilk."

"Bu şekilde değil," dedim.

"Bu şekilde değil," diyerek bana katıldı. "İlişkiler sona erince insanın canının ne kadar yandığını biliyorum. Şimdiyse? Böyle hissederken? Dayanabileceğimi sanmıyorum Eden. Eğer seni kaybedersem mahvolurum."

Ninova

Bacaklarımı onun kalçasına sarıp alnımı alnına yasladım. "Kaybetmeyeceksin."

"Hayır mı?"

"Hayır," diye mırıldanıp parmaklarımı saçlarına soktum. "Ayrıca, bu, sen ve ben? Bu bir serüven. Biz daha önce de serüvenlere atıldık."

"Evet," diye onayladı, dudaklarını dudaklarıma sürterek. Dudakları alev alevdi. "Fakat o zaman ormanda yürüyor ya da kaplumbağaların yumurtadan çıkışını seyrediyorduk."

"O zaman belki bu daha büyük bir maceradır," dedim. "Ben de kalp kırıklığını bilirim."

"Bildiğini biliyorum," dedi Phillip. Acı çeker gibi konuşuyordu. Bana şehirde gezerken defalarca Caleb'ı görürsem, parmağımla göstermemi söylemişti. Gösterirsem ne yapacaktı, hiçbir fikrim yoktu gerçi. "Güven bana, sana asla böyle bir şey yaşatmam. Asla."

"Doğru," dedim ve parmaklarımla saçlarını okşadım. "Yaşatmayacağını biliyorum."

Phillip beni tekrar öptü. İçinde gelecek vaatleri, bilinmeyenin heyecanı ve konuşulmamış tüm kelimelerimiz gizliydi. Ben de onu öptüm. Çünkü çıktığımız bu macera?

Benim en sevdiğim macera olabilirdi.

Ninova

Son Söz

Üç Yıl Sonra

Göz ucuyla Phillip'e baktım. Uçak yolculuğu boyunca aldığım notlarla dolu defterimin sayfalarını çeviriyordu. Yanıma fosforlu kalemlerimi bile almıştım ve her bir bölümün başlığı ayrı renkti.

Taksici bir virajı hızlı dönünce önümdeki koltuğun baş koyma yerine tutundum.

"Sıkı tutunun!" diye güldü taksici. "Daha çok viraj geçeceğiz." Yola devam ederken arabanın moturu âdeta can çekişiyordu. Solumuzda çorak bir tepe yamacı, sağımızda fundalık vardı. "Tamam, şimdi bakmalısınız. Buraya çıkınca sağa bakın."

Adam virajı dönerken, fundalıklar yerini pırıl pırıl parlayan Ege Denizi'ne bıraktı. Alabildiğine uzanıyordu. Hemen altımızda, yamaçlar beyaz evlerle doluydu. Küp şekerler gibi kareydiler ve güneşte pişen yamaçlardan masmavi sulara doğru iniyorlardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Uçaktan mavi okyanusu görmüştüm fakat bu manzara çok daha güzeldi.

"Müthiş," dedi Phillip. "Mantığını gerçekten çok sevdim, hepsini birlikte aynı yere hapsetmek iyi fikir."

Ninova

Gözlerimi zorla kaçırdım. "Ne?"

Defteri kaldırdı. "Olay örgüsü? Hoşuma gitti. Harika bir hikâye fikri bulmuşsun, o lüks kayak otelinde hepsi tipi yüzünden mahsur kalıyor ya."

"Ciddi misin?" diye sırıttım. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Sonuncu kitabına yaraşır bir devam."

"Teşekkürler. Bu yılankavi yolda sana okuttuğum için özür dilerim."

Phillip kıkır kıkır güldü. "Ben teklif ettim."

"Şunu görüyor musun acaba? Şu manzarayı?"

"Evet." Uzanıp elimi tuttu. "Nefes kesici."

"Buraya geldiğimize inanamıyorum."

"Ben inanabiliyorum," dedi ve yarım gülümsemesini çaktı. "Benim inanamadığım şey, son birkaç haftanın çılgın temposu arasında yeni kitabının olay örgüsünü kurgulaman."

Omuz silktim. "Ben de. Belki de o yüzdendir? Zihnim parti planlarından ve oturma düzenlerinden kurtulmak istiyordu."

"Ve doğruca bir cinayet hikâyesine kaçtı," dedi Phillip fakat sesi keyifliydi. Artık onu da gerçek suç bağımlısına dönüştürmüştüm. Zaten yarı bağımlıydı, ona da açıkladığım gibi. Gerçek hayattan cinayet hikâyeleri ve suikast belgeselleri aynı kategoriye giriyordu. O da buna karşılık, benim gözümü koskocaman bir tarihî suç belgeseli –hatta daha çılgını, finansal suçlar– dünyasına açmıştı. En az benim alanım kadar ilginçti.

Şimdiyse hikâyelerimin resmî hukuk danışmanıydı. Sırf akıl danışmama izin vererek *Gün Işığında Cinayet*'i bir önceki kitaplarımın hepsinden daha iyi yapmıştı.

Elbette bazı önerileri kimi zaman işimi hiç kolaylaştırmıyordu. *Neden kıza bakarken adamın çenesi böyle seğiriyor?* diye sordu bir keresinde, bilgisayar çıktısını indirip kaşlarını çatarak.

Ninova

Çünkü bu, kızı gizliden gizliye arzuladığını gösteriyor!

Phillip bunu yememişti fakat bazı şeyleri ancak bir romans okuyucuysanız anlayabiliyordunuz.

Taksici bir tatil köyünün önüne yanaştı. Yer yer mavi ve terakotaların göründüğü bembeyaz bir manzaraydı. Gövdesi boğum boğum iki dev zeytin ağacı, Winter Resort'un bu Yunan adasındaki beş yıldızlı tesisinin kapısında nöbet tutuyordu.

"Daha altı ay önce açılmasına rağmen," dedim, "nasıl eski görünüyor?"

"Mimarları şahane," cevabını verdi Phillip.

Lobide gerçek lüksü gösteren mütevazı bir minimalizm hâkimdi. Lavanta kokuyordu ve ön danışma masası bir blok eskimiş tahtadan yapılmıştı. Ayaklarımızın altında pırıl pırıl mermer bir zemin vardı. Bahse girerim, bu da yerel bir kaynaktandı.

Bir görevli gelip çantalarımızı aldı, Phillip'in koluna girdim. Keten gömleği parmaklarıma yumuşacık değdi. "Bunların gerçek olduğuna inanamıyorum."

Phillip şakağımdan öptü. "Artık Winter Resort'ta kalmak, hayatta karşına bir kere çıkan bir fırsat değil," dedi. Sözlerinde en ufak bir ukalalık yoktu.

Odamızın hazır olmasına bir saat vardı, görevli nazik ve hizmet etmekten memnun bir gülüşle açıkladı ve bu arada terasta öğle yemeği arzu eder miydik diye sordu.

"Kesinlikle," dedim.

Resepsiyon görevlisi güzel kontuarın arkasından çıkıp bize oraya kadar eşlik etti. "Bu taraftan Bay ve Bayan Meyer."

Phillip tekrar şakağımdan öptü. "Aynen öyle," diye mırıldandı. "Artık tamamen benimsin."

Elimle kolunu daha sıkı tuttum. "Sen de benim."

Teras, ufka kadar uzanan koyu mavi Ege Denizi'ne bakıyordu. Bir-

Ninova

kaç martı, ılık hava akımlarını yakalamış, gökyüzünde süzülüyordu. Terasın hemen yanında otelin havuzu vardı, çevresinde şezlonglar, beyaz büyük şemsiyeler ve terakota saksılarda zeytin ağaçları, kavurucu güneşten insanı koruyordu.

"Beni çimdikle," diye fısıldadım. "Hemen şimdi."

"Asla olmaz," dedi Phillip. "Kocalara hiç yakışmayacak bir hareket."

Terasın en kenarındaki masaya bizi götürdüler, bitişikteki beyaz evlerin bulunduğu dik yamaca nazırdı.

"Öğle yemeğinden sonra sizi memnuniyetle suit odanıza alacağız," dedi rehberimiz ve tekrar kocaman gülümsedi. "Nikos birazdan gelip siparişinizi alacak."

Yanımızdan ayrıldı, çantamı sandalyeye koydum. Ardından kollarımı Phillip'in boynuna dolayıp onu dudağından öptüm.

Sevinçle kıkırdadı ama o da beni öptü. "Merhaba," diye mırıldandı.

"Merhaba," diye fısıldadım ona. Son yirmi dört saat çok uzun geçmişti. Uluslararası bir uçuş, azıcık uyku, Atina'da uçak değiştirme. Fakat artık buradaydık. Sadece ikimiz bu cennette, bir başka maceradaydık. Çantamda bir rehber kitap vardı. En sonuncudan daha az altı çizilmişti, doğru. Fakat bunun içindeki işaretleri?

Birlikte koymuştuk.

"Mutlu musun?" diye sordu. Gözleri sıcacıktı. Aşağıdaki denizle aynı renkti. Koyu mavi ve ışıl ışıl.

"Evet," dedim. "Mutluluk aptalıyım."

Phillip beni bir daha nazikçe öptü. "Güzel," dedi. "Hedefim bu."

"Sen mutlu musun?"

Sandalyemi tuttu ve onu izleyerek oturdum. Yüzü çok rahattı. Kaşlarının ortasında o çatılma çizgisi yoktu. Yakışıklıydı ve artık benimdi. Sonsuza dek.

"Evet," dedi ve otururken bana yarım gülümsedi. "Bu mutluluğu içimde tutabileceğimden emin değilim."

Ninova

"Sadece tadını çıkar." Örtülü masanın üstünden elimi uzattım ve Phillip elimi tuttu. Alyansı sol elinde kalın, altın bir halkaydı. Benim elimdeki pırlanta nişan yüzüğünü ve daha ince altın alyansı tamamlıyordu. "Biliyorsun, teknik açıdan ikinci balayımızdayız."

"Aynen öyle," dedi Phillip ve elimi sıktı. "Üstelik en iyisi olacak."

Kitap Kurdu